
LITERATI
JO NESBØ
CLĂBUCI ÎN CADĂ
PANDORA M
Al doilea volum din seria
Doctor Proctor

CLĂBUCI
ÎN CADĂ

LITERAȚI

JO NESBØ

CLĂBUCI ÎN CADĂ

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

Colecție coordonată de
Virginia Lupulescu

PANDORA M

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

REDACTARE:
Constantin Piștea

DESIGN COPERTĂ: Faber Studio

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mihaela Gavriloiu

CORECTURĂ:
Andreea-Lavinia Dădârlat
Anca Baciu

Titlul original: *Doktor Proktors Tidsbadekar*
Autor: Jo Nesbø
Ilustrații: Per Dybvig

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro
Pandora M face parte din grupul editorial TREI

1. Felicitarea de la Paris

În sala de sport era o tăcere desăvârşită. Nimic nu scotea niciun sunet — nici cele 12 spaliere din lemn, nici calul vechi cu mânere, îmbrăcat în piele crăpată, nici cele opt frânghii roase care atârnau de tavan nemişcate şi nici cei 16 băieţi şi fete din Fanfara Şcolii Dølgen, care se zgâiau cu toţii la domnul Madsen, dirijorul.

— Pe locuri...! a strigat domnul Madsen.

A ridicat bagheta şi a mijit ochii către ei prin ochelarii săi de aviator. Cu o privire îngrozită, s-a uitat peste tot după Nilly. Ştia că ceilalţi copii din trupă râdeau de trompetistul roşcovan pentru că era atât de mic, aşa cum, desigur, chiar era. Dar, spre deosebire de ceilalţi membri ai trupei, prichindelul avea ceva talent muzical. Poate că azi ar fi putut să salveze situaţia. Pentru că domnul Madsen nu l-a văzut pe Nilly, s-a întors spre unica lui prietenă, Lisa, care cânta la clarinet. Era singura din trupă care exersa acasă. Poate că, totuşi, era o speranţă.

— Fiţi gata...

Toţi au dus instrumentele la buze. Tăcerea era atât de adâncă, încât de afară se auzeau sunetele după-amiezii calde de octombrie: cântecul păsărilor, murmurul unei maşini de tuns iarba şi râsetele mucoşilor care se jucau. Însă în sala de sport era întuneric. Şi atmosfera avea să devină şi mai sumbră.

— Start! a strigat domnul Madsen, schiţând un arc maiestuos cu bagheta.

În prima clipă, nu s-a întâmplat nimic şi în continuare nu s-au auzit decât cântecul păsărilor, cositul ierbii şi râsetele copiilor. Apoi o trompetă a ţipat tremurător, un clarinet a chiţăit timid şi toba mare a încasat o lovitură nesigură. O bătaie neaşteptată de tobă a făcut un corn francez să scoată un râgâit şi, din rândurile din spate, ceva mare a fornăit, un sunet care pe Lisa a dus-o cu gândul la o balenă albastră care se înalţă la su-

prafață după o săptămână petrecută sub apă. Dar tot suflatul ăsta încă nu produsese vreo notă adevărată și fața domnului Madsen începea deja să capete nuanța aceea de roșu care prevestea că urma să-și piardă cumpătul.

— Doi, trei! a țipat el, agitând bagheta de parcă ar fi fost un bici, iar membrii trupei ar fi fost o echipă de sclavi care manevrau vâslele unei galere romane. Cântați, pentru numele lui Dumnezeu! Asta trebuia să fie ***Marseilleza***, imnul național al Franței! Cântați și voi cu mai multă demnitate!

Dar, în situația de față, nu se punea problema de demnitate. Copiii dinaintea domnului Madsen se holbau la partiturile de pe pupitrele din fața lor sau stăteau cu ochii strâns închiși, de parcă s-ar fi scremut pe toaletă.

Domnul Madsen s-a lăsat păgubaș și a coborât brațele atunci când tuba a scos un sunet în sfârșit — un muget adânc și trist.

— Gata, opriți-vă! a țipat domnul Madsen și a așteptat ca tuba să rămână fără aer. Dacă v-ar fi auzit cineva din Franța, întâi v-ar fi decapitat și apoi v-ar fi ars pe rug. Haideți să-i arătăm ***Marseillezei*** puțin respect!

Pe când domnul Madsen țipa la ei de zor, Lisa s-a aplecat spre scaunul de lângă ea și a șoptit:

— Ți-am adus felicitarea aia primită de la doctorul Proctor. E ceva ciudat la mijloc.

Vocea care i-a răspuns s-a auzit din spatele unei trompete pline de îndoituri.

— Dacă e precum cealaltă, să știi că mie-mi par felicitări normale. „Dragii mei Lisa și Nilly, salutări din Paris. Cu drag, doctorul Proctor." Cam asta ai zis că a scris, nu?

— Da, bine, dar...

— Singurul aspect ***anormal*** e că o persoană atât de ciudată și de excentrică ca doctorul Proctor a scris o felicitare atât de normală.

L-a întrerupt vocea cu fulgere și tunete a domnului Madsen.

— Nilly? Tu ești? Ești acolo, jos?

Din spatele trompetei îndoite, vocea a răspuns:

— Da, să trăiți, dom' sergent!

— Ridică-te, să te vedem și noi, Nilly!

— Da, să trăiți, mărețe comandant al muzicii încântătoare și al tuturor notelor muzicale din univers!

Și un băiețel mic, cu păr roșcat, pistrui mari și un surâs larg a sărit din spatele pupitrului pe scaun. De fapt, nu era doar mic, era mic, mic. Și părul lui nu era doar roșcat, era de un roșu-aprins. Și surâsul lui nu era doar larg, ci aproape că-i împărțea căpșorul în două. Și pistruii lui nu erau doar mari, erau... ei, fie, erau doar mari.

— Cântă-ne *Marseilleza*, Nilly! a mârâit domnul Madsen. Așa cum trebuie.

— După porunca voastră, măreață mamă a tuturor dirijorilor și regilor și a tuturor căpeteniilor de fanfare militare de la nord de Sahara și de la est de...

— Nu mai pierde vremea și cântă odată!

Așa că Nilly a început să cânte. O melodie caldă și răsunătoare s-a înălțat sub tavanul sălii de sport și a ieșit pe fereastră în acea după-amiază caldă de toamnă. Auzind muzica asta, păsările au tăcut mâlc, rușinate de propriile cântece. Cel puțin așa și-a închipuit Lisa, ascultându-l pe vecinul ei micuț și cel mai bun prieten cântând la trompeta veche a bunicului său. Lisa ținea la clarinet, dar trompeta avea ceva deosebit. Și nici nu era atât de greu să cânți la ea. Nilly o învățase un cântec la trompetă, imnul național al Norvegiei. Bineînțeles că nu cânta la fel de bine ca Nilly, dar, în secret, Lisa visa ca într-o bună zi să cânte imnul ***lor*** național înaintea unui public numeros. Închipuiți-vă! Totuși, închipuirile sunt doar închipuiri și visurile sunt doar visuri.

— Bine, Nilly! a strigat domnul Madsen. Și acum, haideți să ne alăturăm lui Nilly! Unu, doi, trei!

Și Fanfara Școlii Dølgen i s-a alăturat lui Nilly. S-a împleticit, s-a împiedicat și s-a împotmolit pe lângă el. Tobe, saxofoane, cornuri franceze, glockenspieluri și chimvale. Suna de parcă cineva ar fi întors o bucătărie cu capul în jos și acum toate se prăbușeau din rafturi și sertare. Apoi s-au urnit toba mare și tuba. Încăperea a început să tremure. Spalierele de lemn au început să clănțăne, frânghiile atârnau oblic, de parcă ar fi fost spulberate de vânturi vijelioase și vechiul cal cu mânere a început să țopăie pe podea, apropiindu-se încet, încet de ieșire, ca și când s-ar fi străduit să evadeze.

După ce, în cele din urmă, au terminat ***Marseilleza***, s-a lăsat tăcerea, atât înăuntrul, cât și în afara sălii de sport. Nicio pasăre nu mai cânta, niciun copil nu mai râdea, se mai auzea doar ecoul ultimelor lovituri disperate date membranelor tobelor și timpanelor de către diabolicii gemeni Truls și Trym.

— Mersi, a gemut domnul Madsen. Cred că ajunge pe azi. Ne vedem luni.

— Vorbesc serios. Felicitarea asta nouă e ciudată! a spus Lisa în vreme ce ea și Nilly mergeau spre casă pe Bulevardul Tunurilor.

Pe măsură ce se apropia iarna, începea să se înnopteze mai devreme, fapt ce le plăcea, mai ales lui Nilly. I se părea că nopțile ușoare de vară pe care le aveau aici, în nordul îndepărtat, erau plicticoase, ca un fel de invenție mediocră. Însă nopțile calde și întunecate de toamnă, cu mult întuneric care să-i ascundă cu prilejul unor mici furturi de mere prin vecini — astea erau o invenție genială. De fapt, erau aproape la fel de ingenioase ca invențiile pe care le născocea doctorul Proctor. Căci, în ochii lui Nilly, profesorul era cel mai bun inventator din lume. Într-adevăr, restul lumii considera că doctorul Proctor nu inventase nimic deosebit, dar ce știau ei? De exemplu, cine inventase cel mai puternic praf de vânturi din lume?

Firește, și mai important era că doctorul Proctor făcea cel mai bun jeleu *Jell-O* din lume, că era cel mai bun prieten și vecin din lume și că îi învățase pe Nilly și pe Lisa să nu se mai supere când restul lumii îi vedea ca pe o trupă de ratați. O trupă formată dintr-un băiețel cu perciuni roșcați, o fată timidă, cu codițe, și un profesor mult-mai-nebun-decât-în-medie, cu ochelari de motociclist plini de cenușă.

Noi știm un lucru pe care ei nu-l știu, obișnuia să spună Proctor. ***Știm că atunci când prietenii își promit să nu înceteze niciodată să se ajute unii pe alții, unu plus unu plus unu face mult mai mult decât trei.***

Nici că mai rostise cineva vreodată cuvinte atât de adevărate. Însă trebuia spus că, în postura de prieten, profesorul nu-și prea bătea capul cu scrisorile. În cele trei luni care trecuseră de când profesorul își încălecase motocicleta, își pusese casca din piele și își luase rămas-bun, părăsind orașul Oslo, cu destinația Paris, hotărât s-o găsească pe dragostea vieții sale, Juliette Margarine, copiii primiseră numai vreo două felicitări zgârcite.

Doctorul Proctor o pierduse pe Juliette în circumstanțe misterioase, cu mulți, mulți ani în urmă, când era student în Franța. Lisa și Nilly văzuseră doar o fotografie cu Juliette din

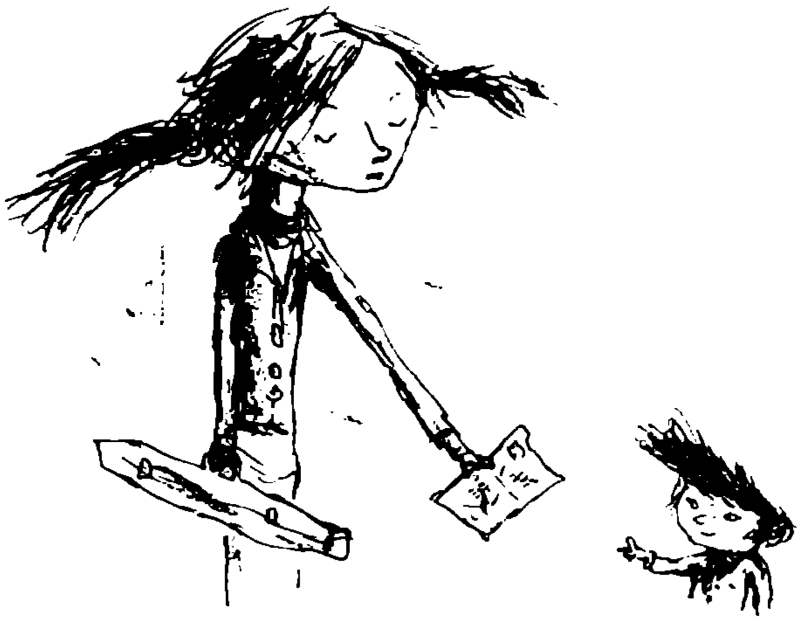
vremea în care se întâlnea cu Proctor, prinsă de peretele laboratorului său. Dar în acea fotografie ei păreau atât de fericiți, încât Lisei aproape că-i dăduseră lacrimile. De fapt, Lisa îl convinsese pe doctorul Proctor să se întoarcă acolo și s-o caute.

— Asta-i *prea* ciudată! a insistat Lisa. Ia vezi și tu.

Nilly s-a uitat la felicitarea pe care i-a dat-o Lisa.

— Hmm, a bălmăjit el.

S-a oprit sub primul felinar și a privit-o atent, mormăind câteva *hmm*-uri, care toate păreau inteligente și pline de cugetări.

— E de la Paris, a spus Lisa, arătând fotografia alb-negru care părea să fi fost făcută într-o dimineață cu nori.

Arăta o piață întinsă, în aer liber, și, în afară de câțiva oameni care se plimbau cu umbrele și jobene pe cap, piața părea ciudat de pustie. Că era vorba de capitala Franței, renumită în toată lumea, se vedea numai datorită cuvântului PARIS, tipărit în partea de jos a fotografiei.

— Vezi ce văd și eu? a mormăit Nilly, căzut pe gânduri.

— Ce anume?

— Că parcă ceva lipsește din piața asta. Bine, adică din toată poza.

— Poate, a spus Lisa.

Și, analizând puțin lucrurile, și-a dat seama că Nilly avea dreptate, dar că nu reușea să-și dea seama în legătură cu ce.

— În plus, felicitarea pare puțin boțită..., a spus Nilly, atingând-o cu grijă. Ca și când s-ar fi udat și apoi s-ar fi uscat la loc. Așadar, spune-mi, erai la duș când ai citit asta?

— Bineînțeles că nu, a spus Lisa. Așa a venit.

— Aha! a exclamat Nilly, ridicând un deget arătător micuț, cu o unghie roasă. Eu, Nilly cel Genial, am descoperit încă o dată și cu mare dibăcie ceea ce nu se poate să nu fie soluția acestui mister: probabil că felicitarea asta s-a udat în laboratorul lui din Paris!

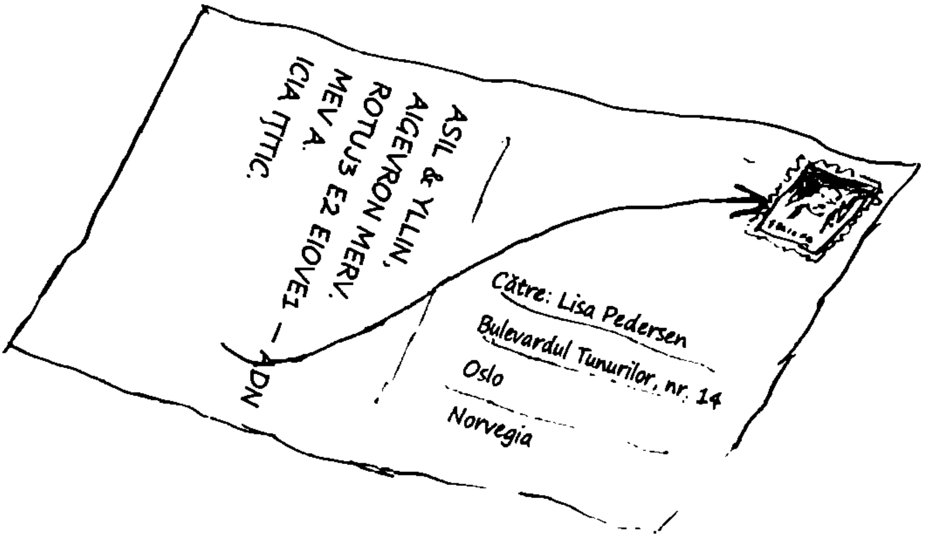
Lisa și-a dat ochii peste cap.

— De unde știi?

— Elementar, draga mea Lisa. Scrie chiar aici, pe felicitare. Citește și tu.

Nilly i-a dat înapoi felicitarea.

Dar Lisa n-avea nevoie s-o citească. Citise deja mesajul de 12 ori și-l știa pe de rost. Totuși, din moment ce voi n-ați citit felicitarea, v-o arăt aici:

— Zice că lucrează la un fel de invenție nouă legată de ADN, nu? Sunt convins că, într-un laborator, o felicitare se poate uda din multe cauze. Ei, și ce dacă? a întrebat Nilly.

Mulțumit, i-a dat felicitarea înapoi și și-a studiat unghiile roase până la carne, căutând ceva în care să-și înfigă dinții.

— Ciudat nu e cum s-a udat, a spus Lisa. Ci ceea ce a scris! De exemplu, cine sunt Asil și Yllin?

— Poate că a uitat numele noastre, a zis Nilly.

— Nu se poate. La adresă a știut să scrie Lisa Pedersen.

— Hmm, a mormăit Nilly, și acesta nu a părut la fel de inteligent ca ***hmm***-urile de mai devreme.

— Asil e Lisa scris invers, și-a dat seama Lisa.

— Elementar, draga mea, a spus Nilly și imediat a încercat să citească numele invers.

Într-adevăr, Asil era Lisa.

— Atunci ce-i cu Yllin? a întrebat el.

— Ghicește! a mormăit Lisa, dându-și din nou ochii peste cap.

— Hmm... poate că e Lisa scris cu capul în jos?

— E Nilly scris invers!

— He-he, a făcut Nilly, dezvelind un șir de dinți cu tăișul în zigzag. Glumeam și eu. Elementar!

Dar i se cam înroșiseră urechile.

— Ei, atunci am rezolvat problema. Ce o tot ții cu felicitarea?

— Nu asta-i ciudat! a țipat Lisa exasperată.

— Atunci *ce* e ciudat?

— Restul textului!

Nilly și-a agitat micuțele sale brațe.

— Zice că lucrează la nu știu ce proiect nou legat de ADN. Doar e un om de știință și un inventator nebun, nu? ***Aigevron merv*** e denumirea științifică a unui fel de ornitorinc francez. Sunt niște animale foarte deosebite. Singurele mamifere care depun ouă. În plus, se numără printre puținele mamifere veninoase. Sunt sigur că Proctor va face multe descoperiri studiindu-le ADN-ul. Ornitorincii sunt peste tot în Australia, însă cei francezi se află în prag de dispariție. Înainte înotau în Sena cu nemiluita, dar sunt cam năuci și, de când cu toate cursele pentru turiști, pe râu au început să circule atâtea vase, încât sărmanii ***Aigevron merv*** s-au tot lovit cu capul de ele. În orice caz, nu e chiar atât de ciudat că un inventator aflat la Paris și-a dat seama câte ar putea învăța studiind ADN-ul ornitorincilor, nu?

— Ornitorinci francezi? a spus Lisa pe un ton sceptic.

— Chiar așa, a spus Nilly. Apar la pagina 620 în ***Animale care mai bine n-ar fi existat***.

Lisa a oftat. Nilly vorbea adesea despre cartea aceea enormă pe care se pare că bunicul lui o ținuse în bibliotecă — ***Animale care mai bine n-ar fi existat***.

— Ei, și cu „rotuj3 e2 eiove1" cum rămâne? a întrebat Lisa. Asta ce vrea să însemne?

— E simplu, a spus Nilly. „rotuj3 e2 eiove1" e porțiunea din codul ADN pe care a descoperit-o doctorul Proctor. Poate că din cauza ei ornitorincii sunt veninoși.

Lisa l-a privit pe Nilly cu neîncredere.

— Și cine-i MEV A., ăsta? Profesorul nu s-a dus în Franța s-o găsească pe Juliette Margarine?

Nilly a ridicat din umeri.

— Poate că Mev e un prieten de-ai lui sau cineva care-l ajută cu cercetările, știu eu?

— Prostii! Baliverne! s-a răstit Lisa. În primul rând, de ce s-ar fi dus profesorul tocmai până la Paris, în căutarea Juliettei lui, cea de mult pierdută, ca apoi să-și petreacă timpul cu cineva pe nume Mev? În al doilea rând, nu cred că „aigevroN merv" e scris corect. Dacă-i nume științific, n-ar trebui ca majuscula să fie la începutul primului cuvânt? Și, dacă profesorul l-ar studia, n-ar trebui să știe cum se scrie?

— Hmm, a făcut Nilly, scărpinându-și perciunele stâng cu un aer mai puțin îngândurat și mai puțin inteligent decât la *hmm*-urile de mai devreme.

Lisa a oftat descumpănită.

— Și ultima parte ce-ar trebui să însemne, unde scrie *ICIA IȚITIC?*

Nilly a chicotit cu îngâmfare.

— Vai, draga mea creier-de-alună, dar partea asta e cel mai ușor de descifrat. Evident, vrea să însemne „ițiți-vă ciia". E clar că Proctor a antrenat unul dintre aigevron... aigevroni?... aigevrons? Nu prea mă pricep la pluralele din franceză, dar, oricum, înțelegi ce zic. Probabil că l-a antrenat pe unul dintre ei să stea la comandă și, șiroind de apă după un înot odihnitor în Sena, e limpede că ornitorincul s-a așezat pe felicitare și a udat-o toată. Bine, să zicem că e cam scârbos că un ornitorinc ud a stat pe felicitare, dar, îți dai seama, asta nu înseamnă că e *periculoasă* sau mai știu eu ce.

— Ajunge, Nilly! l-a avertizat Lisa.

Nilly s-a uitat la ea de parcă în ruptul capului n-ar fi înțeles la ce se referea, dar a tăcut ascultător.

— Mai e ceva la mijloc, a spus ea.

— Serios? a întrebat Nilly. Ce anume?

— Nu știu, dar e ceva. Uită-te la timbru, de exemplu. Nu ți se pare că are ceva ciudat?

— Nu, trebuie să recunosc că un timbru pătrat cu marginile dințate și cu imaginea unui tip cu față serioasă nu prea mă face să sar din scaun de uimire.

— Dar ai văzut ce scrie pe timbru?

— Nu, a trebuit să recunoască Nilly.

Lisa i-a dat felicitarea înapoi.

— Felix Faure, a citit Nilly. Păi, e clar că e numele tipului. Iar 1888 probabil că e anul în care a fost tipărit timbrul. Câh!

— Câh? a făcut Lisa.

— Da, închipuie-ți cum ar fi să lingi un timbru vechi de 100 de ani...

— Mă rog, fie, dar ție îți pare vechi de 100 de ani?

Nilly a privit timbrul cu atenție și a fost nevoit să admită că Lisa într-adevăr sesizase ceva ciudat. Pe lângă faptul că era puțin încrețit, de când se udase, părea nou-nouț. Culorile nu erau șterse și marginile păreau întregi și noi.

— Poate că-i un fals sau o imitație, a spus el, dar acum nu mai părea atât de convins.

— Așa crezi? a întrebat Lisa.

Nilly a clătinat din cap, ca și când ar fi vrut să zică ***poate că nu.***

— Mda, așa e, e altceva la mijloc.

— Toate astea sunt cam cu capul în jos, a spus Lisa.

— Parcă adineaori ai zis că toate sunt ***invers,*** i-a atras atenția Nilly.

— Ce-ai zis? a întrebat Lisa.

— Ce-ai zis tu.

— Și ce-am zis eu?

— Că toate sunt invers, a spus Nilly. Înțelegi tu, cuvintele.

— Asta e! a exclamat Lisa, înșfăcând felicitarea din mâinile lui. Asta era!

A privit-o. Apoi a rămas cu gura căscată.

— Ce-i? a întrebat Nilly îngrijorat.

— Cred... cred că doctorul Proctor e în pericol, s-a bâlbâit ea, albindu-se deodată. Citește toată felicitarea de la sfârșit la început.

Nilly a citit-o. Și voi puteți s-o citiți, firește. De fapt, ați putea s-o citiți chiar acum...

Ați terminat? Ați înțeles-o?

Bine, de fapt, nici Nilly n-a înțeles-o.

— CITIȚI AICI, a citit el. A VEM NDA 1evoie 2e 3jutor, nillY & lisA.

— Așadar, asta scrie de fapt, a spus Lisa exasperată. Ceva nu e deloc în regulă.

— Mda, a spus Nilly. MEV A nu e un nume, înseamnă „AVEM“. Și ar trebui să scrie „nevoie de ajutor“, în loc de puzzle-ul ăsta cu numere.

— Nu la asta mă refer! a strigat Lisa. Nu pricepi deloc?

— Ăăă, nu, a mărturisit Nilly, scărpinându-și perciunii. De exemplu, nu pricep ce vrea să spună cu „CITIȚI AICI“. Să citim felicitarea? Am făcut asta deja.

Lisa s-a holbat la felicitare, concentrându-se din răsputeri.

— Privește săgeata asta, a spus ea. Duce la timbru.

Nilly a vârât degetul arătător drept în urechea dreaptă și l-a învârtit de colo colo, închizând ochiul drept. Asta îl ajuta mereu să gândească — era ca și când ar fi întors cheia de contact a unei mașini; cam așa își făcea creierul să pornească. Când și-a scos degetul, s-a auzit un ***plop***.

— M-am prins, a spus Nilly, privindu-și degetul fascinat. Felicitarea e un mesaj secret adresat nouă, despre care nu trebuie să știe nimeni altcineva. Proctor știa că un băiat isteț ca mine va observa că a fost scrisă într-un mod ciudat.

Lisa și-a dat ochii peste cap, dar Nilly s-a prefăcut că nu vede.

— CITIȚI ASTA și o săgeată arătând spre timbru, a spus el în continuare. Asta înseamnă că restul mesajului e sub timbru! Trebuie doar să-l dezlipim.

— Exact la asta mă gândesc de ceva timp, a spus Lisa.

Nilly i-a dat Lisei felicitarea înapoi, fornăind mulțumit.

— Noroc că sunt aici ca să sparg codurile astea secrete, nu-i așa?

Tatăl Lisei, Comandantul, s-a trezit pe canapea, cu un gust de cerneală de ziar în gură. Aceasta deoarece, ca de obicei, adormise cu ziarul pe față și sforăia atât de viguros, încât draperiile de la fereastră se legănau, iar ultima pagină a ziarului — cea cu prognozele meteo — îi intra în gură de fiecare dată când inspira. A privit spre ceas și a oftat mulțumit, văzând că se apropia ora de culcare. Dar mai întâi, un sendviș cu pui. Sau două. A azvârlit ziarul pe măsuța de cafea și și-a împins burta voluminoasă peste marginea canapelei, ridicându-se astfel automat în picioare.

— Bună, a spus el, intrând în bucătărie.

Lisa stătea la tejghea și Nilly în picioare, pe un scaun, lângă ea. Comandantul îl știa drept băiețelul mic din vecini, al familiei ciudate care se mutase pe Bulevardul Tunurilor primăvara trecută. Ceainicul din fața Lisei și a lui Nilly tremura și bolborosea, scoțând aburi.

— Spuneți-mi, copii, nu sunteți cam mici pentru cafea? i-a întrebat Comandantul căscând. Și la ora asta târzie?

— Să trăiți, *el commandante,* a spus Nilly. Nu facem cafea.

Abia atunci Comandantul a observat că Lisa ținea ceva în norul de aburi care se înălța din ceainic, ceva ce părea a fi o felicitare.

— Ce faceți?

— Întoarce-te în camera de zi, tată, a spus Lisa.

— Hei, eu sunt Comandantul aici! a spus Comandantul. Vreau să știu ce faceți!

— Regret, *el commandante,* a spus Nilly. Treaba asta e atât de secretă, încât, dacă v-am spune, ați ști prea multe. Și știți ce pățesc cei care știu prea multe, nu?

— Ce anume? a întrebat Comandantul, cu mâinile în șold.

— Li se scoate limba ca să nu poată vorbi. Și le sunt tăiate toate degetele de la mâna dreaptă, ca să nu poată scrie.

— Și dacă s-ar adeveri că sunt stângaci? a întrebat Comandantul.

— Atunci ați fi foarte ghinionist, pentru că am fi nevoiți să tăiem și degetele de la mâna cealaltă.

— Și dacă aș reuși să scriu ținând pixul între degetele de la picioare?

— Ați rămâne fără picioare, *el commandante.* Ne pare rău, dar munca de spion e o treabă foarte serioasă.

— Da, așa s-ar părea, a oftat Comandantul.

— Dar toate lucrurile au și o latură bună, a spus Nilly. Fără picioare, ați putea să zăceți pe canapea până-n Paște, fără să trebuiască să ceruiți schiuri, să spălați șosete sau să legați șireturi.

— Să știi că poate ideea ta nu-i așa de rea, a spus Comandantul. Dar dacă aș descoperi că pot să țin pixul în gură? Și că pot să transmit semnale Morse clipind din ochi?

— Îmi pare rău că ați făcut descoperirea asta, ***el commandante.*** Acum va trebui să vă decapităm din start.

Comandantul a râs atât de tare, încât i s-a cutremurat burta uriașă.

— Lăsați prostiile, a spus Lisa. Tată, pleacă de aici! E un ordin.

După ce Comandantul a plecat, clătinând din cap, Lisa a scos felicitarea din aburi. S-au așezat la masă și Lisa a desprins timbrul cu mare grijă, folosind o pensetă.

— A funcționat! a exclamat ea. De unde ai știut că aburii vor desprinde timbrul?

— Ei, câteva noțiuni simple de criminalistică, a spus Nilly, dar, de fapt, și el părea puțin surprins.

— E un text sub timbru, dar scrisul de mână e prea mic și nu pot să-l citesc, a spus Lisa, întinzând felicitarea la lumină. Poate că ție ți-ar fi mai ușor, din moment ce ești... ăăă, mai mic?

— Ce legătură are? a întrebat Nilly, ridicând din sprâncene.

Lisa a dat din umeri.

— Oamenii mai mici poartă haine mai mici și se mulțumesc cu mașini mai mici. De ce nu le-ar fi mai ușor și cu un scris mai mic?

— Dă-mi să văd, a mormăit Nilly, înșfăcând felicitarea și mijind ochii la ea cu multă concentrare.

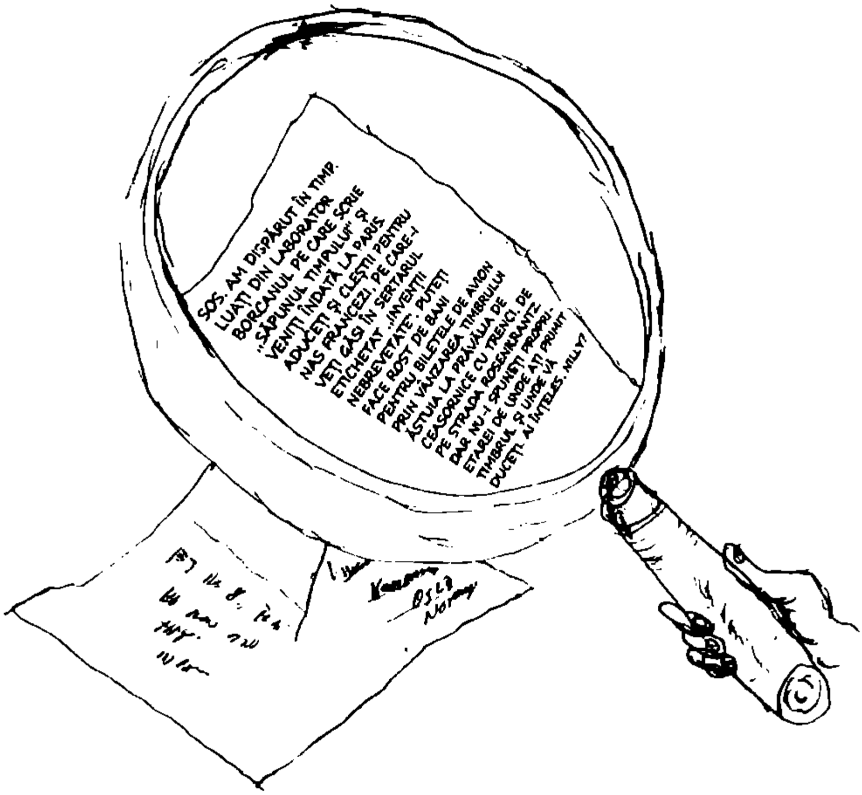
— ***Nada,*** a spus el și a întins mâna fără să se uite la Lisa. Lupă, te rog.

Lisa a fugit la un sertar, a dibuit lupa mamei sale și a așezat-o în mâna întinsă a lui Nilly.

Descifrând scrisul, Nilly a făcut:

— Aha.

Pentru că a văzut următoarele:

— Mda, am înțeles, a mormăit Nilly, mişcând lupa mai jos.

La Paris, mergeți direct la hotelul Frainche-Fraille. Odată ajunşi acolo...

... Cu drag, doctorul Proctor

— Ei! a sărit Nilly. Ce-i asta? Lipseşte restul.

— Trebuie să se fi şters din cauza apei, a șoptit Lisa peste umărul lui, cu inima strânsă. Mai zice ceva?

Nilly a coborât lupa mai departe.

PS Am ascuns cheia laboratorului într-un loc genial: sub preş.

— Ce mai aşteptăm? a strigat Nilly.

— Pe locuri, fiți gata... a strigat Lisa.

— Start! au strigat amândoi odată.

Și au sărit din scaune. Lisa a scotocit în sertarul de jos din bucătărie, până când a găsit lanterna tatălui său și apoi au fugit afară pe Bulevardul Tunurilor, unde peste curțile și casele de lemn se lăsaseră întunericul și liniștea. Din curiozitate, luna i-a urmărit pe furiș în timp ce se cățărau pe gardul care împrejmuia casa cea mai mică și curtea unde iarba era cea mai înaltă. (Doctorul Proctor lipsea de-o bună vreme.) Au fugit pe lângă păr, spre ușa de la pivniță, și au ridicat preșul.

Așa cum se așteptau, au descoperit cheia lucind în lumina lunii.

Au băgat cheia în broasca ușii vechi, nevopsite, și, când au învârtit-o, metalul a scos un scârțâit ușor sinistru.

Amândoi s-au oprit, privind ușa.

— Tu primul, a șoptit Lisa.

— Nicio problemă, a spus Nilly înghițind în sec.

A tras aer adânc în piept. Și apoi a izbit cu piciorul în ușă, cât de tare a putut.

Balamalele au scârțâit înfiorător și ușa s-a dat de perete. Dinăuntru a plutit afară un aer rece, ca de pivniță, și ceva a fâlfâit peste capetele lor, dispărând în noapte, ceva ce ar fi putut fi o molie neobișnuit de mare sau doar un liliac de dimensiuni obișnuite.

— *Vai!* a făcut Lisa.

— Și ***câh!*** a spus Nilly.

Apoi a aprins lanterna și a intrat.

Afară, Lisa a privit în jur. Până și părul, care de obicei părea atât de primitor, acum parcă își întindea ghearele spre lună, precum degetele unei vrăjitoare. Lisa și-a strâns haina pe trup și a intrat în grabă după Nilly.

Dar el deja dispăruse și Lisa nu vedea decât o beznă absolută.

— Nilly? a șoptit Lisa, pentru că știa că atunci când vorbești tare în întuneric, zgomotul te face să te simți și mai singură.

— Aici, a șoptit Nilly.

Lisa s-a luat după sunet și a zărit conul de lumină al lanternei dezvăluind ceva pe perete.

— Ai găsit săpunul timpului? a întrebat ea.

— Nu, a spus Nilly. Dar am găsit cel mai mare păianjen din emisfera nordică. Are șapte picioare și în ultima vreme nu și le-a mai epilat. Are o gură atât de mare, că-i vezi buzele. Uite și tu ce bestie!

Pe peretele pivniței, Lisa a zărit un păianjen cât se poate de banal și nu foarte mare.

— Un păianjen peruvian sugător cu șapte picioare. Sunt extrem de rari! a șoptit Nilly entuziasmat. Trăiesc prinzând alte insecte și sugându-le creierii.

— Creierii? a spus Lisa, uitându-se la Nilly. Credeam că insectele nu au creier.

— Păi tocmai de aia e atât de rar păianjenul peruvian sugător cu șapte picioare, a șoptit Nilly. Foarte greu găsește vreo

insectă cu creieri, pe care să-i poată suge.

— Și de unde știi tu astea, mai exact? a întrebat Lisa.

— E scris în...

— Nu mai spune, l-a întrerupt Lisa. În ***Animale care mai bine n-ar fi existat?***

— Exact, a spus Nilly. Așadar, dacă tu ai binevoi să cauți săpunul timpului și cleștii de nas, eu aș încerca să capturez specimenul ăsta rar de păianjen. Bine?

— Dar avem numai o lanternă.

— Ei, atunci ce-ar fi să aprindem lumina din tavan?

— Lumina din tava... a început Lisa să spună, ducând mâna la frunte, ca și cum ar fi spus ***evident.*** De ce nu ne-am gândit?

— Pentru că atunci n-am mai fi avut atmosfera asta încântător de înfiorătoare, a spus Nilly, îndreptând lanterna spre întrerupătorul de lângă ușă.

Lisa l-a apăsat și, într-o clipă, laboratorul doctorului Proctor a fost cuprins de o lumină albă.

Au găsit ibrice, vase de gătit sub presiune, gălеți și rafturi pline cu borcane cu diferite amestecuri de prafuri și substanțe chimice. Conducte de fier, tubulatură de sticlă, eprubete și diferite feluri de țevi — până și o pușcă veche, cu un puc de hochei înfipt în capătul țevii. Iar lângă pușcă, pe perete, era agățată fotografia care-i era atât de dragă Lisei. Îl arăta pe doctorul Proctor în tinerețe, la Paris, călare pe motocicleta sa. În ataș ședea ***ea*** — frumoasa Juliette Margarine, cu părul lung și castaniu. Iubita și dragostea vieții lui. Zâmbeau și păreau atât de fericiți, încât Lisei i s-a încălzit inima. În penultima felicitare, doctorul le scrisese că-i luase urma. În singura felicitare pe care le-o mai trimisese pe lângă cele două, din iunie, le scrisese și că-i luase urma. Poate că între timp o găsise?

Lisa a cercetat încăperea în continuare și s-a oprit când a zărit un borcan aproape gol, pe fundul căruia era ceva roșiatic, de culoarea căpșunilor. Nu culoarea i-a atras atenția, ci eticheta.

Lisa a dat jos borcanul de pe raft și s-a dus la un fișier mare și ruginit. A deschis raftul etichetat „Invenții nebrevetate", a

luat la rând fişele până când a ajuns la litera *F* şi — aşa cum era de aşteptat — a găsit un dosar cu coperţi groase, etichetat „Cleşti pentru nas francezi".

A deschis dosarul, l-a întors cu capul în jos şi din el au căzut doi cleşti albaştri şi, aparent, perfect obişnuiţi. Dar nici urmă de instrucţiuni. Păreau meniţi să fie purtaţi la înot. I-a vârât în buzunarul de la haină şi a anunţat:

— I-am găsit! Hai să ieșim de aici.

S-a întors și a descoperit că Nilly se urcase cu picioarele pe masa de lucru şi că avea braţul până la cot într-un alt borcan.

— Ce-ţi închipui că faci?

— Ce ți se pare că fac? Iau puțin praf de vântonaut.

— Nilly! E periculos și de-a dreptul ilegal!

— Atunci dă-mă în judecată, a spus Nilly. În orice caz, să dai vânturi în cantități normale e sănătos.

— Cantități normale? Data trecută când ai luat o lingură din praful ăla, ai dat nişte vânturi atât de puternice, încât ţi-ai luat zborul în spațiu!

— Lasă exagerările în seama mea, te rog, a spus Nilly, turnând un pumn din praful de vântonaut albastru-deschis într-o pungă mică de plastic, pe care apoi a legat-o bine și a îndesat-o în buzunar. Nu m-am înălțat mai sus de vreo 50 de metri, ceea ce nu-i atât de mult în comparație cu... ei, cu Turnul Eiffel, de exemplu, sau cu altceva asemănător. Ești fată și de aia n-ai talent la dat vânturi. Voi abia reușiți să dați vânturi mici, de şoricel.

Nilly a dat un vânt de amploare medie, ca să-şi demonstreze afirmaţia.

— Ai auzit? a întrebat el. Acum e rândul tău.

— ***Pff***, a făcut Lisa. Și eu dau vânturi, dar numai când e neapărată nevoie.

— Draga mea domnișoară Vânt Fâstâcit, a spus Nilly, strângând la loc capacul borcanului și sărind jos. Pariez oficial pe o tonă de caramele lipicioase că nu vei da ***niciodată*** un vânt destul de zgomotos cât să-l sesizeze urechea omului. Mai bine ai lăsa vânturile adevărate în seama noastră, a băieților.

— O să vezi tu, a spus Lisa.

— Vrei să zici că o să ***aud***, nu? a spus Nilly, făcând mâna pâlnie la ureche. Şi ce anume aud?... ***Nimic!***

Au stins lumina, au încuiat uşa, au pus cheia la loc, sub preş, au pornit prin curte și s-au oprit sub păr, privind luna.

— Așadar, se pare că mergem la Paris, a spus Lisa. Singuri.

— Singuri împreună, a corectat-o Nilly. Și Parisul nu e atât de departe.

— E mai departe decât Sarpsborg, a spus Lisa.

Acolo se mutase prietena ei cea mai bună.

— Doar cu puțin, a spus Nilly.

— Mai întâi trebuie să le cer voie părinților, a spus Lisa.

— S-o crezi tu, a spus Nilly. N-o să te lase în veci. O să-ți spună doar să anunți poliția din Paris că doctorul Proctor a dispărut. Apoi știm amândoi exact ce-o să se întâmple.

— Chiar știm? a întrebat Lisa ușor bănuitoare. Ce-o să se întâmple?

— Nimic, a spus Nilly. Niciunui adult n-o să-i vină să creadă chestiile pe care le născocește doctorul Proctor. „A dispărut în timp folosind săpun? o să întrebe ei. Ați mai auzit ceva atât de ridicol?" De aceea profesorul ne-a trimis nouă felicitarea aia. Și-a dat seama că nimeni altcineva nu l-ar crede, n-ai zice?

— Poate, a spus Lisa circumspectă. Dar... dar atunci, ești sigur că noi îl credem? Adică e o persoană prietenoasă și așa mai departe, dar e puțin... ăăă... nebun.

— Firește că sunt sigur că-l credem, a spus Nilly. Și Proctor nu e ***puțin*** nebun. E de-a dreptul dus cu pluta.

— Exact, a spus Lisa. Și atunci, cum poți să fii atât de sigur?

— Elementar, draga mea Lisa. Doctorul Proctor e prietenul nostru, și prietenii se cred unii pe alții.

Lisa a privit luna îndelung și apoi a încuviințat din cap.

— Ăsta, a spus ea, e cel mai mare adevăr pe care-l spui de-o veșnicie. Așadar, ce facem?

— Păi mâine e vineri, nu? Te duci acasă și le spui părinților că Anna, care s-a mutat la Sarpsborg, te-a invitat să petreci weekendul la ea, că după ore pornești cu trenul spre ea și că familia ei o să vină să te ia de la gară.

— Hmm, s-ar putea să funcționeze, a spus Lisa, mușcându-și buza. Tu ce-o să faci?

— Eu o să-i spun mamei că weekendul ăsta mă duc într-o excursie cu fanfara la Arvika.

— O excursie cu trupa? Așa, din senin?

Nilly a ridicat din umeri.

— Mama nici n-o să clipească. Nu ține socoteala problemelor de genul ăsta. De fapt, probabil că o să se bucure că scapă de mine câteva zile. Așa, deci, mâine ai face bine să-ți iei în ghiozdan câteva lucruri în plus, nu multe, numai câteva lucruri mici care încep cu litera *P.* Pașaportul tău, o pijama, pungi cu alune și altele asemenea. Apoi o să mergem la școală și o să ne prefacem că nu se întâmplă nimic neobișnuit, bine? Dar apoi, după ore, o să mergem în oraș, la prăvălia aia cu ceasuri...

— Prăvălia de Ceasornice cu Trenci, a spus Lisa.

— Exact. Vindem timbrul, luăm autobuzul spre aeroport, cumpărăm bilete pentru următorul zbor spre Paris, facem ***check-in*** și, gata, am și ajuns.

Lisa și-a mușcat buza de jos, gândindu-se la cele spuse de Nilly. ***Gata! Pe aici și pe dincolo,*** și-a spus ea. Când vorbea, Nilly făcea niște lucruri care, de fapt, erau foarte complexe să pară atât de simple...

— Așadar? a întrebat Nilly. Ce zici?

Lisa a privit borcanul din mâna sa. Praful de culoarea căpșunelor sclipea frumos și misterios în lumina lunii. Să dispară în timp? Săpunul timpului? Clești de nas francezi? Toate erau mult prea ciudate.

— Cred că totuși cel mai bine ar fi să-i arătăm tatei felicitarea, a spus ea cu ezitare în glas.

— Cel mai bine? a întrebat Nilly. Dacă așa ar fi fost cel mai bine, doctorul Proctor ne-ar fi spus asta în felicitare!

— Știu, dar fii și tu mai realist, Nilly. Uită-te și tu la noi! Ce suntem? Doi ***copii.***

Nilly a oftat. Apoi și-a așezat o mână pe umărul Lisei și a privit-o grav. A inspirat adânc și a declarat pe un ton mieros:

— Ascultă, Lisa. Suntem o echipă. Și nu ne pasă dacă toți ceilalți ne consideră o echipă jalnică, de ligă mică. Pentru că noi știm ceva ce ei nu știu.

Acum Nilly era atât de cuprins de emoție, încât vocea îi tremura puțin.

— Știm, draga mea Lisa... știm că... ăăă, ce anume știam?

— Știm, a preluat Lisa ideea, că atunci când prietenii își promit să nu înceteze niciodată să se ajute unii pe alții, unu plus unu plus unu face mult mai mult decât trei.

— Exact! a spus Nilly. Așadar, ce spui? Da ori ba?

Lisa l-a privit pe Nilly multă vreme. Apoi a rostit un singur cuvânt:

— Pelerina.

— Pelerina? a repetat Nilly derutat.

— Îmi iau pelerina. Ai spus că putem lua lucruri care încep cu ***P*** și, din câte am auzit, zilele astea Parisul colcăie de ornitorinci uzi. Nu vreau să mă ud leoarcă cu stropi de ornitorinc de fiecare dată când vreunul dintre ei o să iasă din Sena și-o să se scuture.

Nilly a clipit de câteva ori. Apoi, în sfârșit, a înțeles că Lisa era de acord să meargă.

— Uraaa! a strigat el și a început să țopăie. Mergem la Paris. Dansatoare de cancan! Croasanți! Clătite! Crème brûlée! Bulevardul Champs-Élysées!

Nilly a îndrugat mai departe lucruri pariziene care încep cu litera *C*, până când, în cele din urmă, Lisa i-a spus să înceteze odată, că era vremea de culcare.

După ce le-a urat noapte bună părinților și tatăl ei i-a închis ușa de la dormitor, Lisa s-a ridicat în capul oaselor în pat, după cum făcea de obicei, și a privit spre casa galbenă de cealaltă parte a Bulevardului Tunurilor, la draperiile cenușii de la etaj. Știa că în curând înăuntru avea să se aprindă lumina unei veioze, care se va îndrepta spre draperii, și așa Nilly va începe spectacolul său din fiecare seară, cu umbre, având-o pe Lisa drept singură spectatoare. În seara asta, degetele lui micuțe au conturat umbre care pe stofa draperiilor s-au prefăcut într-un șir de dansatoare de cancan. Și, privind umbrele, Lisa s-a gândit la povestea pe care le-o spusese doctorul Proctor, despre dispariția misterioasă a lui Juliette, cu mulți ani în urmă. Ciudata poveste era cam așa:

Juliette și doctorul Proctor s-au cunoscut la Paris și s-au îndrăgostit. Într-o seară, la câteva săptămâni după ce începuseră să se vadă, Juliette a venit și i-a bătut la ușă. Când ea l-a întrebat răspicat dacă voia să se căsătorească, Proctor a fost în culmea fericirii. Dar a fost și surprins, pentru că ea voia ca împreună să se urce pe motocicletă chiar atunci, chiar în noaptea aia, să meargă tocmai până la Roma și să se căsătorească acolo cât mai curând posibil. Juliette nu i-a explicat de ce să grăbea atât de tare, așa că Proctor și-a împachetat singurul său costum și a pornit motocicleta fără niciun alt cuvânt.

De fapt, intuia cam ce se petrecea. Tatăl lui Juliette era baron. Și, cu toate că de multă vreme familia Baronului Margarine nu mai era bogată, baronul considera că un inventator norvegian relativ lipsit de succes nu era îndeajuns de bun pentru baroneasa sa, Juliette. Însă acum Juliette și Proctor conduceau în noapte și traversau Franța în drum spre nunta lor. La scurt timp după ce au alimentat motorul într-un sat de lângă granița cu Italia, au ajuns la un pod. Acolo s-a petrecut. *Ce* s-a petrecut mai exact, Proctor n-a aflat, de fapt, niciodată. A văzut negru înaintea ochilor și, când s-a trezit, zăcea pe asfalt și-l durea gâtul. Juliette era aplecată peste el, cu lacrimi în ochi, iar în spatele ei a văzut că se apropia o limuzină neagră. Juliette a spus că era mașina tatălui ei, baronul, și că trebuia să se ducă să vorbească cu el de una singură. I-a spus lui Proctor să traverseze podul, să treacă granița și s-o aștepte acolo. Proctor, zdruncinat și dezorientat cum era, a făcut întocmai, fără să protesteze. Dar, când s-a întors cu motocicleta, ajuns în celălalt capăt al podului, a văzut-o pe Juliette urcând în limuzină, care apoi a pornit cu spatele înapoi, pe pod, în direcția din care venise, și, părăsind podul, s-a întors și a plecat. Atunci doctorul Proctor a văzut-o pe Juliette ultima oară.

Lisa a oftat. Restul poveștii profesorului, despre relația lor romantică de la început, fusese la fel de trist.

După ce a așteptat-o pe Juliette de cealaltă parte a graniței timp de trei zile, Proctor a încercat s-o sune acasă de la un telefon cu plată, dintr-o cafenea. I-a răspuns Baronul însuși și i-a

explicat că Juliette își venise în fire și că pricepuse că ar fi fost foarte nepotrivit să se mărite cu Proctor. Că lui Juliette îi părea rău, dar că situația era atât de stânjenitoare, încât nu voia să vorbească cu el — și că în mod categoric nu voia să-l mai vadă vreodată. Că așa era cel mai bine.

Cu inima frântă și epuizat, doctorul Proctor și-a condus motocicleta înapoi la Paris, dar, când în sfârșit a pășit în holul hotelului său, a dat cu ochii de un polițist care-l aștepta. I-a înmânat lui Proctor o scrisoare și i-a cerut răspicat s-o citească. În scrisoare scria că doctorul Proctor fusese expulzat atât de la universitate, cât și din Franța, fiind bănuit de acte de terorism și de fabricarea unor arme de distrugere în masă. Bănuiala venise în urma unui experiment făcut în laboratorul de chimie al universității, în care Proctor și încă un student norvegian aproape că aruncaseră în aer întreaga instituție.

Proctor i-a explicat polițistului că fusese o întâmplare din acelea care sunt de neevitat atunci când încerci să inventezi un praf de călătorie pentru o mașină a timpului, invenție la care lucraseră în vremea aceea. Și că, în definitiv, fusese vorba doar de o „foarte mică și inofensivă explozie gigantică". Din cine știe ce motiv, explicația lui n-a ajutat deloc și polițistul i-a ordonat lui Proctor să urce în camera sa și să-și facă bagajele. Proctor era aproape sigur că Baronul Margarine se afla în spatele expulzării, dar nu prea avea ce să facă.

Astfel, noaptea, târziu, cu mulți ani în urmă, un tânăr apăsat de inima sa frântă a sosit la Oslo și, în cele din urmă, s-a

mutat în casa strâmbă și izolată din capătul Bulevardului Tunurilor. În mare parte, pentru că era ieftină, nu era conectată la rețeaua telefonică și nu fusese vizitată de nimeni niciodată. Era perfectă pentru cineva care nu mai voia să vorbească cu nimeni, în afară de sine, și în rest urmărea doar să-și petreacă timpul inventând chestii.

Din casa sa roșie, Lisa a privit spre casa albastră a profesorului și s-a întrebat dacă nu cumva toate se petreceau, de fapt, din vina ei. În fond, ea insistase ca doctorul Proctor să se întoarcă la Paris și să încerce s-o găsească pe Juliette Margarine, nu-i așa? Da, așa era. Îl trimisese cu capul înainte spre noi probleme, oricare ar fi fost ele.

Peste drum, umbrele degetelor lui Nilly și-au încheiat dansul și au făcut o plecăciune. Apoi au dat semnalul lor obișnuit de noapte bună, conturând două urechi de iepure care se ridicau și coborau, și apoi lumina s-a stins.

Lisa a oftat.

În noaptea aceea nu prea a dormit. A stat și s-a gândit la pivnițe prea întunecate, păianjeni peruvieni mult prea păroși, orașe mult prea mari și la toate lucrurile care fără îndoială că aveau să meargă prost.

Între timp, dincolo de drum, Nilly s-a bucurat de una dintre cele mai odihnitoare nopți din viața sa, a visat fericit că zbura de colo colo, propulsat de vânturi; că descifra coduri misterioase; că salva profesori geniali; și a visat la toate lucrurile care, fără îndoială — cel puțin, ***aproape*** fără nicio îndoială —, aveau să meargă strună. Dar cel mai mult a visat că dansa cancan pe scena de la Moulin Rouge din Paris, unde un public entuziasmat și toate dansatoarele băteau din palme pe ritm și strigau: „Nil-ly! Nil-ly!“

Ochii doamnei Strobe priveau de-a lungul nasului său neobișnuit de lung, prin lentilele neobișnuit de groase ale ochelarilor fixați pe vârf, și era atentă la ființele micuțe care stăteau în fața ei în clasă, legându-se de cea mai mică dintre ele:

— Domnule Nilly!

Vocea ei a părut o lovitură de bici.

— Doamnă Strobe! a izbucnit răspunsul micului elev. Cum vă pot fi de folos în această dimineață de vineri neobișnuit de frumoasă, o dimineață a cărei frumusețe, doamna mea profesoară și furnizoare a hranei mele intelectuale, este întrecută numai de magnifica dumneavoastră față?

Ca de obicei, răspunsul lui Nilly a iritat-o pe doamna Strobe. Răspunsurile lui o iritau pentru că-i stârneau sentimente de vinovăție. Şi o și măguleau un pic.

— În primul rând, poți să nu mai fluieri cântecul ăla ridicol... a început ea să spună.

— Nu așa tare, doamnă Strobe! a șoptit Nilly, cu ochii bulbucați de șoc. E Marseilléza. Luna asta nu învățăm despre istoria Franței? Dacă ar auzi cineva de la ambasadă că ați numit imnul național al Franței un cântec ridicol, fără îndoială că imediat v-ar raporta președintelui, care pe loc ar declara război împotriva Norvegiei. Francezilor le place ***la nebunie*** să meargă la război, cu toate că nu prea se pricep. De exemplu, doamnă Strobe, s-a întâmplat să auziți despre Războiul de o Sută de Ani pe care l-au purtat împotriva Angliei?

Toată clasa a izbucnit în râs, iar doamna Strobe a bătut cu unghiile în birou și a privit băiețelul ciudat care apăruse astăprimăvară în clasa ei.

— Dacă ai fi fost atent în loc să fluieri, ai fi observat că tocmai despre Războiul de o Sută de Ani din Franța discutam, domnule Nilly. De exemplu, ce am spus adineaori despre Ioana d'Arc?

— Ioana d'Arc, a repetat Nilly, scărpinându-și îngândurat perciunele de la urechea stângă. Hmm, sună cunoscut. O fe-

meie, așa-i?

— Da.

— O dansatoare de cancan faimoasă?

— Nilly!

— Bine, bine. Puteți să-mi dați câteva indicii?

Doamna Strobe a oftat.

— Ioana d'Arc era o fată evlavioasă de la țară. În adolescență a primit de știre în circumstanțe misterioase că trebuia să-l găsească pe prințul moștenitor al Franței, care se ascundea pe undeva, prin Franța, și să-l ajute.

— Sună foarte cunoscut, a spus Nilly. Se întâmplă cumva să fi primit acea știre printr-o felicitare trimisă de la Paris, cu un timbru rar din anul 1888?

— Ce vorbești? Ioana d'Arc a primit știrea aceea de la îngerii care-i vorbeau în cap!

— Iertați-mă, doamnă Strobe, dar am făcut un mic scurtcircuit în creierul meu micuț, și totuși foarte complex.

Nilly s-a întors spre Lisa, care iar își pusese mâinile în cap și capul pe măsuță.

— Nu se va mai repeta, doamnă Strobe, a spus Nilly. Așadar, ce s-a întâmplat cu această Ioana d'Arc?

Doamna Strobe s-a aplecat peste biroul său.

— Tocmai asta urma să vă spun. Ioana d'Arc l-a găsit pe prințul moștenitor și împreună au luptat împotriva englezilor. Adolescenta aceea a îmbrăcat armura, a învățat să mânuiască spada ca un maestru și a condus trupele franceze în luptă. Până în zilele noastre, a rămas marea eroină națională a Franței. Hai, copii, scrieți ce am spus acum!

— Minunat! a exclamat Nilly. Fata cea bună a învins. Îmi plac mult poveștile cu final fericit!

Doamna Strobe și-a coborât nasul lung și proeminent până când aproape că a atins biroul și a privit clasa pe deasupra ochelarilor.

— Ei bine, nu toate finalurile fericite sunt la fel. A fost luată prizonieră și vândută englezilor, care au condamnat-o la moarte sub acuzații de vrăjitorie. Apoi i-au invitat pe toți locuitorii din Rouen în Piața Veche, unde au legat-o de o prăjină, au pus lemne pentru un foc de tabără, le-au aprins...

De undeva, din clasă, a izbucnit un țipăt ascuțit și aproape tânguit:

—... dar atunci, chiar în ultima clipă, prințul moștenitor a salvat-o.

Cu toții s-au întors spre Lisa, care, îngrozită, își acoperise gura cu mâinile. Nimeni — nici măcar Lisa — nu era obișnuit să audă de la ea o asemenea răbufnire.

— Privește cu atenție imaginea din manualul vostru de istorie, Lisa, a spus doamna Strobe. Se văd flăcările înălțându-se până la marginea rochiei sale albe. Ți se pare că a fost salvată?

— Nu! a strigat clasa la unison.

— Și, într-adevăr, nu a fost, a spus doamna Strobe. A ars până la moarte și i-au aruncat trupul pârjolit în râu. Ioana

d'Arc avea numai 19 ani.

Lisa s-a uitat la ilustrația din cartea sa de istorie. Chipul fetei îi amintea de alt chip, din altă imagine. Tânăra Juliette Margarine, în atașul motocicletei doctorului Proctor. Cu gândul la acele întâmplări oribile Lisei i s-au adunat lacrimi în ochi.

— Normal că fata a murit, a spus Nilly.

Doamna Strobe și-a dat jos ochelarii.

— De ce spui asta, Nilly?

— Ca să fii erou adevărat, trebuie să fii foarte mort.

Clasa a râs, dar doamna Strobe a încuviințat din cap.

— Poate că așa e, a mormăit ea. Poate că așa e.

Cu asta, a sunat clopoțelul și, înainte ca doamna Strobe că ajungă măcar la *v*-ul din „vă doresc un weekend plăcut", primul elev a ieșit pe ușă. Pentru că era ultima oră dintr-o vineri, și acum toți erau liberi.

Lisa își îmbrăca jacheta pe hol când a surprins niște fete vorbind entuziasmate despre o petrecere la care se pare că fuseseră invitate toate. Mai puțin ea. Și Nilly, desigur. Le-a auzit șușotind și pe seama lui. Că era atât de mic și ciudat și spunea și făcea niște lucruri atât de trăsnite, pe care nu prea le înțelegeau.

— Bună!

Nilly a sărit pe banca de lângă ea ca să poată ajunge la haina sa, care atârna de un cârlig pe perete.

Celelalte fete s-au adunat grămadă, șușotind și chicotind. Apoi cea mai curajoasă dintre ele s-a întors spre Lisa și Nilly, pe când celelalte s-au ascuns în spatele ei și au râs.

— Și? Voi, turturelele, aveți vreun plan deosebit în weekend?

— În primul rând, fata mea dragă, nu ai idee ce sunt turturelele, a spus Nilly, încheindu-și nasturii de la haină, ceea ce a făcut repede, pentru că haina nu avea decât doi nasturi. Dar dacă aveți totuși puțin spațiu în creier, puteți, firește, să încercați să memorați informația că turturelele sunt porumbei ca niște bufnițe, cu carapace de țestoasă[1], care zgârie cu ghearele

ochii propriilor pui. În al doilea rând, am fost invitați la o petrecere cumplit de plictisitoare aici, în oraș, la care pur și simplu ***nu putem*** să ne sinchisim să mergem. Oslo e un oraș atât de mic și de anost, a spus Nilly căscând.

— Anost ca tine, a spus fata, coborând mâinile, dar se pare că nu prea a știut ce altceva să zică.

Așa că a spus:

— Alo!

— Da, ALO! au repetat celelalte fete, din spatele celei dintâi.

Dar una dintre ele pur și simplu nu s-a putut abține să întrebe:

— Atunci... mai exact *ce* veți face?

— Noi, a spus Nilly, sărind de pe bancă și venind lângă Lisa, ne ducem la Moulin Rouge, la Paris, ca să dansăm cancan. Vă doresc un weekend plăcut aici în oraș, copii!

Lisa nu s-a uitat la ele, dar era ***convinsă*** că fetele rămăseseră cu gura căscată, iar ea și Nilly le-au întors spatele și au ieșit în lumina strălucitoare a toamnei.

Nilly și Lisa au mers până la stația de tramvai și au urcat în numărul 17, cu destinația Primăria Municipiului Oslo. Aici au coborât și și-au croit drum spre Strada Rosenkrantz, o străduță foarte circulată și cam îngustă, cu numeroase magazine și mulți pietoni pe trotuare. Într-una dintre cele mai înguste porțiuni ale străzii Rosenkrantz, deasupra unei uși vopsite cu un roșu aprins, era o mică vitrină plină cu ceasuri și, după cum se așteptau, o firmă cu textul PRĂVĂLIA DE CEASORNICE CU TRENCI.

Au descoperit că arcurile sistemului de închidere al ușii de la intrare erau atât de încordate, încât a trebuit să împingă în ea cu toată greutatea. Și chiar și atunci, abia au reușit să forțeze ușa să se deschidă. Arcurile au scârțâit indignate, ca și când chiar n-ar fi vrut să-i lase înăuntru pe Nilly și pe Lisa. Intrând și dând drumul ușii, aceasta s-a trântit în urma lor cu o bubuitură mânioasă. Într-o clipă, tot zgomotul din strada din spate-

le lor s-a stins și nu s-a mai auzit decât ticăitul ceasurilor. Tic-tac-tic et cetera. Au privit în jur. Deși afară soarele strălucea, înăuntrul magazinului părăsit era un întuneric ciudat. Parcă s-ar fi trezit deodată într-o altă lume. Aici păreau să fie sute de ceasuri! Erau peste tot — pe pereți, pe rafturi și pe mese.

— Bună ziua? a strigat Nilly.

Nu a răspuns nimeni.

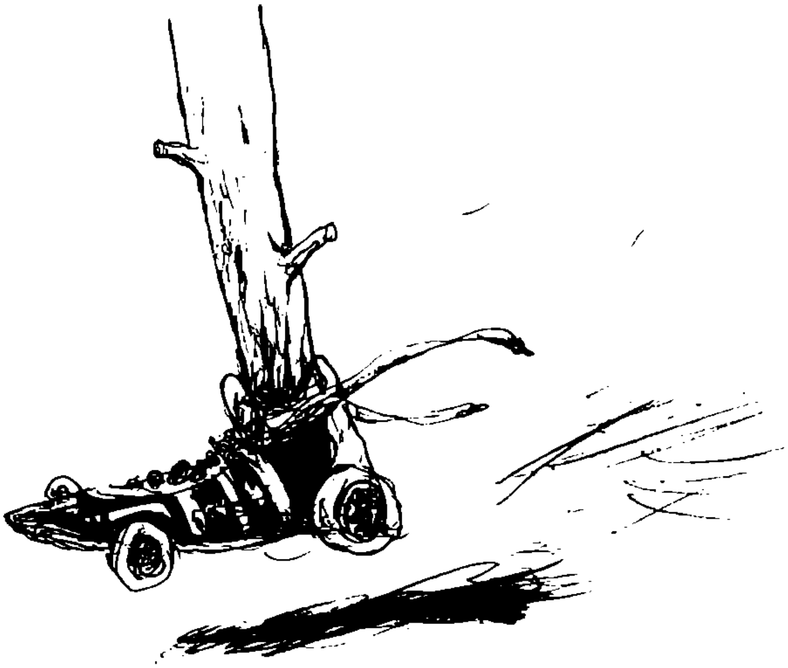
— Ceasurile astea toate arată atât de vechi, a șoptit Lisa. Şi atât de ciudate. Uită-te la cel de acolo, cu două brațe. Merge... înapoi.

Chiar atunci, pe fondul ticăitului s-a auzit un scârțâit aspru și cârâitor, ca de la o rotiță unsă prost.

Nilly și Lisa s-au holbat amândoi în direcția din care venea sunetul, din celălalt capăt al prăvăliei, unde se vedea o perdea portocalie cu un elefant pe ea.

— Ce... a dat Lisa să spună în şoaptă, dar în clipa aceea, perdeaua a fost smucită la o parte.

Lisa și Nilly au căscat gurile. O siluetă se îndrepta împleticindu-se spre ei. Era o femeie înaltă — mai înaltă decât toate pe care le văzuse vreunul dintre ei vreodată — și toate trăsăturile ei erau subţiri, alungite și ascuţite. Mai puţin coafura, care arăta ca unul dintre acele ghemuri de buruieni care se rostogolesc în deșert și prind rădăcini oriunde îi poartă vântul. Buruiana de față prinsese rădăcină deasupra unui chip a cărui piele era atât de întinsă, încât era imposibil să-ți dai seama cât de bătrân era. Chipul mai era și decorat cu mult machiaj negru și ruj roșu-aprins, care-i acoperea buzele subţiri. Femeia purta un trenci lucios, din piele neagră, care-i cobora până la podea și era descheiat, dezvăluind astfel cauza atât a scârțâitului cârâitor, cât și a vitezei cu care se deplasa. Avea un picior de lemn, iar în capătul piciorului de lemn purta role, care în mod clar aveau nevoie de puţină vaselină. Cu celălalt picior, femeia s-a împins spre ei, oprindu-se brusc, privindu-i de sus cu o expresie mânioasă și spunând cu un glas atât de răgușit și de stins, încât parcă ar fi fost vântul suflând șuierător printr-o cocioabă veche:

— N-ați venit unde trebuie, copii. Haideți, afară!

Lisa s-a repezit îngrozită la ușă, atât din cauza înfățișării neplăcute a femeii, cât și din cauza respirației ei, care duhnea a carne stricată și șosete puturoase. În schimb, Nilly a rămas pe poziție, privind curios femeia îmbrăcată în trenci de piele.

— De ce merge invers ceasul ăla? a întrebat el, arătând peste umăr.

Femeia i-a răspuns fără să se întoarcă:

— Numără invers până la sfârșitul veacurilor. Și pentru voi, acesta vine chiar acum. Afară!

— Și ăla? a întrebat Nilly, arătând alt ceas. Nu merge deloc. Vindeți ceasuri stricate?

— Spume de mare! a răspuns ea. Ăla e doar un ceas care pretinde că timpul stă pe loc. Și cine știe? Poate că are dreptate.

— Timpul nu poate să stea pe loc, pur și simplu, a spus Lisa, care-și recăpătase curajul.

Femeia a privit-o îndelung.

— E clar că nu știi nimic despre timp, fetiță prostuță, așa că mai bine ți-ai ține închisă gura aia urâtă. Toate din istorie se petrec simultan și încontinuu, iar și iar și iar. Dar unii oameni au creiere atât de mici, încât nu pot să perceapă totul deodată și, prin urmare, li se pare că lucrurile se petrec succesiv, unul după altul. Tic-tac, tic-tac, nu mai am timp să vorbesc despre ceasuri, așa că valea repejor!

S-a răsucit pe role și a ridicat celălalt picior, pregătită să se împingă.

— Vă contraziceți singură, a spus Nilly. Dacă timpul stă pe loc, atunci aveți tot timpul din lume.

Femeia s-a întors încet.

— Hmm, poate că piticul n-are creier la fel de pitic. Dar, chiar și așa, acum trebuie să plecați.

— Avem un timbru de vânzare, a spus Nilly.

— Nu mă interesează. Afară!

— E din 1888, a spus Lisa. Și arată ca nou.

— Ca nou, spui?

Femeia a ridicat dintr-o sprânceană, care parcă i-ar fi fost desenată deasupra ochiului cu un creion negru și foarte ascuțit.

— Dă-mi să văd.

Lisa a întins mâna, în care ținea timbrul.

Femeia a scos o lupă din buzunar și s-a aplecat asupra mânii Lisei.

— Hm, a spus ea. Felix Faure. De unde l-ai luat?

— E secret, a spus Lisa.

Femeia a ridicat din cealaltă sprânceană, la fel de subțire.

— E secret?

— Firește, a spus Nilly.

— Pare că s-a udat, a spus glasul șoptit și răgușit. Și aici, la marginea timbrului, e o dungă alburie. Cumva ați băgat timbrul ăsta în apă cu săpun?

— Nu, a spus Nilly, care nu a observat avertismentul din privirea Lisei.

Femeia a întins degetul arătător și a râcâit timbrul cu o unghie lungă și lăcuită în roșu. Apoi și-a băgat unghia lăcuită în roșu în gură, care nu era decât o crăpătură subțire pe fața ei trasă. A plescăit din buze. Și atunci i s-au înălțat ambele sprâncene.

— Ei, să mă mănânce peștii! a șoptit ea.

— Ce? a spus Nilly.

— Îl cumpăr. Cât vreți pentru el?

— Nu mult, a spus Nilly. Numai cât să ne putem cumpăra biletele de avion spre... Au!

I-a aruncat o privire agasată Lisei, care-l lovise în fluierul piciorului.

— 700 de dolari, a spus Lisa.

— Pisică cu nouă cozi ce ești! a răcnit femeia indignată. 700 pentru un timbru cu imaginea mohorâtă a unui președinte francez mort?

— Bine, cinci su... a dat să spună Nilly, dar a icnit, fiind lovit iarăși în fluierul piciorului.

— 700, chiar acum. Altfel, plecăm, a spus Lisa.

— 500 și câte un ceas pentru fiecare, a spus femeia. De exemplu, ceasul ăsta care rămâne în urmă. Făcut special pentru cei care au prea multe de făcut. Sau ăsta, care o ia înainte, pentru cei plictisiți.

— Da! a strigat Nilly.

— Nu! a spus Lisa. 700. Și, dacă nu acceptați în următoarele cinci secunde, prețul o să urce la 800.

Femeia i-a aruncat Lisei o privire plină de ură. A deschis gura, vrând să spună ceva, dar s-a oprit când a văzut expresia de pe chipul Lisei. Apoi a oftat, a dat ochii peste cap și a împroșcat resemnată:

— Fie, târâtoare prin valuri și momitoare de scoici ce ești!

Femeia a dispărut după perdea pe rolele sale și s-a întors cu un teanc de bancnote, pe care i l-a înmânat lui Nilly. El și-a lins degetul mare de la mâna dreaptă și a început să le numere.

— Sper că știi să aduni, a mormăit femeia.

— Simple calcule matematice, a spus Nilly. 25 de bancnote de 20 plus două vechi de 100. Face 700. Mulțumim pentru colaborare, doamnă...

— Mă cheamă Raspa, a spus femeia cu un zâmbet subțire și precaut, de parcă i-ar fi fost teamă că i s-ar fi sfâșiat fața dacă ar fi zâmbit mai larg de atât.

— Și pe voi cum vă cheamă, dragii mei copii?

— Nilly și Lisa, a spus Nilly și i-a dat banii Lisei, care i-a vârât în buzunarul de la ghiozdanul său școlar.

— Ei bine, Nilly și Lisa, pun la bătaie și ceasurile astea din aur.

A legănat sub ochii lor două ceasuri sclipitoare.

— Tare! a spus Nilly, întinzând mâna după unul dintre ele, numai că Raspa l-a tras înapoi.

— Mai întâi trebuie să potrivesc ora pentru fusul orar la care vă duceți, a spus ea. Așadar, unde vă duceți?

— La Paris! a izbucnit Nilly. Capitala Franței... Au!

Ochii i s-au bulbucat de durere.

— Vai, iartă-mă. Te-am lovit în picior? a întrebat Lisa. Lasă-mă să văd. Ți-am făcut o vânătaie?

S-a aplecat spre Nilly și i-a șuierat încet în ureche, ca să nu audă Raspa:

— În felicitare scria să nu spunem nimănui unde mergem!

— Ei, dă-mă-n judecată, a mormăit Nilly bosumflat.

— A, la Paris, a spus femeia rânjind, arătând un șir de dinți albi și ascuțiți. Am fost acolo cândva. Un oraș minunat.

— Ei, nu-i chiar așa de grozav, a bombănit Nilly, masându-și piciorul. De fapt, ne-am răzgândit. Nu mai mergem acolo.

— Chiar așa? De ce nu? a întrebat Raspa râzând răgușit.

— E prea periculos. Am auzit că râurile din Paris sunt pline de ornitorinci uzi și veninoși, care împroașcă cu apă pe toată lumea.

Raspa s-a apropiat de Nilly și a răsuflat peste el respirația sa de carne stricată și șosete puturoase:

— Ei, atunci, bine că ceasurile astea de aur sunt impermeabile.

— I-i-impermeabile? a făcut Nilly, care nu se mai bâlbâise niciodată în viața sa.

— Da, a șoptit Raspa, atât de încet, încât s-a auzit ticăitul tuturor ceasurilor din prăvălie. Adică poți să înoți cu ele pe

sub apă. Și să le porți la duș. Sau, de exemplu, într-o cadă, nu-i așa?

— C-c-cadă? a făcut Nilly, întrebându-se de unde-i venise deodată bâlbâiala asta.

— Sunt convinsă că pricepi la ce mă refer, nu-i așa? a întrebat Raspa, făcându-i cu ochiul atotștiutoare.

— N-n-u, a spus Nilly.

Dar bâlbâielile astea n-aveau să mai treacă odată?

Femeia s-a îndreptat brusc și a retras ceasurile iritată.

— De fapt, ar trebui să vă dau ceva mai prețios de atât. Un sfat pentru călătorii.

Șoaptele aspre ale Raspăi au cuprins toată prăvălia.

— Țineți minte că moartea — și numai moartea — poate schimba istoria.

— Numai m-m-moartea?

— Exact. Istoria e cioplită în piatră și puteți schimba cele gravate numai dacă sunteți dispuși să vă dați viața. Atunci, la revedere, copii!

Raspa s-a întors și, pe rolele acelea scârțâitoare și cârâitoare, a alunecat prin prăvălie ca o corabie bântuită și a dispărut în dosul perdelei portocalii.

— L-l-l... s-a chinuit Nilly.

— La revedere, a spus Lisa și l-a tras pe Nilly dincolo de ușă.

---

[1] ***Turtledove***: turturele; luate separat, ***turtle*** înseamnă țestoasă și ***dove*** înseamnă porumbel. (*N. tr.*)

4. Spre Paris

De la Prăvălia de Ceasornice cu Trenci, Lisa și Nilly au pornit drept spre Piața Primăriei, de unde au luat autobuzul expres spre aeroport. După o oră, au coborât în fața Aeroportului Internațional Oslo și au intrat în uriașa sală de așteptare, care colcăia de oameni. S-au așezat la coadă în dreptul ghișeului pentru bilete Air France. Aici, Lisei i s-a părut că aude un sunet familiar pe fondul rumorii de voci, al foșnetului pantofilor și al anunțurilor din difuzoare. Sunetul scârțâit al unor roți neunse. S-a răsucit pe loc, dar nu a văzut decât un ocean de chipuri necunoscute și oameni grăbiți. A adulmecat în aer după mirosul de carne stricată și șosete puturoase, dar nu l-a simțit. Probabil că erau roțile unuia dintre acele geamantane, a gândit Lisa. Și a tresărit când deodată a simțit un deget tare împungând-o în moalele spatelui. S-a răsucit pe loc. Era Nilly.

— Haide! E rândul nostru, a spus el.

S-au apropiat de o femeie incredibil de frumoasă, cu un ten incredibil de bronzat și un păr incredibil de alb.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnișoară?

— Două bilete spre Paris, vă rog, a spus Lisa.

— Pentru dumneavoastră și pentru mai cine?

De sub marginea tejghelei a venit un răspuns iritat:

— Pentru mine, evident!

Femeia s-a ridicat în picioare și a privit peste tejghea.

— În regulă. În total, 600 de dolari.

Lisa a pus banii pe tejghea. Femeia a numărat mai întâi bancnotele de 20 de dolari, dar s-a oprit și a ridicat din sprâncene când le-a văzut pe cele două de 100.

— Asta, vasăzică, e o glumă? a întrebat ea.

— O glumă? a spus Lisa.

— Da. Sutele astea nu mai sunt în circulație. Sunt din...

Le-a privit mai atent.

— Din 1905. Ar fi trebuit scoase din circulație de multă vreme. Nu mai aveți nicio bancnotă din secolul ***nostru?***

Lisa a clătinat din cap.

— Regret, pot să văd dau numai un bilet spre Paris.

— Dar... a început Lisa să spună cu disperare. Dar...

— E în regulă, a spus vocea de sub tejghea. Dați-ne un bilet.

Lisa a coborât privirea la Nilly, care încuviința din cap încurajator.

Când a ridicat iar privirea, femeia deja pregătise biletul și i-l ținea întins.

— ***Bon voyage.*** Să aveți o călătorie frumoasă la Paris. Bănuiesc că acolo vă veți întâlni cu niște adulți.

— Şi eu.

Lisa a oftat și a încuviințat din cap, privind biletul și bancnotele vechi, de 100 de dolari, ai Raspăi.

— Acum ce facem? a întrebat Lisa agitată, îndreptându-se împreună cu Nilly spre punctul de control.

— Liniștește-te, a spus Nilly. Am o idee.

— Chiar? Ce idee?

— Să te duci singură, a spus Nilly.

Lisa s-a holbat la el uluită.

— S-s-singură?

Gata. Acum și ***ea*** se bâlbâia.

Când Lisa a urcat în avion, o stewardesă cu parfum plăcut și cu buzele frumos rujate i-a zâmbit, spunând:

— Bine ai venit la bord. ***Două*** genți de mână?

— Multe teme, a bâiguit Lisa, care părea cam dezorientată și singuratică.

— Dă-mi voie să te ajut, a spus femeia, luând una dintre genți, ridicând-o și așezând-o în compartimentul de sus, între două geamantane cu roți, și trântind apoi ușa.

Lisa și-a găsit locul, și-a pus centura și a căscat. Ziua fusese deja mult prea agitată și noaptea din urmă abia apucase să

doarmă. A închis ochii și atunci cuvintele femeii de la Prăvălia de Ceasornice cu Trenci i-au răsunat în minte:

Numai moartea poate schimba istoria. Puteți schimba cele gravate numai dacă sunteți dispuși să vă dați viața.

Cu acestea, Lisa a adormit și s-a trezit abia atunci când vocea căpitanului le-a cerut să-și pună centurile în vederea aterizării. Se făcuse întuneric și dedesubt sclipeau miile de lumini ale Parisului. Lisa știa că acolo, jos, locuiau milioane de oameni. Iar ea era una singură, o fetiță de pe Bulevardul Tunurilor. Dintr-odată, Lisa s-a simțit groaznic de singură și a trebuit să-și muște buza de jos ca să-i oprească tremurul.

După ce au aterizat pe un aeroport uriaș, numit după un președinte decedat, pe nume Charles nu-mai-știu-cum, însoțitoarea de bord a ajutat-o pe Lisa să-și dea jos gențile, a mângâiat-o încurajator pe obraz și i-a ciripit că spera ca Lisa să aibă un weekend minunat la Paris. Lisa a traversat un coridor lung, a pășit pe o scară rulantă lungă, a așteptat la o coadă lungă pentru pașapoarte și a schimbat bancnotele norvegiene rămase în bani francezi. Era de-a dreptul epuizată când a ieșit din clădirea terminalelor, în fața aeroportului, și-a împins gențile pe bancheta din spate a unui taxi și a urcat.

— ***Uuu alle vuu?*** a întrebat taximetristul.

Ei, și cu toate că Lisa nu știa o iotă de franceză, a bănuit că prima întrebare a oricărui taximetrist ar fi fost unde dorește să ajungă. Din nefericire, și-a dat seama și că, în confuzia ei, nu-și amintea numele hotelului, își amintea doar că avea legătură cu cartofii.

— Hotel Cartof, a încercat ea, ținând gențile strâns.

— ***Chescă vu zave dii?*** a făcut șoferul.

După tonul vocii, părea că pune o întrebare și se uita la ea în oglinda retrovizoare.

— Ăăă... a făcut Lisa. Hanul cartofului prăjit?

Șoferul s-a întors cu fața la ea și a întrebat din nou ***„Uuu?"***, dar ceva mai tare de data asta. Și pe un ton evident iritat.

În mintea Lisei, unde de obicei toate se găseau exact la locul lor, acum era o debandadă cât casa.

— ***Yukon Gold?***[2] a încercat ea și a simțit în străfundul gâtului că era pe cale să izbucnească în lacrimi.

Șoferul a clătinat din cap.

— Hotelul cartofilor piure?

Șoferul i-a aruncat câteva cuvinte franceze mânioase, care probabil că nu erau expresii de politețe. Apoi s-a întins spre ușa din spate, de lângă ea, a deschis-o și a strigat: ***„Afară!“***, arătând hotărât spre stradă.

— ***Frainche-Fraille!*** s-a auzit din spatele taximetrului.

Șoferul a înlemnit și s-a holbat la ea. Probabil pentru că vocea care tocmai spusese „Frainche-Fraille“ nu semăna deloc cu vocea cu care vorbise fetița adineaori. Mai mult, parcă n-ar fi venit din gura ei, ci din una dintre genţile de care se ţinea strâns.

— ***Aha***, a spus șoferul, luminându-se la față. ***L'Hôtel Frainche-Fraille?***

Lisa a încuviințat din cap cu nerăbdare.

— Da, așa.

Mormăind, șoferul a închis ușa iar, a pornit motorul și a luat-o din loc.

Lisa s-a așezat la loc, pe canapea, și a răsuflat ușurată.

Atunci a auzit șoapte lângă ea:

— Psst! Ce-ar fi să-mi dai drumul de-acum?

Lisa a descuiat lacătul genții și a desfăcut partea de deasupra. Atunci, din geantă a sărit un băiețel mic cu pistrui uriași și coafură roșcovană în stil Elvis.

— A, gustul dulce al libertății, de CO_2 și de particule de praf plutind în aer, a spus Nilly, așezându-se încântat lângă Lisa, cu mâinile împreunate la ceafă.

Lisa a remarcat că prietenul ei cel mai bun era puțin șifonat, dar că altfel părea într-o formă de zile mari.

— Ei, draga mea Lisa, ia zi, ți-ai făcut griji pentru mine în timpul zborului?

— De fapt, nu, a spus Lisa. Am dormit. Tu ce-ai făcut?

— Am citit din ***Animale care mai bine n-ar fi existat*** până când s-a terminat bateria de la lanterna mea de buzunar. De

fapt, că tot ai adus vorba de somn, am găsit un fragment despre elefantul țețe congolez.

— Elefantul țețe? a întrebat Lisa, dar și-a regretat întrebarea îndată ce i-a ieșit pe gură.

— E mare cât casa și suferă de narcolepsie, a explicat Nilly. Adică deodată, fără niciun avertisment, adoarme și cade. De aceea, dacă nu iei o distanță suficient de mare față de el, riști ca în orice clipă să se așeze pe capul tău un elefant țețe congolez de vreo 18 tone. Acum câțiva ani, cineva a înșelat patronii unui circ și i-a convins să cumpere un elefant uriaș de la un magazin mic de animale din Lillesand. Nu au știut că era vorba de un...

— Elefant țețe congolez.

Lisa a terminat enunțul lui Nilly, a oftat și a privit resemnată pe fereastră.

— Exact, a spus Nilly. Elefantul a adormit chiar în timpul primului său spectacol și a trebuit să dezgroape din rumeguș trei generații de trapeziști ruși.

— Vai, încetează odată. Nu există asemenea elefanți!

— Ba există! Bunicul mi-a spus că a văzut vreo doi la grădina zoologică din Tokyo. Tocmai aduseseră elefanții în zbor, direct din jungla din Congo, și erau clar obosiți din cauza diferenței de fus orar. Odată au adormit...

Nilly a continuat să dea din gură până când taxiul a oprit și șoferul a spus:

— ***Madam*** și ***Messio, l'Hôtel Frainche-Fraille.***

Și, într-adevăr, opriseră în fața unei clădiri înalte, înguste și atât de strâmbe, încât ai zice că meșterii se delectaseră cu puțin cam mult vin când o construiseră. Totuși, hotelul avea balcoane mici și fermecătoare și o firmă luminoasă pe care scria HÔTEL FRAINCHE-FRAILLE. Bine, de fapt, scria HÔT L FRA NC E-F ILLE, pentru că se pare că o bună parte din litere se arseseră.

Lisa a plătit șoferul și, cu chiu, cu vai, au coborât împreună pe trotuar. În depărtare se auzea muzică de acordeon și pocnetele dopurilor lansate din sticle de șampanie.

— Da... a spus Nilly, închizând ochii și inspirând adânc. Paris!

Apoi au intrat pe ușa din față a hotelului. În spatele biroului de la recepție erau o doamnă îmbujorată și zâmbăreață și un domn durduliu și amabil care i-au amintit Lisei de mama și de tatăl ei de acasă, de pe Bulevardul Tunurilor.

— ***Bonsuaar,*** a spus femeia.

Și, cu toate că Lisa nu știa ce înseamnă, și-a dat seama că era de bine, așa că a răspuns cu un „Bună seara!" și cu o mică plecăciune. Apoi i-a dat coate lui Nilly, care îndată s-a aplecat adânc. Lisa știa că o plecăciune mică pe ici, pe colo nu strică niciodată. Era limpede că adevărul ăsta era valabil și în Paris, pentru că acum cei doi din spatele biroului zâmbeau cu și mai multă căldură.

— Doctorul Proctor? a întrebat Lisa șovăitor, așteptându-se la încă o rundă de confuzie lingvistică.

Dar, spre încântarea ei, femeia îmbujorată s-a luminat la față:

— ***Ah, le professeur!***

— Da, au spus simultan Lisa și Nilly, încuviințând din capete nerăbdători. Am venit să-l vizităm.

— ***Vuu zet famee?*** a întrebat femeia, dar Lisa și Nilly n-au făcut decât să se uite la ea încremeniți.

— ***Parlee-vu fransee?*** a întrebat ezitant bărbatul.

— De ce clatini din cap? i-a șoptit Nilly Lisei.

— Pentru că sunt aproape sigură că ne-a întrebat dacă știm franceză, i-a șoptit Lisa la rândul ei.

Cei doi de după birou au discutat între ei o vreme și Nilly și Lisa și-au dat seama că franceza trebuie să fi fost o limbă foarte dificilă chiar și pentru francezi. Pentru că, ca să se facă înțeleși, au fost nevoiți să se folosească de expresiile feței, de ambele mâini, de toate degetele — de fapt, de întregi trupurile lor.

În cele din urmă, femeia a luat o cheie care atârna pe o tăblie în spatele lor, a ieșit de după birou și le-a făcut semn lui

Nilly și Lisei să o urmeze, apoi a pornit în grabă spre niște scări de lemn.

le coq
SPORTIF

După 26 de trepte și jumătate de coridor, a descuiat o ușă și i-a poftit într-o cameră.

Era foarte modestă, cu două paturi de câte o persoană, o canapea mică, un șifonier și un birou pe care erau împrăștiate hârtii. Plus o ușă care dădea într-o baie care în mod clar se afla în proces de renovare. Sau, în orice caz, pe polița de sub oglindă, lângă două pahare, se aflau un ciocan, o șurubelniță și un tub cu lipici. Lângă un perete, au văzut o cadă și o conductă ruginită din care picura apa. În timp ce Nilly își despacheta obiectele de toaletă și le așeza pe polița de sub oglindă, Lisa și-a așezat geanta jos, lângă biroul din cameră. Şi aici, printre ziarele de pe birou, a zărit un desen. L-a ridicat. Ilustra o cadă, exact ca cea din baie. Sub desen erau trecute o groază de numere. Păreau a fi ecuații, niște ecuații chiar foarte complicate. Din câte observa, Lisa și-a spus că acestea implicau resturi, mutări, înmulțiri și împărțiri.

— Ce-s alea? a întrebat Nilly, care tocmai revenise de la baie.

— Nu ştiu, a spus Lisa. Dar seamănă leit cu scrisul doctorului Proctor.

— Iar asta pare a fi casca lui de motociclist, a spus Nilly, care deschisese ușa șifonierului și ridicase o cască din piele brună. Și, atunci, ăștia trebuie să fie chiloții lui lungi și albi.

Doamna îmbujorată și foarte franțuzoaică a început să vorbească în franceză. A gesticulat teatral cu brațele și a repetat de câteva ori cuvântul *„evapore!"*, sugerând cu mișcări din degete o pasăre care-și ia zborul.

— A dispărut, a spus Lisa.

— Asta am înțeles, a spus Nilly.

Femeia îmbujorată a arătat întâi întrebător cu degetul la Nilly și la Lisa şi apoi cu toate cele cinci degete a arătat spre gura sa.

— Şi acum ce crezi că ne întreabă? a întrebat Lisa.

— Câte degete putem să ne băgăm în gură, a spus Nilly.

— Tontule, ne întreabă dacă vrem ceva de mâncare.

Lisa a făcut o reverență adâncă și a încuviințat din cap, apoi l-a înghiontit aspru pe Nilly, care îndată a făcut o plecăciune şi la rândul său a dat din cap.

Doamna prietenoasă i-a condus la bucătărie, la parter, și i-a poftit să se așeze la o masă. Apoi le-a servit pulpe de pui sau aripi sau ceva de genul ăsta, care lui Nilly i s-au părut foarte bune, orice ar fi fost, până când s-a îmbuibat într-atât, încât nu s-a putut abține să râgâie. Deodată, a sărit în picioare, s-a aplecat politicos, gest cu care se pare că se obişnuise, şi a început să-și ceară iertare printr-un discurs lung și ritmic, care bărbatului și femeii le-a stârnit râsete zgomotoase, deși nu pricepeau nicio iotă. Apoi Nilly a căscat atât de zgomotos, încât capul său parcă era cât pe ce să plesnească.

Femeia a plecat și s-a întors cu două seturi de așternuturi curate, pe care le-a înmânat copiilor, împreună cu cheia de la camera doctorului Proctor.

În timp ce Nilly și Lisa își făceau paturile, Nilly a remarcat că pulpele de pui fuseseră atât de mici, încât aproape că ar fi zis că erau picioare de broască. La acestea au râs amândoi cu destul de multă poftă — pentru că, nu-i așa, cui i-ar veni în minte să mănânce picioare de broască?

— Hmm, a făcut Nilly după o vreme. De ce arată patul tău atât de ordonat spre deosebire de al meu?

— Pentru că are mai mult sens să îmbraci pătura în învelitoarea de pătură, și nu în fața de pernă, a spus Lisa oftând și s-a dus la patul lui Nilly ca să-l ajute.

Apoi s-au dus la baie ca să se spele pe dinți.

— Cum îl vom găsi pe profesor? a întrebat Lisa.

— Sunt prea obosit ca să mai pot gândi, a spus Nilly căscând, cu ochii pe jumătate închiși, și a dat la o parte șurubelnița de pe poliță ca să poată lua pasta de dinți. Îi dăm de capăt mâine.

— Dar cum putem să-l găsim dacă nimeni nu înțelege ce spunem? Și noi nu înțelegem ce spun ei?

— O să învățăm franceză mâine, a spus Nilly.

— Mâine? Imposibil!

— Până și copiii mici de aici par capabili să învețe limba, deci cât de greu ar putea fi? a întrebat Nilly și a întins pe periuță o grămăjoară albă, a băgat-o în gură și a început să se perie.

— E nevoie de săptămâni și luni, a spus Lisa. Și am senzația că nu avem mult timp la dispoziție.

— Asta-i sigur, a gâlgâit Nilly făcând gargară. Luni avem repetiții cu trupa.

— Lasă glumele, Nilly! E o problemă serioasă.

S-a întors spre prietenul său, care i-a zâmbit cu dinți albi, sclipitori. Uluitor de albi, de fapt. Da, erau mai albi decât îi văzuse vreodată — Nilly nu prea știa să se spele pe dinți cum trebuie.

— Nilly, a spus ea. Nilly, ce-i cu dinții tăi? Ei?

Dar Nilly a rămas așa, cu rânjetul pe față, un rânjet atât de încremenit, încât parcă dinții de jos i s-ar fi lipit de dinții de sus. Și când Lisa a observat privirea lui disperată și gesturile agitate pe care le făcea cu periuța, și-a dat seama că exact asta se întâmplase. S-a uitat pe poliță. După cum se aștepta, tubul cu pasta lui de dinți era neatins, dar capacul lipsea de pe tubul cu lipici de lângă el.

A luat tubul și a citit eticheta cu voce tare:

— „Super-Lipiciul cu Acțiune Rapidă al Doctorului Proctor"! Ai luat tubul greșit, Nilly!

Nilly a ridicat din umeri cu un aer vinovat și a zâmbit în continuare cu rânjetul ăla sfios și nătâng.

Lisa a oftat și a scotocit în gentuța ei veche, de toaletă, până când a găsit pilă de unghii.

— Nu te mișca! i-a poruncit ea. Și ajută-mă!

Nilly s-a folosit de ambele mâini ca să-și tragă buzele la o parte și Lisa a reușit să strecoare pila între dinții lui, în capătul stâng al gurii, începând apoi să răzuiască înspre dreapta. Cât timp i-a despărțit încet dinții de sus de cei de jos, Nilly a fredonat Marseilléza.

— Uau, a făcut el după ce Lisa a terminat și s-a privit în oglindă. Ia uite ce perle! Și, draga mea Lisa, acoperiți cu lipici, vor fi pe deplin protejați de carii! Gata cu vizitele la dentist!

A luat tubul de lipici și i l-a întins Lisei.

— Vrei să încerci și tu?

— Nu, mersi. De ce crezi că era acolo Super-Lipiciul cu Acțiune Rapidă al Doctorului Proctor? Lângă uneltele astea?

— Elementar, a spus Nilly. E limpede că renova baia.

— Poate, a spus Lisa căscând. Ei, ne-am bătut capul destul pe ziua de azi.

Dar, după ce s-au băgat în paturi, Lisa a stat trează, ascultând cum apa picura în baie, cu un sunet amar, susurător și clipocit. De afară se auzeau murmurul îndepărtat al traficului și uruitul muzicii de acordeon. Și încă un sunet pe care nu reușea să-l identifice, dar care se poate să fi fost scârțâitul unei lămpi stradale care se mișca în bătaia vântului. Sau, de exemplu, niște role atașate unui picior de lemn.

Se întâmplă să-ți treacă prin minte asemenea gânduri ciudate când afară e întuneric și ești singură într-un oraș mare. A privit spre Nilly. Ei, aproape singură.

Cu siguranță că atmosfera avea să fie mai veselă a doua zi.

Și, într-adevăr, în privința asta avea dreptate.

---

[1] Soi de cartofi. (*N. tr.*)

Nilly s-a trezit pentru că-l scutura Lisa.

A mijit ochii în lumina soarelui, care se revărsa prin fereastră, și a observat că ea era gata îmbrăcată.

— E ora nouă, a spus ea. Mă duc să caut o bibliotecă și să împrumut o carte cu expresii în limba franceză.

— O ce?

— Un dicționar francez mic, de buzunar, ca lumea să înțeleagă câte ceva din ce spunem.

Nilly s-a ridicat în capul oaselor.

— Și cum o să găsești o bibliotecă?

— O să întreb oamenii pe stradă. Dacă pronunț cuvântul așa cum fac francezii, sunt convinsă că vor înțelege: ***librairie.***

— Fără îndoială, a spus Nilly. Ce-avem la micul dejun?

— Nimic, a spus Lisa. În țara asta, la micul dejun se servesc numai aer și ***café au lait***. Am să cumpăr o franzelă la întoarcere.

— Păi, grăbește-te, a spus Nilly, mutându-și picioarele dincolo de marginea patului.

Picioarele îi atârnau deasupra podelei cu linoleum și păreau că se întreabă dacă linoleumul avea să fie rece.

Îndată ce Lisa a închis ușa, Nilly a sărit pe podea — care nu numai că era rece, ci parcă era înghețată — și a fugit la baie. Tremurând, a sărit pe scaunul din dreptul chiuvetei și s-a privit în oglindă. Și a fost întâmpinat — dacă îi îngăduim s-o spună — de privirea unui tânăr deosebit de chipeș, cu părul roșu, de proporții fizice modeste, dar de o inteligență și un farmec uriașe. De fapt, Nilly a fost atât de încântat de băiatul din oglindă, încât a hotărât pe loc să-i ofere o baie fierbinte și relaxantă în dimineața aceea răcoroasă de octombrie.

Așa că Nilly a dat drumul la apă în cadă și a lăsat-o să curgă, căutând vreun gel de baie cu spumă sau ceva asemănător. Nu a

găsit nimic, dar și-a amintit că Lisa adusese niște praf de săpun. I-a găsit geanta și, după cum se așteptase, înăuntru, lângă două clipsuri pentru nas, a găsit un borcan pe care scria SĂPUNUL TIMPULUI. Nilly a luat unul dintre clipsurile pentru nas și borcanul cu săpun, s-a întors iute în baie și a turnat în cadă puțin praf roșu precum căpșunile. Este timp pentru una și timp pentru alta, a gândit Nilly, văzând cum bulbucii au început îndată să se formeze, să se umfle și să răsară, ca niște nămeți albi, care, în curând, au umplut toată cada. Nilly s-a dezbrăcat de haine, s-a urcat pe marginea căzii, și-a pus unul dintre clipsurile pentru nas și a strigat: „Pârtie!"

Apoi a sărit, a strâns picioarele la piept, le-a cuprins cu brațele și s-a cufundat în spumă. A atins perfect suprafața apei și a obținut efectul maxim. Clăbucii de săpun și apă au stropit pereții băii de sus până jos și au ajuns chiar și pe tavan. Mulțumit, Nilly s-a scufundat încet pe fund, unde a stat, ținându-și respirația și privind în sus către suprafața apei. Era acoperită cu un strat de clăbuci atât de gros, încât numai o lumină difuză pătrundea prin el. Și în lumina aceea a zărit un curcubeu minunat, ca un șir de dansatoare de cancan multicolore de la Moulin Rouge, din Paris, din anul 1909. O, să fi fost și el acolo!

Chiar atunci Nilly a simțit cada începând să se clatine sub el și a văzut că suprafața apei a început să se agite. De parcă toată podeaua s-ar fi cutremurat. Vai, poate că toată clădirea se dărâma? Și nu cumva auzea muzică?

Podeaua s-a oprit brusc din zguduială. Nilly s-a răsucit și s-a ridicat în cadă. Și a rămas în picioare — complet dezbrăcat — în timp ce clăbucii se scurgeau de pe corpul său. Muzica încetase. Și un șir de dansatoare de cancan, îmbrăcate toate în roșu, se holbau la Nilly. Erau cel puțin la fel de uluite ca și el.

— De unde a apărut? a auzit-o el șușotind pe una dintre dansatoare.

— De unde a apărut cada aia? a șoptit alta.

— Ce-i chestia aia de pe nasul lui? a strigat a treia.

— Vai, uite cât de drăguț e, a chicotit a patra.

Nilly a clipit în luminile strălucitoare, la publicul aflat de față, cu gurile căscate, fără să scoată niciun cuvânt, de parcă tocmai ar fi fost martori la o aterizare cam neașteptată pe Lună. Nilly nu înțelegea ce se întâmpla. Un singur lucru era clar: se afla pe scena de la Moulin Rouge.

Lisa se plimba pe un bulevard lung, lat și mărginit de copaci, cu magazine mici de haine și de parfumuri, dar nicio bibliotecă. Avusese de gând s-o întrebe pe doamna îmbujorată de la hotel înainte de plecare, dar nu găsise pe nimeni la recepție, doar un bărbat ca un hipopotam așezat pe un fotoliu și citind un ziar, care o privise cu atenție și suspiciune. Iar acum era

din ce în ce mai descurajată, pentru că de fiecare dată când aborda pe cineva ca să ceară indicații, persoana respectivă ridica din nas imediat ce-și dădea seama că Lisa nu știa să vorbească în franceză. Începea să creadă că nu toți francezii erau la fel de primitori cu străinii cum erau bărbatul și femeia de la Frainche-Fraille. A trecut cu privirea de la o vitrină la alta, vrând să vadă dacă vreun magazin ar fi putut vinde cărți. Dar în mare parte aveau doar rochii. Rochii frumoase, de fapt. Lisa s-a oprit să admire o rochie deosebit de frumoasă. Atunci a observat deodată o reflexie în vitrina magazinului, a unei femei de peste drum, purtând un trenci lung și ochelari de soare mari. Femeia era prea departe ca Lisa s-o poată vedea clar, dar cumva îi părea ciudat de familiară. Și, cu toate că Lisa nu recunoștea persoana respectivă, era foarte evident că femeia o urmărea.

Lisa și-a simțit atât inima, cât și picioarele luând viteză. Cine era femeia aia și ce dorea? Oare...? Chiar să fi fost...?

Femeia traversa strada!

Lisa a început să alerge.

Erau mulți oameni pe trotuar și Lisa a încercat să se strecoare iute printre ei, ținând capul plecat, ca să n-o vadă femeia. Totuși, când s-a întors, a zărit trenciul femeii între pietoni în spatele ei. Lisa a intrat pe o alee îngustă și a alergat. Dar a alergat numai câțiva metri, descoperind că drumul era înfundat, iar în capătul lui era un zid. S-a lipit cu spatele de zid, după un burlan, și a privit cu ochi mari spre bulevardul principal. Iată trenciul! A... a... trecut pe lângă intrarea către alee fără să se oprească și să privească în stânga sau în dreapta. Lisa a răsuflat ușurată. Acum trebuia să se întoarcă la hotel. Dicționarul de expresii și franzela trebuiau să mai aștepte. Dar tocmai când voia să pornească iarăși spre bulevard, a văzut trenciul din nou. Se întorsese și acum se oprise drept în capătul aleii! Stătea pe loc, de parcă i-ar fi adulmecat urma. Lisa a descoperit o scară de fier care cobora dedesubt, până la ușa unei pivnițe, și a coborât treptele fără să mai stea pe gânduri. Acestea se terminau în dreptul unei uși și aici Lisa s-a oprit și a așteptat cu respirația întretăiată.

Secundele treceau.

Apoi a auzit sunete deasupra, pe alee. Se apropia cineva.

Lisa a apăsat clanța. Din fericire, ușa s-a deschis! A pășit în întuneric, a închis ușa și s-a rezemat cu spatele de ea. Inima îi zvâcnea ca un iepure dansând step. Nu era atât de ciudat că ușa fusese lăsată descuiată — din câte vedea, începerea era de-a dreptul goală. Ciudate erau sunetele și mirosul. Parcă era o orchestră de fleșcăieli, sorbit și supt, ca și când aici ar fi fost adunați 100 de tați invizibili care mâncau ciorbă de miel și varză. Și mirosul... ca de carne stricată și șosete puturoase. Și atunci a țipat. Ceva umed, alunecos și rece tocmai o atinsese la ceafă! A sărit în mijlocul încăperii și a privit în jur. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul îndeajuns să poată observa ceva pe pereți... ceva care se mișca, care mișca din niște antene lungi, uriașe. Și nu numai acolo, ci și acolo și acolo și... erau peste tot, ei scoteau acele sunete, pereții erau vii!

Stând ea așa, încremenită de spaimă, ușa pivniței s-a deschis. Pe fundalul luminii de afară, a zărit silueta femeii pe care o văzuse de cealaltă parte a bulevardului.

— Bună, Lisa, a spus femeia, închizând ușa în spatele ei și apăsând un întrerupător.

Odată ce s-a făcut lumină, Lisa a privit în jur și i-a venit să leșine.

— De ce atât de palidă? a întrebat femeia, apropiindu-se de Lisa. Din cauza melcilor ăstora uriași de pe pereți? Nu sunt periculoși, doar îi înmulțesc aici. Când ajung suficient de mari, îi servesc la cină în restaurantul de deasupra. Melcii sunt o delicatesă în țara asta.

— Chiar? abia a reușit să spună Lisa, pentru că acum femeia era atât de aproape, încât îi vedea chipul.

Categoric era un chip pe care îl cunoștea.

— Ei bine, Lisa, a spus femeia. Poate că te întrebi din ce trăiesc melcii aici, jos?

— Ăăă, ce? a întrebat Lisa, simțind că dinții îi clănțănesc în gură.

Femeia a izbucnit în râs.

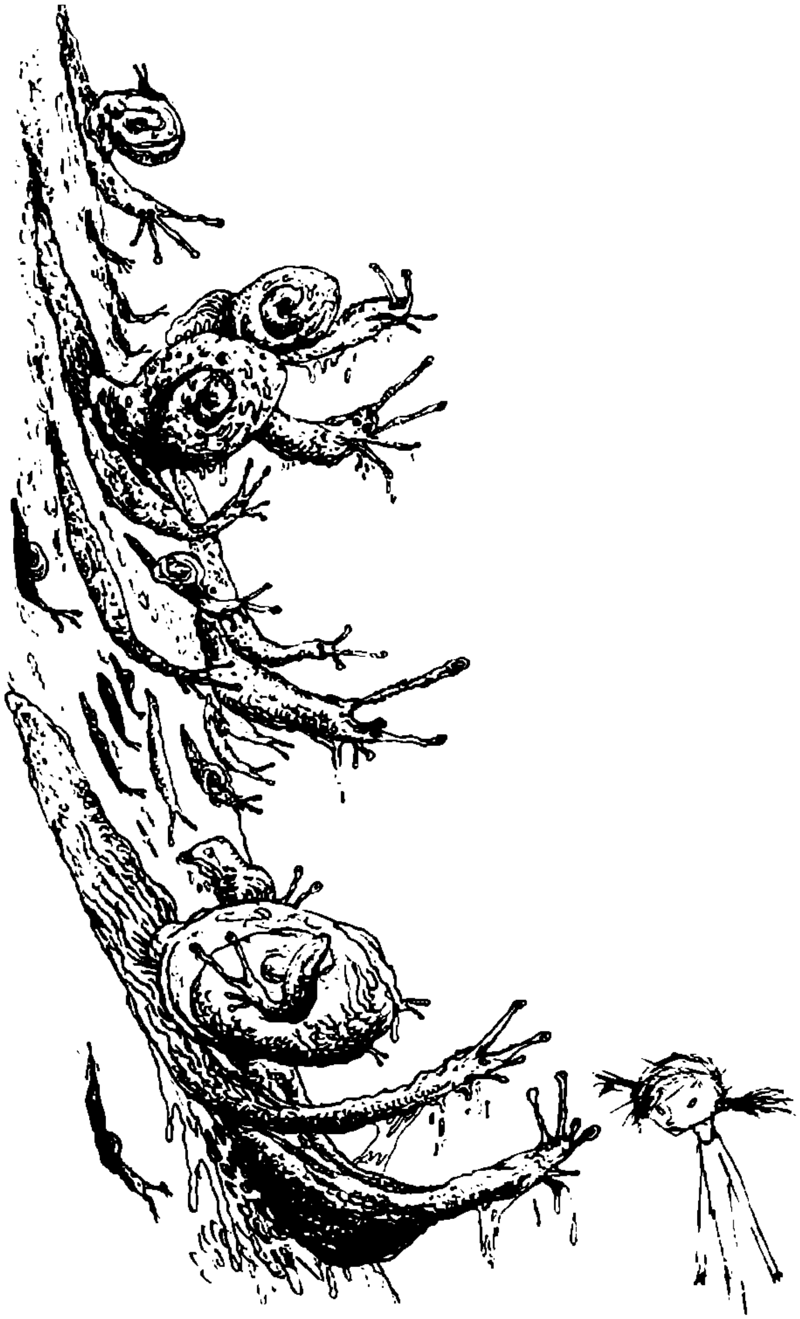
— Iarbă. Și salată. Și altele de genul ăsta. De ce, ce-ți închipuiai?

Lisa a răsuflat ușurată.

— Eu sunt... a dat femeia să spună.

— Știu cine ești, a spus Lisa.

— A, da? a spus femeia, evident surprinsă.

— Da, am văzut poze cu tine. La casa doctorului Proctor. Erați pe o motocicletă cu ataș. Ești vechea iubită a profesorului. Ești Juliette Margarine.

Femeia dinaintea ei i-a zâmbit larg.

— Impresionant. Și m-ai recunoscut așa de repede?

Lisa a zâmbit.

— Nu, inițial mi s-a părut că erai Ioana d'Arc.

— Ioana d'Arc? a spus femeia surprinsă. Sfânta?

Lisa a râs.

— La școală, în manualul nostru de istorie, e o imagine în care Ioana D'Arc e arsă pe rug și mi se pare că semeni cu ea.

— Mulțumesc pentru atâta încredere, Lisa, a spus femeia în norvegiană, cu accentul ei ușor stâlcit, și s-a jucat cu un cârlionț din părul ei lung și castaniu. Se poate să avem păr de aceeași culoare, dar, din nefericire, eu nu sunt o aventurieră curajoasă, sunt doar Juliette Margarine. Care în franceză se pronunță, de fapt, *Jü-lii-ET Maar-gaar-IIN.*

— *Jü-lii-ET Maar-gaar-IIN,* a repetat Lisa. Dar cum de știai că mă cheamă Lisa?

— Victor mi-a povestit despre tine și Nilly, a spus Juliette.

— Victor?

— Doctorul Proctor.

— Doctorul Victor Proctor?

Lisa nu se gândise niciodată că doctorul Proctor ar fi putut avea un prenume, așa, ca toată lumea.

Juliette a zâmbit.

— În plus, eu v-am trimis felicitarea de la el. De atunci, urmăresc hotelul și aștept să vă faceți apariția. N-ai idee cât m-am bucurat când în sfârșit te-am văzut ieșind azi-dimineață. Mi-am zis: „În sfârșit au ajuns!"

— Dar... dar de ce n-ai intrat în hotel, pur și simplu? De ce m-ai urmărit pe furiș? Și unde e doctorul Proctor? Și de ce sunt toate atât de secrete?

— *Cliché,* a spus Juliette.

— Ce?

Juliette a oftat.

— Răspunsul la majoritatea întrebărilor tale este Cliché, Claude Cliché, un bărbat foarte nesuferit, din păcate. Dar povestea e lungă și tu pari înfometată. Ce-ar fi să mergem la o cafenea și să mâncăm un croasant și să bem un *café au lait?*

— Ar fi minunat, a spus Lisa, apoi s-a uitat din nou în jur și s-a cutremurat.

Pentru că, deși nu erau periculoși, era destul de neplăcut să stai într-o cameră în care pereții erau acoperiți de melci uriași.

— Doar că, a spus Juliette, deschizând ușa, scoțând capul afară și privind atent în stânga și-n dreapta, trebuie să mergem undeva unde să nu ne vadă nimeni...

6. Povestea uimitoare a lui Juliette Margarine

Juliette Margarine și Lisa au găsit o cafenea intimă pe o străduță liniștită și fiecare a comandat câte un croasant. Și încă unul pe care Lisa să-l ia înapoi la hotel, pentru Nilly. Însă Nilly trebuia să mai aștepte, pentru că mai întâi Lisa voia să afle povestea lui Juliette Margarine.

— Nu știu sigur unde e Victor, a spus Juliette. Dar am fost de față când a plecat și știu ce avea de gând să facă. E o poveste lungă, cred că ar fi mai bine să încep cu începutul.

— Foarte bine, a spus Lisa, luând o mușcătură mare din croasant.

— Totul a început acum mulți ani, într-o zi de duminică, când mă plimbam în Montmartre, aici, în Paris. Mereu sunt mulți pictori acolo, care se oferă să picteze portretele turiștilor la prețuri acceptabile. Dar, în mijlocul lor, am întâlnit un tânăr cu înfățișare excentrică, pe care l-am recunoscut de la universitate. Studia chimia, la fel ca și mine. Știam că-l cheamă Victor Proctor, că era un inventator promițător și că venise din Norvegia. Din când în când, avusesem impresia că ar fi vrut să-mi vorbească, dar că nu prea avusese curajul. Însă în ziua aceea, în Montmartre, a venit la mine și mi-a indicat un aparat ciudat — un dispozitiv pe care mi-a spus că-l inventase chiar el, care făcea portrete într-o fracțiune din timpul necesar altor pictori și la jumătate de preț. Așa că i-am îngăduit — adică i-am îngăduit aparatului lui — să mă picteze. Dar când pictura a fost terminată, s-a uitat la ea câteva secunde și apoi a făcut-o bucăți, bâiguind deznădăjduit. L-am întrebat ce era în neregulă și mi-a explicat că era vorba de încă una dintre invențiile sale ratate. Pentru că portretul nu surprindea frumusețea chipului meu nici pe departe. Mi-a dat banii înapoi și a dat să plece, dar l-am întrebat dacă nu puteam măcar să-i fac cinste cu o cafea cu lapte pentru efortul lui. Am venit chiar la cafeneaua asta în

care ne aflăm noi două acum și am vorbit despre chimie până când s-a lăsat întunericul. Apoi am comandat niște vin și am tot vorbit, despre viețile noastre, despre ce ne plăcea și ce ne făcea fericiți, și despre visurile noastre. Iar când m-a condus la stația de metrou în seara aceea, eram deja îndrăgostită de el de-o veșnicie și știam că era bărbatul pe care mi-l doream. Închipuie-ți, știam, pur și simplu! a spus Juliette râzând. Din acea zi gândul nu mi-a mai stat decât la inventatorul acela chipeș venit dintr-o țară din nordul îndepărtat.

— Chipeş? a spus Lisa neîncrezătoare. Doctorul Proctor?

— O, da, era foarte chipeş, să ştii. În săptămâna aceea l-am căutat la universitate în fiecare zi, dar nu era de găsit. Duminică m-am dus iar în Montmartre și l-am găsit fix în locul de data trecută, dar fără aparatul de făcut portrete. Tremura și clănțănea din dinți, dar când m-a văzut s-a luminat și ne-am pupat pe ambii obraji, așa cum se face aici, în Franța. Când l-am întrebat cu ce se ocupase în timpul săptămânii, mi-a spus că aşteptase. „Unde?", am întrebat. „Chiar aici", mi-a răspuns. „Ce-ai aşteptat?", am întrebat. „Te-am aşteptat pe tine", a răspuns. Şi din acea zi, eu și Victor am devenit un cuplu.

— Vaaai, a spus Lisa oftând. Cât de romantic!

— Da, chiar a fost.

Juliette a încuviințat din cap. A zâmbit puţin cam trist și a sorbit din cafeaua sa.

— Dar, din nefericire, cineva avea alte planuri pentru mine.

— Tatăl tău, baronul, a spus Lisa. Nu a vrut să te măriți cu un inventator sărac. Nu-i așa?

— Da, într-un anumit sens, e adevărat, dar nu el a născocit planul de care-ţi vorbesc. Vezi tu, familia Margarine e o familie veche şi aristocrată. E nobilă. Tatăl meu e baron. Mama mea a fost baroană, motiv pentru care și eu sunt baroană. Într-o vreme, am avut și avere. Până când stră-stră-stră-stră-străbunicul meu, contele de Monte Crisco[1], a fost decapitat de către călăul Baie-de-Sânge, în timpul Revoluției Franceze, acum mai bine de 200 de ani. Din nefericire, averea familiei a trecut atunci la fratele lui, baronul Leaugras Margarine. Era un beţiv neisprăvit, împătimit de jocuri de noroc, și a risipit toată averea pe Uno.

— Uno?

— Leaugras a pierdut și a tot pierdut, până când, într-o bună zi, la o partidă de Uno, într-o tavernă din Toulouse, când a primit toate cele patru cărţi ***Wild Draw***, a fost convins că în sfârșit i se schimba norocul. A pariat tot ce mai rămăsese din averea familiei. Din nefericire, s-a adeverit că unul dintre tipii

împotriva căruia juca, un escroc pe nume Cliché Ressuflat, avea și el patru cărți *Wild Draw*...

— Dar...

— Leaugras a pierdut, și în mânia sa l-a acuzat pe Cliché Ressuflat că trișase și l-a provocat la un duel în zorii zilei. Numai că în zorii zilei Leaugras era atât de beat, încât abia se ținea pe picioare. Și când Cliché l-a străpuns cu spada, se zice că din trupul lui a curs mai mult coniac decât sânge.

— *Bleah*.

— Chiar că *bleah*. Nu mai erau bani și familia noastră abia a reușit să păstreze Castelul Margarine, pe care l-a ipotecat de la temelie și până la coșurile de fum. De atunci se poate spune că ne-a rămas doar titlul de baron, și mai nimic din bunăstarea lumească.

— Dar, dacă sunteți atât de săraci, de ce nu te-a lăsat tatăl tău să te măriți cu un inventator sărac?

Juliette a clătinat din cap amar.

— Într-o seară, tata a venit la mine și mi-a spus că-mi aducea vești minunate, că aveam un pețitor. Și nu orice pețitor, ci un afacerist bogat. Am fost oripilată și i-am spus că deja aveam iubit. Doar știa și el! Da, da, a spus tata, dar pețitorul ăsta s-a oferit să plătească toate datoriile pentru Castelul Margarine și să redea familiei noastre gloria de altă dată. Proctor ăla al meu ar putea să facă toate astea? a întrebat el. Pețitorul acela venise să-mi ceară mâna și tatăl meu deja acceptase, așa că situația era hotărâtă. Apropo, îl cheamă Claude Cliché, a spus tata și s-a speriat când am urlat din străfundul plămânilor. Trebuie să înțelegi, tatăl meu nu era o persoană rea, ci doar cam naivă. Cred că era singurul din Paris care nu auzise de Claude Cliché și de gașca lui de hipopotami.

— Gașca de hipopotami?

— Cliché e un golan nenorocit care s-a îmbogățit amenințând oamenii cu gașca sa și silindu-i să acționeze după placul său. Hipopotamii nu sunt, de fapt, hipopotami, au venit dintr-un sat din Provența numit Innapoiete. Aproape toți locuitorii sunt înrudiți între ei și toți arată ca niște hipopotami. Hipopotamii nu prea se pricep să facă calcule matematice în gând, dar sunt foarte mari și puternici și circulă în limuzine negre enorme. Ocupația lor e să îngroape în bani.

— Să îngroape în bani?

— Dacă refuzi vreo propunere de afaceri a lui Claude Cliché, cum ar fi să-i vinzi restaurantul tău la un preț de nimic, atunci vin hipopotamii după tine. Îți spun că au venit să te îngroape în bani. Îți umplu buzunarele cu destule monede cât să-ți faci de cap la sala de jocuri două luni în șir. Apoi te leagă de mâini și de picioare, îți mulțumesc pentru colaborare și te azvârlă în Sena, unde te scufunzi ca o greutate de plumb. Și

apoi rămâi acolo, pe fund, două luni în șir, în afară de cazul în care te găsește cineva înainte.

— Groaznic! Nu i-ai spus tatălui tău că Cliché ăsta e un ticălos?

— Ba da, firește, dar tata doar a râs și a spus că probabil sunt doar zvonuri, că Claude probabil că era ca orice alt afacerist. Că nu se poate să fie un tip rău, că ne văzuse pe mine și pe Claude dansând la balul de Crăciun.

— Ați dansat?

— Numai o dată. Și am făcut-o numai pentru că stătea la masa noastră și n-am vrut să fiu nepoliticoasă când m-a invitat. Nu-l suportam. Avea ochi umflați, ca de pește, o mustață sfrijită și buze groase și umede, care împroșcau cu salivă în timp ce mi se lăuda cu inițierea lui în lumea afacerilor. Fusese vorba de doi frați, inventatori, care tocmai inventaseră clamele pentru bretele.

— Clame pentru bretele? Credeam că alea există dintotdeauna.

— Nu, nu. În trecut, oamenii erau nevoiți să-și încheie bretelele cu nasturi. Clamele au fost considerate un pas în față important pentru umanitate, cam așa cum au fost, ei bine, lifturile și periuțele de dinți electrice. Oricum, după ce hipopotamii i-au îngropat pe cei doi frați în monede, Cliché a pus mâna pe brevetul lor și cu el a strâns o avere exorbitantă. Și de aceea poartă mereu bretele.

— Dar nu e cam ciudat? a întrebat Lisa. Tu nu-l suportai, și totuși s-a îndrăgostit de tine atât de tare, încât s-a hotărât să se căsătorească cu tine după doar o întâlnire.

— Îndrăgostit! a exclamat Juliette. Cliché habar nu are ce e dragostea. A hotărât să se căsătorească cu mine dintr-un singur motiv: Voia să intre în rândurile nobilimii. Căsătorindu-se cu o baroană, ar fi devenit barometru în mod automat. I-am spus asta tatei, dar mi-a explicat clar că, dacă refuz, vom fi falimentați și dați afară din castel. Și că aș face bine să mă duc să mă schimb, pentru că Claude avea să vină să-mi ceară mâna chiar în noaptea aia.

— Cumplit de groaznic! a spus Lisa. Și ce ai făcut?

— M-am închis în camera mea și m-am gândit. Și atunci mi-am dat seama ce trebuia să fac.

— Ce anume?

— Să mă mărit cu Victor înainte să ne poată opri cineva. Singura cale de a deveni barometru e să fii primul care se căsătorește cu o baroană. Bărbatul care se căsătorește cu o baroană care a mai fost măritată nu e cu nimic mai nobil decât un măgar și nicidecum nu câștigă dreptul la un titlu care să înceapă cu „baronul". Numai să mă fi măritat iute cu Victor, și ar fi fost prea târziu pentru Cliché, care, deci, ne-ar fi lăsat în pace. Așa aveam de gând să fac. M-am mai gândit că, din moment ce criminalii puternici precum Cliché au ochi și urechi peste tot, ar fi fost cel mai chibzuit să traversăm granița în Italia, unde eu și Victor ne-am fi putut căsători în secret. Așa că am coborât pe la fereastră, m-am dus direct la Hôtel Frainche-Fraille, unde locuia Victor, și l-am cerut în căsătorie.

Lisa a izbucnit în râs.

— Mi-a povestit Proctor. Cum i-ai făcut propunerea mai exact?

Juliette a ridicat din umeri.

— Am bătut la ușa lui. Mi-a deschis și a spus: „Bună!" Eu am spus: „Vrei să te căsătorești cu mine?" El a spus „Da", și eu am spus: „Ia-ți casca de motociclist, mergem la Roma să ne căsătorim chiar acum." Nu i-am oferit nicio explicație. Chiar nu țineam să-i explic că tatăl meu, viitorul lui tată-socru, nu-l dorea ca ginere și că promisese mâna mea altcuiva.

— Și profesorul ce a spus?

— Victor doar a râs și a făcut așa cum i-am spus. A încălecat motocicleta și am pornit gonind. Am părăsit Parisul și ne-am îndreptat spre munții din Provența și spre granița cu Italia. Am mers toată noaptea și era frig, dar fularul lui Victor, pe care-l împletise cu un aparat de împletit pe care-l inventase, era lung de 19 metri și l-am înfășurat în jurul amândurora.

— Ce... dulce.

— Dulce, da. Însă știam că Cliché trebuia să fi dat alarma și să-și fi trimis deja hipopotamii. Lui Victor nu-i spusesem nimic. De ce să-i fi spus? Era fericit, deja eram departe de Paris și în scurt timp aveam să scăpăm de toate. La răsărit, am trecut în goană pe lângă un indicator pe care era trecut un nume și am intrat într-un sat, unde Victor a zărit o benzinărie și a încetinit. I-am strigat din ataș să meargă mai departe, că nu trebuia să oprească acolo, că vom face plinul în Italia, că mai erau doar vreo doi-trei kilometri până la graniță. Dar motorul și fularul lung, care flutura de colo colo, făceau atât de mult zgomot, încât nu m-a auzit. Și a oprit în dreptul unui tip mare, cu salopetă, care stătea rezemat de singura pompă de acolo, cu o țigară în colțul gurii. În spatele lui stătea încă un tip care semăna leit cu primul, într-un scaun aplecat pe spate, citind dintr-o revistă. Victor a spus „Faceți-i plinul" și nu a observat că mă eliberasem de fular și că mă ghemuisem în ataș.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru că apucasem să citesc numele de pe indicator când intrasem în sat. Și mă uitasem la tipii ăia doi. Aveau dinți mari, ca niște pietre funerare, înșiruiți în fălcile alea enorme ale lor. Arătau ca...

— Nu-mi spune, a făcut Lisa căscând gura uluită. Ca niște hipopotami! Erați în Innapoiete. Oribil!

— Tipul cu salopetă a început să umple rezervorul, fixându-l întruna pe Proctor cu o privire iscoditoare. Apoi i-a strigat peste umăr fratelui său geamăn: „Bă, cum zicea șefu' că arată profesorul ăla?" „Înalt, slab, o prăjină hidoasă cu ochelari de motociclist, i-a răspuns fratele fără să ridice ochii din revistă. Îl cheamă Proctor." M-am speriat, pentru că asta însemna că Cliché știa nu numai că fugisem, ci și cu cine anume eram. Între timp, Victor, care habar n-avea ce se petrecea, s-a luminat la față: „Uau! Cumva ați auzit de mine? Adică, da, știu că am apărut atunci în ziar cu cada mea pentru călătorii în timp, și e adevărat că mi-au făcut și o poză pentru articol, dar să fiu recunoscut atât de departe de Paris, ei bine..." Atunci l-am întrerupt pe Victor și i-am șoptit tare, atât cât am îndrăznit: „Pornește!

Pornește în clipa asta!" „Dar, Juliette, dragă, domnii ăștia amabili voiau doar să..." „Mergi! Altfel întârziem la întâlnirea cu preotul!" „Bine, dar trebuie să plătesc benzina..." Victor nu a observat că hipopotamii se apropiau, așa că m-am ridicat în ataș, am călcat pedala de pornire și am învârtit de accelerație cât de tare am putut. Motocicleta a sărit, țâșnind înainte. Iar eu am zburat din ataș, dându-mă peste cap. Am aterizat în cap pe asfalt, timp în care furtunul de la pompa cu benzină s-a încovoiat și a dansat, împroșcând cu benzină peste cei doi hipopotami și pe mine.

— O, nu, o, nu! a exclamat Lisa, aplecându-se în față atât de mult, încât aproape că și-a vărsat ceașca cu cafea.

— O, da, o da, a spus Juliette, salvând ceașca în ultima clipă. Am văzut stele verzi, dar m-am ridicat și am început să alerg — de fapt, să sar împleticindu-mă — după motocicletă. Urmărită de cei doi hipopotami. Scuipam benzină și strigam după Victor, dar el nu mă vedea, și nici nu mă auzea, am văzut că râdea și că vorbea cu atașul. Credea că eu încă eram acolo și probabil se distra pe seama faptului că plecase fără să plătească benzina.

— O, nu!

— Credeam că s-a terminat cu mine. Cei doi hipopotami se apropiau. Cel cu salopeta și țigara m-a apucat de păr. Dar apoi am auzit un *vuuum* și a dispărut.

— Ce s-a întâmplat?

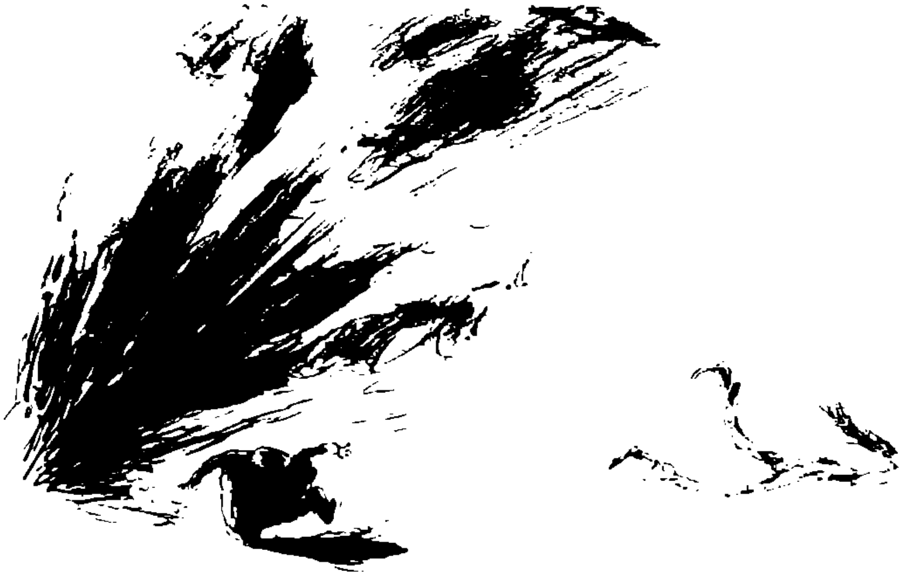
— Țigările și benzina, o combinație nefastă. Însă celălalt mă ajungea din urmă. Auzeam cum monedele îi zornăiau în buzunar. Respirația lui greoaie și șuierătoare, de hipopotam. Și Victor nu părea să încetinească. Se depărta încet din ce în ce mai mult.

— De două ori o, nu!

— Eram gata să mă las păgubașă, dar atunci am observat fularul lui Victor. Era târât în urma motocicletei. Am simțit că degetele de hipopotam mă apucă din spate. Cu ultimele puteri, am sărit în față, am apucat colțul fularului lui Victor și m-am ținut de el cu disperare, în timp ce eram trasă.

— Şi ai fost târâtă pe asfalt?

— Chiar aşa. Asfaltul mi-a făcut imediat găuri în genunchii pantalonilor şi nu-ţi închipui cât de tare mă ustura. Aşa că m-am chinuit să mă ridic în picioare mi-am înfipt tălpile în pământ, ca să fiu trasă în urma motocicletei de parcă m-aş fi dat cu schiurile pe apă.

— E cea mai cumplită întâmplare de care am auzit vreodată!

— Nu, aia abia urmează, a spus Juliette. Victor nici acum nu observase ce se întâmpla. Când am ajuns la o cotitură, virând drept spre pod, aproape că am scăpat fularul din mâini. Lângă pod era un indicator pe care scria „Podul Gustave Eiffel“. Mi-am dat seama că era ultima şansă să-l salvez pe Victor. Fără să dau drumul fularului, m-am apropiat de marginea drumului, spre indicator. În clipa următoare, eu şi fularul am înce-

put să ne răsucim în jurul lui. A fost cel mai rapid carusel în care m-am dat vreodată. Am amețit atât de tare, încât m-am ridicat împleticindu-mă și l-am văzut pe Victor întins la jumătatea podului. Motocicleta lui se oprise puțin mai în față. Am fugit la scumpul meu Victor. Era albastru tot la față, sărmanul, ochii stăteau să-i sară din orbite și încerca să vorbească, dar nu reușea să scoată niciun cuvânt....

— Era rănit?

— Nu, doar că fularul îl strângea de gât. După ce l-am slăbit și a reușit să respire din nou, a vorbit. Bine, a vorbit cu o voce foarte ciudată, cam așa...

Juliette l-a imitat, spunând pe un ton foarte înalt și ascuțit:

— Juliette, ce s-a întâmplat?

Lisa a chicotit un pic. A chicotit și Juliette.

— I-am spus că nu era nimic, că acum aveam să mergem la Roma și să ne căsătorim. Apoi l-am luat de mână și am fugit spre motocicletă. A pornit-o, dar se stricase o valvă și a spus că nu vom putea să mergem cu viteză mare, că spera că preotul ne va aștepta puțin. Atunci am zărit limuzina lată și neagră ivindu-se pe culmea dealului, venind spre pod.

— O limuzină neagră? a spus Lisa. Hipopotamii!

— Limuzina era atât de lată, încât, preț de o clipă, am sperat că podul va fi prea îngust pentru ea. Dar a reușit să se încadreze pe el la limită și a venit drept spre noi.

— Sigur era sfârșitul!

— Da, Lisa. De data asta, s-a terminat. Cu o valvă stricată, n-aveam nicio șansă să scăpăm de ei până-n Italia. Jos de tot, sub pod, curgea un râu adânc și negru. Și știam ce ar fi făcut hipopotamii dacă ne-ar fi prins împreună.

— Da, a spus Lisa fără răsuflare. V-ar fi umplut buzunarele cu monede și v-ar fi azvârlit peste marginea podului.

— Pe Victor, da, a spus Juliette. Dar nu și pe mine. Pe mine m-ar fi dus la Paris, m-ar fi îmbrăcat în rochie de mireasă și m-ar fi dus la o biserică, unde m-ar fi așteptat Cliché în smoching cu bretele și cu mustața aia sfrijită a lui, așteptând să spun că-l iau de soț ca în sfârșit să se poată numi... BAROMETRU!

Juliette a lovit masa cu palma și cafeaua ei cu lapte s-a vărsat peste buza ceștii, apoi a continuat povestea pe un ton de parcă ar fi stat să-i dea lacrimile.

— Dar știam și că, dacă hipopotamii m-ar fi prins, nu și-ar mai fi bătut capul să-l fugărească pe Victor. El n-ar mai fi fost atât de important pentru ei după ce ar fi pus mâna pe mine. Așa că... am făcut ce trebuia să fac.

Juliette a băgat mâna în poșeta sa și a scos o batistă cât se poate de albă și cu broderii cât se poate de fine, după cum era de așteptat să fie batista unei baroane. Și-a șters o lacrimă mare și lucioasă.

— L-am mințit pe Victor. I-am spus că era limuzina tatălui meu, că trebuia să ne fi urmărit și că trebuia să mă duc și să vorbesc cu el. Și că Victor trebuia să se grăbească, să traverseze granița în Italia și să mă aștepte acolo. S-a împotrivit, dar am insistat. L-am împins pe motocicletă, mi-am luat ***au revoir*** — la revedere — și el a luat-o din loc.

---

[1] *Crisco*: marcă americană de margarină. (*N. tr.*)

Juliette privea drept înainte. Apoi a dus batista la nas și a suflat — zgomotos, ca răbufnirea unei trompete, și nu chiar așa cum ai crede că și-ar sufla nasul o baroană.

— După trei zile, m-am măritat cu Claude Cliché la Notre-Dame, o catedrală din Paris. În noaptea aia, lumea a jucat Uno până noaptea târziu, și Claude a pierdut niște bani în fața unuia dintre invitații tatei. Invitatul acela a fost găsit după o săptămână pe fundul Senei, cu buzunarele pline de mărunțiș. Cred că atunci a deschis și tata ochii și a înțeles ce fel de persoană era Claude. Tata m-a luat deoparte, m-a întrebat dacă eram fericită și mi-a spus că n-ar fi avut nimic împotrivă dacă aș fi divorțat, că nu aveam nevoie de castel, că puteam să trăim într-un apartament mic și că ar fi putut să se angajeze. Bietul tata! Pur și simplu nu pricepea că Claude n-ar fi permis în veci să fie umilit în halul ăsta, că numai și dacă am fi pomenit cuvântul „divorț“ am fi ajuns amândoi în Sena, și eu, și tata. Așa că am refuzat, am spus că mi-era bine. Evident, adevărul era că abia suportam să trăiesc chiar și o zi cu monstrul ăla.

— De trei ori groaznic!

— Poți s-o mai spui o dată. Și așa au trecut anii. Tata a îmbătrânit înainte de vreme și apoi s-a îmbolnăvit și a murit de pneumonie, acum doi ani. Când am presărat pământ pe sicriul lui, Claude mi-a șoptit că, din moment ce tata nu mai era în peisaj, poate aveam de gând să fug și să-l caut iar pe iubitul meu profesor. Că dacă aș fi încercat așa ceva, aș fi aflat cum e să zaci pe fundul Senei cu buzunarele pline cu monede, ținându-ți respirația și așteptând să te îneci, pur și simplu. Apoi m-a mângâiat pe obraz și a spus că hipopotamii aveau să mă supravegheze.

— Ce... ce... bătăuș ticălos! a șoptit Lisa, simțind că-i vin lacrimi în ochi.

— Renunțasem cu totul la visul unei vieți fericite, a spus Juliette în continuare. Până la începutul verii de anul ăsta. Atunci, din senin, am primit o felicitare ciudată prin poștă. Ștampila poștală era din Paris și, în afară de numele meu, toate cuvintele erau ilizibile. Dar am recunoscut scrisul de mână într-o clipă. Aparținea iubitului meu Victor. Închipuie-ți, nu uitase de mine nici după atâția ani! Inima mea s-a bucurat. M-am așezat și am încercat să descifrez ce scrisese. Și știi ce am descoperit?

Lisa a încuviințat din cap.

— Cred că știu. Felicitarea era scrisă invers, nu-i așa?

— Da! a exclamat Juliette. De unde... A, da, am uitat că și voi ați primit o felicitare scrisă pe dos.

— Tu de unde știai că... a dat să întrebe Lisa, dar Juliette a așezat mâna pe brațul Lisei și a spus:

— Ajung imediat și acolo, draga mea. Citind felicitarea invers, am priceput că Victor voia să plec pe furiș și să mă întâlnesc cu el la Hôtel Frainche-Fraille a doua zi, noaptea. Se cazase în aceeași cameră pe care o închiriase cu atâția ani în urmă. A scris că madame Trottoir, proprietara hotelului, îi împărtășise zvonurile cum că fusesem silită să mă mărit cu cel mai ticălos golan din Paris, Claude Cliché. Când am ajuns la ușa lui și am bătut, tremuram de neliniște. Dar când a deschis ușa și am căzut în brațele lui, m-am simțit de parcă n-am fi fost despărțiți nicio clipă!

Juliette a închis ochii și a șoptit fermecată:

— Oooooo...

— Oooo, a șoptit Lisa, cu nimic mai puțin fermecată.

— Victor voia să fugim împreună, însă i-am explicat că Cliché era mai puternic, mai bogat și avea mai mult mărunțiș ca niciodată, că ne va urmări până la capătul Pământului și că, în cele din urmă, ne va găsi. Atunci lui Victor i-a venit ideea asta trăsnită rău de tot...

— Ce idee?

— De a folosi cada călătoare în timp a doctorului Proctor.

— Ce anume a doctorului Proctor?

Juliette a vrut să răspundă, dar atunci Lisa și-a dat seama că zărise ceva peste drum.

— Trebuie să plecăm, Lisa.

— Ce e?

— Alertă de hipopotami.

Juliette și-a pus ochelarii de soare și a lăsat câteva monede pe masă.

— Haide. Trebuie să găsim un loc unde să ne ascundem.

Lisa s-a uitat în direcția în care tocmai privise Juliette și, într-adevăr, peste drum erau două persoane cu o înfățișare de hipopotam evidentă.

— Nilly! a spus Lisa, alergând după Juliette, care înainta pe trotuar cu pași mari. Trebuie să mergem să-l luăm pe Nilly!

— Vino după mine, a spus Juliette, înmânându-i Lisei o bucată de hârtie mică și dură, ca un fel de bilet, după care s-a întors și a coborât o scară care parcă intra drept în pământ.

Chiar ***era*** un bilet și scara chiar ***cobora*** drept în pământ.

— Ăsta e metroul, a spus Juliette, ajungând într-o încăpere subterană și introducând biletele lor într-un aparat galben pentru ca bara de metal din față să le îngăduie să treacă.

Au alergat prin tunelurile umede și reci și au coborât niște trepte care duceau și mai jos, în adâncuri. Au sosit la o platformă, într-o cavernă de forma unei catacombe, tocmai când a sosit un tren și ușile lui s-au deschis. Au intrat în grabă. Așteptând să se închidă ușile, au auzit niște bufnete îndepărtate, ca și când ceva greu ar fi alergat spre ele. Nu era nevoie ca Juliette să-i spună Lisei despre ce era vorba, dar i-a spus oricum:

— Pași de hipopotam.

Lisa a făcut ochii mari la trepte. Întâi a văzut picioare de hipopotam, apoi trupuri de hipopotam și apoi fețe de hipopotam. S-au oprit din alergat și acum priveau în jur. Unul dintre ei a strigat ceva și a arătat spre tren. Spre Lisa. Lisa s-a ghemuit sub geam și s-a holbat la ușile glisante, care încă erau deschise. ***Închideți-vă, închideți-vă,*** s-a rugat ea în șoaptă.

Atunci a auzit iar pași greoi de hipopotami alergând.

O voce metalică a spus ceva prin sistemul de difuzoare și apoi — în sfârșit — a auzit cârâitul aspru al ușilor, care începuseră să se închidă. Lisa a auzit strigăte furioase și pe cineva izbind în tren dintr-o parte, apoi o lovitură puternică fix deasupra ei, care a spart sticla.

Trenul a pornit încet. Lisa a ridicat privirea. Acum pe geam se vedea o rețea albă. Și un chip furios se holba la ea de dincolo de geam, dar nu chipul unui hipopotam. Chipul acela avea ochi umflați și buze groase și umede, ca de melc, imediat deasupra unei mustăți subțiri ca un creion. Pe stomacul și umerii acelei persoane erau întinse două bretele largi. Nu era nevoie

ca Juliette să-i spună Lisei despre cine era vorba, dar i-a spus oricum. În șoaptă, tremurând de frică:

— Claude.

8. Nilly se cunoaște cu Juliette și viceversa

Juliette s-a holbat uluită la băiețelul micuț cu păr roșcat care tocmai deschisese ușa pentru ea și Lisa. Nu numai pentru că băiatul, care fără îndoială că era Nilly, despre care-i povestise Victor, era acum și mai mic, când îl vedea de aproape. Ci pentru că era și dezbrăcat — cu excepția prosopului legat la brâu —, era ud leoarcă și avea pe nas un clește albastru. Însă cel mai surprinzător a fost faptul că tocmai spusese ***„bonjour, Madame“***, o expresie franceză care înseamnă „bună-ziua, doamnă“, cu o pronunție perfectă.

— ***Je suis Juliette Margarine,*** a spus Juliette. ***Et tu es Nilly?*** — care, de asemenea, este un enunț în limba franceză și înseamnă: „Eu sunt Juliette Margarine. Tu ești Nilly?“

— ***Oui, Madame Juliette,*** a spus Nilly pe un ton nazal, făcând o plecăciune adâncă și deschizând ușa pentru ele până la capăt.

Juliette și Lisa au intrat îndată. Lisa a încuiat ușa în grabă, iar Juliette s-a dus la fereastră și a privit în stradă.

— Ne urmăresc hipopotamii lui Cliché, a spus Lisa. Am reușit să scăpăm de ei pe furiș, dar sunt sigură că se vor întoarce în curând. Tipul din hol, care citea ziarul, îmi dă de bănuit, arată prea mult a hipopotam.

— ***Excuse-moi?*** a spus Nilly.

— Îți explic mai târziu. Repede, îmbracă-te. Trebuie s-o tăiem de aici.

Nilly arăta ca un semn de întrebare uman miniatural și umed, cu câțiva bulbuci pe cap.

— ***Qu-est-ce que tu dis là?*** a întrebat el pe un ton nazal și ciudat.

— Vorbește ca lumea. N-avem timp de prostiile astea, a spus Lisa mânioasă și a smuls cleștele de pe nasul lui Nilly.

— Ce să zic, doamnă Scorpie, dă-mă-n judecată, că nu înțeleg nimic din ce zici, a spus Nilly.

— Ce nu înțelegi? a întrebat Lisa.

— Uau, acum te înțeleg!

— Păi era și vremea, a bombănit Lisa, care deja începuse să-și îndese lucrurile în ghiozdan. Juliette ne va duce la alt hotel. Claude Cliché și hipopotamii lui o spionează de câteva săp-

tămâni. Urmăresc Hôtel Frainche-Fraille de când Juliette a venit aici de câteva ori.

— De aceea n-am îndrăznit să intru în hotel și să vă întâlnesc aici, a spus Juliette. Știam că unul dintre hipopotami stătea jos, în hol, în caz că mi-aș fi făcut apariția. Așa că am stat în pragul unei clădiri de vizavi și am așteptat să ieșiți, ca să vă pot aborda. Mă tem că am cam speriat-o pe Lisa.

— Da, un pic, a spus Lisa. Haide odată, Nilly. Hipopotamul din hol ne-a văzut. Vor sosi în curând.

— Da, da. Lasă-mă puțin, să mă concentrez, a spus Nilly privind hainele întinse pe pat. Să vedem. Întâi pantalonii, apoi pantofii. ÎNTÂI pantalonii, APOI pantofii. Da, așa.

Apoi a tras pe el pantalonii. Și apoi pantofii.

— Mmm, și șosetele? a spus Lisa.

— Fir-ar, a spus Nilly, aruncând iar pantofii din picioare și punându-și șosetele.

— De fapt, ce ai tot făcut până acum? a întrebat Lisa.

— Am făcut o baie, a spus Nilly. Și am dansat cancan la Moulin Rouge. Una dintre dansatoare a zis că sunt drăguț.

— Vezi să nu, a spus Lisa.

— E adevărat, a spus Nilly. M-am lăsat la fund în cada plină și, când am ieșit iar la suprafață, eram la Moulin Rouge. Și parcă cu mult timp în urmă, pentru că toată lumea era îmbrăcată cu haine de modă veche.

— Frate, nu te mai saturi să tot născocești atâtea trăsnăi? a întrebat Lisa, încheind fermoarul de sus al ghiozdanului său.

Era gata de plecare.

— Și uite așa am ajuns, a spus Nilly. Dezbrăcat ca-n ziua în care m-am născut, înaintea unui public uriaș și a opt dansatoare de cancan super-atrăgătoare. Asta *da* situație penibilă.

Lisa a observat că Juliette râdea atât de tare, încât tremura lângă fereastră, de unde privea strada de dedesubt.

— Așa că am sărit înapoi în cadă și m-am scufundat. Mi-am ținut respirația și mi-am dorit să mă întorc în camera de hotel, aici și acum. Și ghici ce s-a întâmplat! Când am ieșit la

suprafață, am descoperit că *chiar* eram înapoi aici, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic!

— Pentru că *chiar* nu s-a întâmplat nimic, a spus Lisa. Nimic în afara creierului ăluia ciudat al tău. Și, între timp, s-au întâmplat o groază de lucruri în lumea reală, așa că mișcă-te și tu puțin, ce zici?

Înainte să pună înapoi în ghiozdan puținele lucruri pe care le scosese, Nilly a luat un borcan mic în capacul căruia erau câteva găuri de aerisire. A așezat cu grijă borcanul în buzunarul lateral.

— Aia ce-i? a întrebat Lisa aspru.

— Un păianjen peruvian sugător cu șapte picioare.

— Un ce? Doar n-ai adus...?

Nilly a ridicat din umeri.

— Părea atât de singuratic acolo jos, în pivnița doctorului Proctor. Fără profesor și atât de departe de prietenii lui din Peru, nu crezi? M-am decis să-i spun Perry. Ce să zic, dă-mă-n judecată. Doar am stabilit că avem voie să aducem lucruri mici care încep cu *P*, nu?

— Mda, să zicem, a mormăit Lisa. Dar grăbește-te. Și nu mai născoci povești.

— N-am născocit nicio...

— A, n-ai născocit, da? De unde știi că dansatoarea aia ți-a spus că ești drăguț? Se întâmplă cumva să vorbești franceză?

I-a întrerupt vocea calmă a lui Juliette, de lângă fereastră.

— Gașcă. Am vești bune și vești proaste.

Nilly și Lisa s-au întors spre ea.

— Vestea bună e că, până la urmă, nu mai e nevoie să se grăbească Nilly. Vestea proastă e că hipopotamii au împrejmuit hotelul, așa că nu mai plecăm nicăieri.

— Vai, a spus Lisa încet.

— Vai, a spus Nilly încet.

— Acum ce ne facem? a întrebat Lisa. Hipopotamii o să ne umple buzunarele cu mărunțiș și o să ne arunce în Sena.

— Ce?! a exclamat Nilly. Mărunțiș? Ce zgârciți! Vreau bani mari. Vreau bancnote!

— Copii, șșt, a făcut Juliette. S-ar putea să avem o scăpare. Dar ar trebui să mă ascultați cu foarte mare atenție. Bine?

Aparent, ei nu aveau nimic împotrivă. În orice caz, atât Nilly, cât și Lisa au închis gurile și s-au uitat la Juliette cu urechile parcă întinzându-li-se puțin din cap, încât să poată asculta din cale afară de atent. O situație fericită, pentru că Juliette se pregătea să le spună ceva ce ar fi explicat experiența ciudată din cadă a lui Nilly, faptul că deodată știuse atât să înțeleagă, cât și să vorbească franceza, dispariția doctorului Proctor și modul în care Lisa și Nilly ar fi putut — cu o oarecare șansă — să scape de hipopotami și de adâncurile umede ale Senei.

Dar voi veți afla toate astea abia în capitolul următor.

9. Cada călătoare în timp a doctorului Proctor

Juliette a deschis larg ușa băii și a arătat cu aer dramatic spre cadă. Era plină ochi cu apă și spumă de săpun, cu toate că stratul de spumă se subțiase destul de mult după ce Nilly plonjase în ea.

— Aceasta, a spus Juliette, cu glas tremurător, este o cadă călătoare în timp. Cu cada asta puteți călători oriunde în spațiu și timp. Nu trebuie decât s-o umpleți cu apă, să faceți spumă din săpun și apoi să vă scufundați în ea. Vă concentrați asupra locului și timpului — a zilei și orei — la care vreți să ajungeți. După șapte secunde, puteți să ieșiți la suprafață și ***voilà***, ați ajuns! Puteți merge oriunde, dar nu în același loc de două ori. Cu alte cuvinte, aveți o singură ocazie să schimbați trecutul într-un anumit loc.

— Tare! a exclamat Nilly. Când a inventat Proctor chestia asta?

— Când locuia aici, în Paris, înainte să ne fi cunoscut. Cu alte cuvinte: Victor...

— Victor?

— Doctorul Proctor, a spus Lisa. Adică doctorul Victor Proctor.

— ***Victor*** Proctor? a bolborosit Nilly neîncrezător.

— Păi trebuie să aibă și el un prenume, nu? Ca toată lumea, a spus Lisa.

— Sigur, a spus Nilly. De exemplu, Doctorul. E un prenume grozav.

— În orice caz, a spus Juliette răbdătoare. Victor a inventat cada călătoare în timp și asistentul lui, săpunul timpului.

— Incredibil, a șoptit Lisa.

— Ha! a spus Nilly, încrucișându-și brațele la piept. Acum mă crezi? Doar zăceam pe fundul căzii și mă gândeam la Moulin Rouge pe la 1909, nu? Și ***voilà***...

— Te-ai trezit acolo, a spus Lisa. Uau, îmi pare rău că n-am avut încredere în tine, Nilly. Până la urmă, mereu spui adevărul.

Nilly a închis ochii pe jumătate și s-a uitat la Lisa cu o privire indulgentă.

— Nu-mi stă în fire să port ranchiună, draga mea Lisa. Leagă-mi șireturile o săptămână și suntem chit.

Lisa i-a aruncat o privire amenințătoare.

— Ei, haideți, copii, intrați în cadă, a spus Juliette. Cliché e pe drum.

— Ești sigură că va mai funcționa, din moment ce acum vom fi două persoane în cadă? a întrebat Lisa bănuitoare, intrând cu grijă în apă, în urma lui Nilly.

— Da, a spus Juliette. Victor și asistentul lui au testat-o îndelung.

— Cât de ciudat, a spus Lisa. Dacă are invenția asta uimitoare de atâția ani, cum de n-a aflat și restul lumii?

— Exact! a spus Nilly. Ar fi putut să devină bogat și faimos.

— Pentru că această cadă călătoare în timp funcționează numai cu săpunul timpului, a spus Juliette. Și numai asistentul lui știa cum se face. S-au certat, și fără săpunul timpului invenția lui Victor nu poate fi brevetată. Lui Victor nu i-a mai rămas din săpunul timpului decât borcanul ăla mic pe care l-a luat cu el înapoi în Norvegia când a fost exmatriculat.

— Borcanul din pivnița lui, de pe Bulevardul Tunurilor, a spus Lisa.

Juliette a încuviințat din cap și a ridicat borcanul cu praful de culoarea roșie a căpșunilor.

— A luat puțin săpun al timpului din borcanul ăsta când s-a întors la Paris acum două luni și pe acela l-a folosit acum fix trei săptămâni, când s-a aflat exact unde sunteți voi acum, și-a luat la revedere de la mine și a călătorit înapoi în ziua de 3 iulie 1969, în satul Innapoiete, din munții din Provența, ca să schimbe istoria.

— Ca să schimbe istoria? au întrebat uluiți Nilly și Lisa în același timp.

— Chiar așa, a spus Juliette. Planul era să călătorească în Innapoiete și să aștepte la benzinăria la care am oprit cu motocicleta. Să ridice un semn mare cu text în norvegiană, ca numai noi să-l putem înţelege, prin care ne avertiza să nu oprim, să conducem mai departe, tocmai până-n Italia, și să alimentăm acolo. Chiar dacă în Italia litrul de benzină e cu doi cenți mai scump.

— Desigur! a spus Lisa. Pentru că așa toate lucrurile care s-au întâmplat nu s-ar mai întâmpla..

— Exact, a spus Juliette. Hipopotamii nu ne-ar mai fi observat, eu și Victor ne-am fi căsătorit la Roma, Cliché ar fi renunțat să mai devină barometru și Victor și asistentul lui s-ar fi împăcat, ar fi brevetat împreună cada călătoare în timp și săpunul timpului, ar fi devenit faimoși în toată lumea și atât de bogaţi, încât Victor ar fi putut să plătească ipoteca pe castelul alor mei.

— Dar dacă toate ar fi mers cum trebuia cu călătoria asta în timp, Proctor s-ar fi întors până acum, nu? a întrebat Lisa. Atunci, ce s-o fi întâmplat?

— Elementar, a spus Nilly. Doctorul Proctor a rămas fără săpun al timpului și nu s-a mai putut întoarce. De aceea ne-a trimis mesajul acela prin felicitare. Dar cum anume a reușit să facă așa ceva?...

— Eu am trimis-o, a spus Juliette, turnând puțin săpun al timpului în cadă.

— Tu? a spus Nilly.

— Bine, de fapt, am redirecţionat-o. Am intrat în hotel pe furiș în fiecare zi, ca să văd dacă se întorsese Victor. Am stat în cadă și am așteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Până când, într-o zi, din senin, o felicitare s-a înălțat la suprafața apei. Era adresată Lisei, despre care auzisem atâtea.

— Și lui Nilly, a spus Nilly.

— Și lui Nilly, a încuviinţat Juliette.

— Deci așa s-a udat felicitarea! O parte din text era șters și erau urme de săpun pe timbru, a spus Lisa.

— Hmm, dacă vreți să știți ce cred eu, cred că așa s-a udat felicitarea. O parte din scris era șters și erau urme de săpun pe timbru.

Juliette a mai turnat puțin săpun în apă.

— Amestecați și faceți niște spumă. Repede, hipopotamii vor ajunge numaidecât.

Nilly a învârtit din brațe în apă ca un mixer.

— De ce n-a putut Proctor să ia legătura cu asistentul ăla și, pur și simplu, să mai ia niște săpun? a întrebat el.

Juliette a oftat.

— Asistentul lui Victor era ciudat. Imediat după ce am început să mă văd cu Victor, s-au certat. Nu știu sigur de ce, dar, după ce a dispărut Victor, asistentul lui a încercat să fure toată invenția cu cada călătoare în timp. Din fericire, Victor n-a lăsat nicio schemă în urmă. A ținut toate datele în capul său și numai el știa cum să modifice cada ca să funcționeze. Și...

Juliette a tăcut brusc, pentru că au auzit toți limpede niște pârâituri dinspre holul exterior.

— Ce-ce-i sunetul ăsta? a întrebat Nilly.

Juliette i-a întins mâna. În ea ținea cei doi clești pentru nas.

— Repede, puneți-vă astea și cufundați-vă.

— Nu-i nevoie, a spus Lisa, demonstrând că putea să se țină de nas cu arătătorul și cu degetul mare.

Juliette a deschis unul dintre cleștii albaștri și i-a dat drumul astfel încât să se prindă peste nările Lisei cu un mic ***pac!***

— Au! s-a plâns Lisa.

Juliette i-a dat lui Nilly celălalt clește.

— Țineți-le pe nas și multe lucruri se vor lămuri.

Cineva a bătut în ușă cu putere.

— Sub apă, acum! a șoptit Juliette, înșurubând la loc capacul borcanului cu săpun și întinzându-i-l Lisei.

— Dar trebuie să vii și tu, a insistat Lisa.

— Nu, trebuie să rămân aici.

— Cum? a șoptit Lisa. Cliché o să te închidă iar! Și fără ajutorul tău n-o să-l găsim niciodată pe Proctor!

S-a auzit încă o bătaie în ușă, de data asta și mai zgomotoasă.

Juliette s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte întâi pe Lisa, apoi pe Nilly.

— Victor a spus că sunteți copii isteți. Și deja se vede că are dreptate. Grăbiți-vă. Găsiți-l și întoarceți-vă.

Au auzit un strigăt mânios pe hol și pași grăbiți, iar în următoarea clipă ușa s-a bombat înspre cameră, ca și când cineva tocmai s-ar fi izbit de ea. Ușa a stat și au auzit iar pârâitul dușumelei de afară, de parcă cineva s-ar fi dat în spate, ca să-și facă avânt încă o dată.

Lisa și Nilly au inspirat adânc și s-au cufundat sub bulbuci.

Atunci s-au trezit într-un crepuscul apos, unde liniștea era desăvârșită.

Nilly a simțit mâna Lisei ținându-se de mâna sa și s-a concentrat. Evident, mai mult ca orice, își dorea să se întoarcă la Moulin Rouge, la fata aceea care spusese că era atât de drăguț,

dar nu se putea să călătorească înapoi la același timp și în același loc de două ori. Așa că, în loc de asta, a trebuit să se gândească la... la... unde anume trebuia să se ducă? A, da, în munţii din Provenţa. 3... iulie 1969! Mai exact despre ce loc le vorbise Juliette? Fir-ar, începea cu Inn! Inn... Inn...

În scurt timp, a simțit că nu mai putea să-ți țină respirația.

Inn... Inn...

Aer!

Inn... FIR-AR!

Nilly s-a ridicat în cadă, trăgând aer în piept cu sete.

Era într-o cadă în mijlocul unei pajiști pline cu flori colorate. Soarele strălucea, albinele zumzăiau și toate păsările ciripeau în jurul lui, și în toate direcțiile se ridicau munți
extrem de înalţi. În capătul pajiştii a zărit nişte oameni aşezaţi la marginea unui drum, pe scaune pliabile, fluturând steagul Franței, urându-și de bine, ciocnindu-şi paharele cu vin şi aclamând biciclişti pe măsură ce treceau pe lângă ei. Era o zi de vară minunată la țară. De fapt, numai două probleme îl preocupau pe Nilly. Prima era că Lisa nu era de găsit. A doua era că un taur cu coarne de lungimea celor ale unui elefant țeţe congolez se repezea la el în goană.

Taurul era de dimensiunile unui tractor mic, dar avea o viteză maximă semnificativ mai mare. Nilly și-a dat seama că, chiar dacă ar fi alergat cât l-ar fi ținut picioarele sale micuțe, taurul tot ar fi ajuns la el. Pământul de sub el tremura și auzea fornăitul cumplit al animalului. Albinele și fluturii au zbughit-o îngrozite din calea taurului, iar Nilly a țâșnit de-a lungul pajiștii acoperite cu flori, care cu numai câteva secunde în urmă păruse atât de idilică și pașnică.

— Ajutor! a strigat Nilly, dar numai foarte încet, pentru că știa că nimeni n-avea să-l ajute și că ar face bine să-și drămuiască aerul din plămâni.

Avea nevoie de el ca să ajungă la gard înaintea fiarei ăleia pline de mușchi și coarne care se apropia vertiginos de el din spate. Așa că a mai strigat foarte încet „ajutor!" o dată, după care a recunoscut că oricât aer i-ar mai fi rămas, n-avea să ajungă la gard primul, că foarte curând avea să atârne de una dintre coarnele alea ca niște fripturi uriașe. Așa că Nilly s-a pregătit, și-a strâns picioarele la piept, și-a strâns brațele în jurul lor, s-a făcut ghem și a țipat (fără să economisească aer deloc): „Pârtie!"

Cu asta, băiețelul a dispărut. Taurul s-a oprit și a privit coama dealului acoperită cu iarba câinelui, begonii sălbatice, lăcrămioare și alte lucruri care cresc pe pajiștile franceze, despre care taurul nici măcar nu știa cum se numesc. A scormonit puțin în salata asta cu una dintre coarne și a descoperit că acum era și mai furios. Unde buca-vacii dispăruse tipul mic și incredibil de enervant?

Nilly se târa în iarbă și nu s-a mai ridicat în picioare până nu a trecut pe sub gard și dincolo de el. S-a întors spre taur, care încă era acolo, pe pajiște, și adulmeca pământul.

— Ei, tu! Alo, domnul Friptură Prăjită Potrivit spre Bine!

Taurul a ridicat capul și s-a holbat la Nilly, care a vârât câte un deget mare în fiecare ureche, a mișcat din degete și a făcut „na, na, na", a scos limba şi a bolborosit printre buze. Ca răspuns, taurul a suflat aburi fierbinţi prin nările mărite, s-a înfipt bine cu picioarele în pământ şi a coborât capul. ***Ce tânăr nesuferit, neastâmpărat și nepoliticos,*** a gândit el în sinea sa. Apoi a țâșnit. Dar nu a ajuns la băiatul roșcovan. După câteva secunde, coarnele lui enorme, de taur, s-au izbit de cada aia nenorocită care, prin cine ştie ce întâmplare, apăruse pe pajişte. Cada a fost azvârlită în aer, s-a răsucit și apoi a aterizat pe pământ cu fundul în sus, astfel încât s-a vărsat toată apa cu săpun.

Nilly ar fi râs, dar, în loc de asta, a încremenit. A scotocit cu disperare prin buzunarele sale ude, dar a găsit numai obiecte mici, care începeau cu ***P:*** un bilet de parcare, un sâmbure de prună și o pungă de plastic sigilată, cu praf de vântonaut. Dar nu și ceea ce căuta. Evident că nu l-a găsit, pentru că Lisa luase borcanul cu săpun al timpului. Lui nu-i rămăsese decât o cadă călătoare în timp goală! Cum avea să se întoarcă?

Nilly a vârât degetul arătător în ureche, l-a tot învârtit și l-a scos din nou. ***Plop!*** Însă nici măcar gestul ăsta nu l-a ajutat. Creierul nu i-a dat niciun răspuns. Era terminat. Așa că Nilly nu râdea, câtuși de puțin.

Totuși, râdeau alții.

Nilly s-a întors să vadă de unde veneau râsetele. Și a văzut un bărbat scund și slab întins pe spate în iarbă, cu un fir de iarbă în colțul gurii. Purta un tricou sportiv pe care era înscris un număr.

— Ai un spirit grozav.

Bărbatul a râs.

— Ar trebui să te apuci de ciclism, puştiule.

— Mersi, a spus Nilly.

Și, din moment ce era un optimist înnăscut căruia îi plăceau compania și conversația oamenilor, perspectiva situației deja începuse să se lumineze.

— Știi de ce se înfurie atât de tare taurii ăia? a întrebat Nilly. I-am făcut eu ceva grămezii ăleia de carne sau ce?

Tipul a spus „păr roșu“ și a arătat spre capul lui Nilly.

— Taurii văd roșu înaintea ochilor când văd roșu.

Nilly a aplecat capul său roșcat într-o parte și s-a uitat la bărbat.

— Ăăă, cum de vorbești în norvegiană?

Bărbatul a râs din nou.

— Vorbesc în franceză, prietene. Așa cum vorbești și tu.

— Vorbesc în franceză?

— Chiar că ești un clovn nostim. Cum te cheamă?

— Nilly. Și nu sunt clovn.

— Nu ești? a spus bărbatul. Atunci te rog să mă ierți, Nilly. Ăla mi s-a părut a fi un nas de clovn.

Nilly a ridicat mâna ca să-și pipăie nasul. Uitase cu totul de cleștele pentru nas. În mintea lui se aprindea încet o lumină. Și-a dat jos cleștele și a făcut un test:

— Și pe tine cum te cheamă, domnule cu tricou albastru de biciclist?

Bărbatul s-a uitat la el fără să înțeleagă.

— ***Chescă tiu a dii?***

— Aha! a strigat Nilly triumfător.

Nu numai că în capul lui se înfiripa o lumină, acum strălucea ca în amiaza mare. A priceput totul. Bine, aproape totul. În orice caz, a înțeles de ce înțelesese cuvintele dansatoarelor de cancan și la ce se referise Juliette când spusese că lucrurile se vor lămuri dacă va ține cleștele pe nas. Atât timp cât îl purtai, pricepeai și puteai să vorbești în franceză. Ce să vezi, încă o invenție ingenioasă de-ale lui Proctor!

Nilly s-a entuziasmat atât de tare, încât, ca de obicei, a uitat cu totul de problemele sale. Și-a pus cleștele pentru nas și l-a întrebat pe bărbat cum îl cheamă și de ce zăcea acolo, în iarbă, în vreme ce toți ceilalți bicicliști pe care-i văzuse pedalau de parcă viețile lor ar fi fost în joc.

— Mă cheamă Eddy. Și bicicleta mea a făcut a treia pană pe azi.

A arătat spre marginea drumului, unde o bicicletă de curse zăcea întinsă pe o parte.

— Pur și simplu n-am mai suportat. Linia de sosire e în vârful muntelui de acolo.

Eddy a arătat în spate și Nilly a trebuit să-și îndoaie gâtul înapoi ca să vadă vârful de munte acoperit cu zăpadă din fața lor.

— Povestea ta care e, Nilly?

— Am venit din viitor, a spus Nilly. Cred că am venit la momentul potrivit, dar într-un loc nepotrivit. În ce an suntem și cum se cheamă locul ăsta?

Eddy a râs cu și mai multă poftă.

— Îți mulțumesc, Nilly. Măcar tu mă înveselești.

— Nu glumesc.

— Păi, a spus Eddy. E 1969 și ne aflăm în Innfirar. Tu unde trebuia să ajungi?

— Innfirar? a bolmojit Nilly, scărpinându-și perciunele stâng. Trebuia să ajung într-un loc care începe cu „Inn", dar am uitat restul numelui. Lisa trebuie să fi ajuns deja acolo, știi?

— Lisa?

— Da, trebuie să-l găsim pe doctorul Proctor. Poate că ea l-a găsit deja și acum așteaptă doar să apar și eu. De fapt, e extrem de important să-i găsesc. Fără ei, o să rămân prins aici, în 1969.

— Nu sună bine, a spus Eddy.

A luat o gură din sticla sa cu apă și i-a întins-o lui Nilly.

— 1969 chiar e un an infect.

— Chiar? a întrebat Nilly.

— Numai pene la roată în fiecare cursă, a spus Eddy. O situație la fel de nefericită ca a lui Napoléon în 1815.

— 1815? Napoléon?

— Nu-ți amintești?

Nilly s-a gândit.

— Nu cred că mă născusem atunci.

— De la orele de istorie, zăpăcitule! 18 iunie 1815. Când Napoléon și-a condus trupele...

— Peste Alpi? a propus Nilly.

— Nu, a spus Eddy, făcând vânt unui bondar. Atunci a luat-o pe coajă în Bătălia de la Waterloo. Știu asta bine, pentru că Waterloo se află la numai câteva minute de mers cu bicicleta în stil Eddy de la atelierul de biciclete al tatălui meu, din Belgia. O țară absolut plată. Știi ce? Dacă tot renunț la ciclism, mă gândesc să mă duc acasă și să încerc să-mi găsesc de lucru acolo.

— Bună idee, a spus Nilly, luând o gură din sticla cu apă. Pentru că, zău, ce rost are să tot urci și să cobori munții cu bicicleta? Sunt mult prea mari.

— Ce rost are?

Eddy se holba la Nilly de parcă Nilly i-ar fi amintit ceva ce uitase.

— Da, a spus Nilly, înghițind apă în continuare.

Călătoriile astea în timp îi făcuseră o sete ieșită din comun.

— E Tour de France, a spus Eddy. Cel care va câștiga etapa asta din munți va câștiga bani, va fi sărutat pe obraz de fete frumoase și va fi intervievat la TV, sub ochii tuturor oamenilor din Franța.

Nilly s-a gândit la toate astea și a început să simtă că poate totuși avea rost. Mai ales luând în considerare partea cu săruturile fetelor frumoase. Și n-avea cum să strice nici să fii văzut la TV de toată lumea din Franța...

— Ia stai! a strigat Nilly. Cumva ai spus că te-ar vedea ***toți*** oamenii din Franța?

— Absolut toți, a spus Eddy. Toate televizoarele din Franța sunt aprinse și urmăresc Tour de France. N-ai cum să nu-l vezi.

— Chiar și dacă n-ai televizor acasă?

— Au pus televizoare în toate cafenelele, restaurantele și prăvăliile provinciale. ***Merde!*** Nu mă mai pune să vorbesc despre toate astea, Nilly! Acum nu mai vreau decât să sar iar pe bicicletă și să câștig cursa asta blestemată!

— Chiar asta o să faci! a strigat Nilly.

Atunci a fugit la Eddy și l-a ridicat în picioare.

— Ce-i? a întrebat Eddy.

— Întâi o să te ajut să-ți peticești roata, și apoi o să ne lansăm cu vânturi până-n vârful muntelui, unde o să ni se ia interviuri televizate.

— Adică împreună? a întrebat Eddy, în timp ce Nilly îl împingea spre bicicleta sa.

— Chiar așa. Pentru că o să particip și eu la interviu. Și o să spun că Lisa și doctorul Proctor trebui să vină și să mă ia, ca să ne putem întoarce în timpurile noastre.

— Să știi că spui numai lucruri trăsnite, a mormăit Eddy și a scos trusa sa de peticit. Dar măcar mi-ai redat dorința de a câștiga.

După două minute, două oi rumegătoare au ridicat capetele în clipa în care pe drumul drept de lângă gardul lor a trecut o bicicletă.

— Ai văzut? a spus una dintre oile rumegătoare celeilalte. Doi oameni pe o bicicletă. Asta nu înseamnă că trișează?

Cealaltă oaie a clipit somnoroasă.

— ***Beee***, de ce? Așa bicicleta e și mai grea când urci la deal. Oricum, sunt ultimii.

— Asta nu contează, a spus prima oaie. E ***permis?***

Cealaltă a rumegat o vreme, chibzuind asupra problemei.

— N-am idee, a spus ea în cele din urmă. Sunt o oaie, știi? Noi nu știm așa ceva.

Eddy se ridica pe pedale și apăsa din toate puterile. Nu numai pentru că, stând pe pedale, mergea mai repede, ci și pentru că șaua sa era ocupată de un tip mic cu păr roșcat și un cleşte prins de nas, care-i urla în ureche:

— Haide, Eddy! Mai repede, Eddy! Ești cel mai tare, Eddy!

Și când Eddy a încercat să încetinească puțin:

— Adună-te, Eddy! Vrei să ți-o iei, Eddy? Vrei ca ăsta să fie Waterloo-ul tău, Eddy? Vrei să ajung să peticesc anvelope cu normă întreagă, Eddy? Poți mai mult! E atât de plăcuuuuut să fii obosit!

Şi adevărul e că într-adevăr îi era de ajutor. În curând, au început să depășească bicicliști, care se holbau cu gurile căscate la echipa de doi oameni, din care băiețelul urla:

— Împinge, Eddy! Ceilalți cicliști sunt și mai obosiți! Gândește-te la fetele care așteaptă în vârf, Eddy. Au buze catifelate. Buze catifelaaaate, Eddy. Mai repede, mai repede, altfel îți dau o castană! Și nu vorbesc de-o castană mică și afectuoasă, vorbesc de-o castană uriașă, ca de yeti!

Eddy, care nu ştia exact ce înseamnă să primeşti castane, dar nici nu-și dorea să afle în mod special, a împins. Limba îi atârna din gură și respirația sa începea să facă un zgomot ciudat și răgușit. Dar continuau să depășească ciclist după ciclist și urcaseră o bucată bună de drum pe munte, până-n locuri în care încă se găseau petice de zăpadă la umbră. Cu toate că hainele lui Nilly se uscaseră în lumina soarelui, acum îi era atât de frig, încât clănțănea din dinți în timp ce scanda amestecul său de încurajări și amenințări. Până când Eddy l-a întrerupt și i-a spus hârâit:

— Nu pot...

— Ce? a strigat Nilly printre dinții zornăitori. Vrei o c-c-castană, vafă belgiană ce ești?!

— Linia de sosire e prea aproape... a hârâit Eddy. N-o să reușim să-i întrecem pe toți.

— Prostii, a spus Nilly. Am spus că o să ne lansăm pe muntele ăsta cu vânturi, și când Nilly spune că o să ne lansăm pe

munte cu vânturi, să faci bine să-l...

— Poți să dai câte vânturi vrei... a gemut Eddy.

Limba îi atârna până la ghidon și bicicleta începuse să se clatine amenințător.

— Uite și tu ce abrupt e.

Nilly s-a uitat. Drumul era atât de abrupt, încât parcă ar fi fost un zid. Și sus de tot, mult deasupra lor, a văzut tricoul galben al tipului din față.

— Hmm, a făcut Nilly.

— Ce hmm? a șuierat Eddy.

— O să dau un vânt.

Nilly a vârât mâna în buzunar și a scos o pungă de plastic, pe care a desfăcut-o hotărât, după care și-a turnat conținutul în gură.

— Ce-a fost asta? a întrebat Eddy.

— Asta a fost un lucru mic și ușor de purtat, care începe cu *P*, a spus Nilly și a rânjit. Ține-te bine. Șase... cinci... patru... trei... doi...

— Să mă țin...?

Eddy n-a avut ocazia să mai spună și altceva. A izbucnit o bubuitură atât de zgomotoasă, încât parcă ceara i-ar fi fost îndesată în urechi și ochii i-ar fi ieșit din orbite. Apoi s-a auzit un uruit puternic, ca de la un motor de rachetă aprins. Motivul pentru care i-a venit în gând fix un motor de rachetă era că goneau în sus, pe versantul muntelui, ca un fel de — de fapt, exact ca o — rachetă!

— Uraaa! i-a strigat Nilly în ureche.

— Uraaa! a strigat Eddy, trecând pe lângă cicliștii din față și ajungând să-l mai aibă de depășit doar pe cel cu tricou galben.

Dar iată linia de sosire! Și tipul cu tricou galben mai avea numai câțiva metri de parcurs.

— Dă tot ce poți, Nilly! a strigat Eddy, manevrând bicicleta cum putea mai bine, ca să nu zboare peste marginea muntelui. Cu toate vânturile înainte! Altfel, tu o să primești castane!

— Încerc, a bâiguit Nilly, care era cumplit de roșu la față.

— Mai repede, Nilly, n-o să reuşim! Gândește-te la buzele alea catifelaaaate!

Şi Nilly s-a gândit. S-a gândit că, dacă nu izbuteau, probabil că n-avea să-i mai vadă niciodată nici pe Lisa, nici pe doctorul Proctor. Gândul ăsta i-a ambiționat intestinele să facă un ultim efort și a dat un jet de gaz puțin mai mare, repezindu-se înainte cu o viteză puțin mai mare. Spectatorii aveau să-și povestească întâmplarea asta ani de-a rândul — cum fuseseră martori la sprintul incredibil din munții Provența din cadrul Tour de France al anului 1969, când legendarul Eddy și pasagerul său roşcovan și ciudat, pe al cărui nume nimeni nu și-l va mai fi amintit, au zburat spre linia de sosire de parcă ar fi avut un motor cu reacție pe bicicletă. Unii chiar vor susține că bicicleta s-a ridicat de la sol. Într-adevăr, câțiva vor fi susținut chiar că din dosul pantalonilor băiețelului de pe șa ar fi țâșnit un fum alb și ciudat. Chiar și așa, situația a părut lipsită de speranță, tocmai până la ultimii câțiva metri, când au reușit să accelereze încă un pic și la linia de sosire au reușit să depășească tricoul galben cu a *nșpea* milioana parte dintr-un milimetru. A fost prima victorie a lui Eddy, care mai departe a ajuns să devină Eddy cel faimos în toată lumea, care a câștigat curse cu bicicleta în lumea întreagă, dar care în memoriile sale avea să scrie că victoria din Provența l-a ajutat să creadă în sine și să se țină de ciclism.

Însă toate astea se aflau în viitor (sau în trecut, în funcție de cum ați privit problema). În prezent (sau atunci), Eddy și Nilly se bucurau de victoria lor. Amândoi au fost luați de pe bicicletă și purtați de mulțimea înnebunită pe podiumul câștigătorilor, unde fiecare a primit câte o medalie, fiecare a primit câte un ursuleț de pluș și fiecare a fost pupat pe obraji de buze catifelaaaate. Apoi cineva le-a vârât sub nas un microfon și Nilly imediat și-a făcut loc în față.

— Bună, a spus el. Sunteți de la TV?

— Da, a spus femeia din spatele microfonului. Ați putea să le spuneți cetățenilor francezi cine sunteți de fapt?

— Desigur, a spus Nilly. Unde-i camera?

— Acolo, a spus femeia și a arătat spre o cameră uriașă instalată în fundul unui camion din spatele său.

Nilly a privit direct acolo și s-a îndreptat de spate.

— Salutări, cetățeni ai Franței, a spus el. Eu sunt Nilly și cred că ați face bine să rețineți numele ăsta. Vă vorbesc — adică eu, Nilly — în direct, de pe vârful unui munte numit...

— Știm numele muntelui, a spus femeia cu microfonul pierzându-și răbdarea. Ai pătruns în lumea ciclismului ca o cometă, *Messieo* Nilly, dar oare veți rămâne în ea?

— Nu, a spus Nilly. De fapt, aș vrea să plec de aici cât mai repede, așa că, dacă Lisa și doctorul Proctor ar putea să vină și

să mă ia, o să-i aştept în vârful... Amintiţi-mi, ce munte e ăsta?

— ***Moo Blaa***, i-a şoptit Eddy la ureche.

— Moo Blaa! a strigat Nilly. Mai exact, o să-i aştept la...

— ***Hôtel Moo Blaa***, a şoptit Eddy.

— ***Hôtel Moo Blaa!*** a strigat Nilly.

— Amicul meu şi cu mine vom înnopta în apartamentul de lux din turn, a spus Eddy către cameră. Câştigătorului i se oferă mereu apartamentul din turn. Grăbiţi-vă, Lisa şi doctore Proctor!

După interviu, au fost duşi la masaj şi apoi la o baie fierbinte, încântătoare, în apartamentul din turn. Un croitor a venit în camera lor, l-a măsurat pe Nilly şi a clătinat din cap, râzând, după care a dispărut. Când s-a întors, după câteva ore, a adus un costum cu cămaşă şi pantofi şi i-a spus lui Nilly să le poarte la cina organizată cu ocazia victoriei.

— Tare! a strigat Nilly, privindu-se în oglindă. Vor fi şi cancanuri?

Eddy a izbucnit în râs şi a clătinat din cap exact aşa cum făcuse croitorul.

— Etapa următoare începe mâine dimineaţă, la opt fix. O să mănânc patru cartofi prăjiţi şi apoi o să mă culc.

— Plicticosule! a protestat Nilly, dansând step în noii săi pantofi din piele de lac, făcându-i să pocnească pe podeaua de marmură. Hai să dăm drumul petrecerii!

Cina avea loc în restaurantul de la Hôtel Moo Blaa. Era multă lume îmbrăcată în haine simandicoase, de serată, care voia să dea mâna cu Nilly, însă, din câte vedea el, nu se pregătea niciun spectacol de cancan. Unii ciclişti au venit la el şi l-au întrebat în şoaptă despre praful pe care-l văzuseră înghiţind, întrebându-se dacă nu cumva ar fi putut să cumpere şi ei de la el. Când Nilly clătina din cap, ei şuierau: „Trişorule!“ De fapt, tot evenimentul a fost destul de plictisitor. Când au fost servite aperitivele, Nilly deja începuse să moţăie şi îi tot cădea capul. În cele din urmă, a alunecat pe nesimţite de pe scaun şi a dispărut sub marginea mesei. Eddy l-a descoperit dormind.

După ce a încercat de trei ori să-l trezească, l-a ridicat pe umărul său și a urcat scările cu el, spre apartamentul din turn. Aici l-a întins pe Nilly în cel mai mare dintre cele două paturi și s-a băgat la rândul său în patul mai mic. Apoi a căscat de două ori și a stins luminile.

Nilly s-a trezit și a deschis ochii. O rază de lumină pătrundea printr-un gol dintre perdelele apartamentului din turn și cădea drept pe fața lui pistruiată. S-a întins și a descoperit că cineva lăsase un tricou galben micuț pe noptiera lui. Pe el scria TOUR DE DE FRANCE 1969 și lângă el era un bilet cu mesajul:

Bună dimineața, Nilly! Îți mulțumesc pentru ajutor. N-am vrut să te trezesc, așa că atunci când vei citi mesajul ăsta, noi vom fi reluat cursa în etapa următoare. Sper că Lisa și doctorul Proctor vor veni în curând.

Prietenul tău, veșnic:

Eddy

Nilly s-a întins, simțindu-se în formă, de parcă ar fi avut o condiție fizică extraordinară, dar adevărul fie spus, simțind și că i-ar fi prins bine încă puțin somn. S-a gândit o clipă, a căscat și a închis ochii din nou. Apoi s-a gândit la micul dejun. În clipa în care s-a gândit la asta, a auzit ușa deschizându-se încet și a simțit mirosul de mâncare bineștiut. A zâmbit și a visat la preparatele delicioase care trebuie să fi fost aduse în cameră pe roți. Da, nici n-a fost nevoie să deschidă ochii ca să-și dea seama că era vorba de un cărucior pe roți. Auzea scârțâitul roților.

Roțile scârțâitoare...

Nilly a făcut ochii mari și a privit în tavan. A inhalat încă o dată mirosul de mâncare. Nu era vorba de ouă cu bacon. Ci de... carne stricată și șosete puturoase.

A sărit în pat în clipa în care ușa s-a trântit zgomotos și cheia s-a răsucit în broască. Acolo, chiar înaintea sa, se afla o

persoană înaltă îmbrăcată cu un trenci lung și negru, de sub care ieșea un picior de lemn.

Buzele roșii, rujate, ale acelei persoane se întindeau schițând un rânjet neobișnuit de mare, care descoperea acei dinți ascuțiți, ca de cretă. În mână ținea un pistol cu țeava lungă, care parcă ar fi fost furat dintr-un muzeu. Vocea persoanei era aspră ca un vânt în deșert:

— Bună dimineața, Nilly. Unde e? Unde-i doctorul Proctor?

— R-r-r... a făcut Nilly. Ra-ra-ra...

Nu încăpea îndoială. Începuse iar să se bâlbâie.

Lisa stătea în cadă, clipind ca să-și scuture bulbucii de săpun din gene, și apa îi curgea din haine. A privit în jur. Prima descoperire a fost că era înconjurată de munți înalți și sumbri, care ascundeau soarele. A doua a fost că se afla cu cada pe un soi de creastă cu iarbă. A treia a fost că drept în fața ei se întindea un pod, un pod cenușiu, din oțel, mânjit de funingine și de timp. A patra a fost că era absolut singură. Cu alte cuvinte, Nilly nu era de găsit.

— Nilly! a strigat Lisa.

— Nilly! a răspuns ecoul, întâi dinspre versantul unuia dintre munți, apoi dinspre altul, apoi dinspre încă unul.

A sărit din cadă și s-a apropiat de marginea crestei. Sub ea și sub pod se întindea o prăpastie adâncă.

— Nilly!

— Nilly! Nilly! Nilly... au repetat ecourile, care apoi s-au stins.

— Bună!

Acel „bună" venise dinspre pod. Lisa și-a umbrit ochii și a avut o tresărire de speranță când a zărit cum cineva îi făcea cu mâna de pe șosea, de la capătul podului. Poate că era Nilly? Sau doctorul Proctor?

— Bună! a strigat Lisa, făcând la rândul ei cu mâna, și a pornit greoi prin iarbă, coborând versantul, înspre șosea.

Mergând, a auzit ceva, murmurul unui motor care se apropia. Și a auzit strigătul celui din față. S-a oprit, ca să asculte mai atent.

— Grăbește-te! Se apropie!

Vocea nu părea a fi nici a lui Nilly, nici a doctorului Proctor. Era vocea unei fete. Lisa a auzit murmurul motorului din ce în ce mai clar și a înțeles din instinct că trebuia să facă ce-i spunea fata. Și asta a făcut. S-a grăbit. Lisa a alergat cât au ți-

nut-o picioarele, timp în care motorul s-a auzit din ce în ce mai tare. Sosind în capătul podului, a descoperit că persoana respectivă era o fată puțin mai tânără decât ea, cu păr negru și ochi căprui, purtând o pelerină roșie. Fata a apucat-o pe Lisa de mână și a tras-o în jos, să se ascundă în rigola de pe marginea drumului, fix când o motocicletă a apărut de după colț.

Și era o motocicletă pe care Lisa a recunoscut-o într-o clipă.

Avea ataș și șoferul era înalt și slab, și purta ochelari de motociclist, o cască din piele și un fular de lână neobișnuit de lung, care se întindea în urma lui și dispărea după colț. Și atunci, ce să vezi, de după colț s-a ivit și capătul fularului. De capăt atârna o femeie, care era trasă după motocicletă de parcă s-ar fi dat cu schiuri pe apă. Tălpile pantofilor ei scoteau un fum negru, ca de la cauciuc aprins. Lisa a căscat gura uimită. Știa ce urma să se întâmple!

Și chiar *asta* s-a întâmplat, doar că mult mai repede decât își închipuise când Juliette îi povestise întâmplarea. Femeia a alunecat pe marginea șoselei, fularul s-a înfășurat în jurul unui indicator amplasat înaintea podului și, la jumătatea podului, șoferul a fost smuls de pe motocicletă, cu fularul strâns în jurul gâtului. Între timp, femeia se învârtea în jurul indicatorului în cercuri din ce în ce mai mici. Dimprejurul motocicletei au țâșnit scântei și motocicleta a alunecat pe pod până când, în cele din urmă, s-a oprit și între munți s-a așternut din nou tăcerea.

— Juliette! i-a strigat Lisa femeii, care în sfârșit își eliberase fularul și în mod clar era foarte amețită în urma distracției, pentru că pornise împleticindu-se pe pod fără să dea atenție strigătului ei. Juliette! a strigat din nou Lisa și a dat să alerge spre ea.

Dar fata cu pelerina a ţinut-o pe loc.

— A spus că trebuie să stăm aici, a spus ea.

— Cine a spus? a strigat Lisa, încercând să se elibereze.

— Doctorul Proctor, a spus fata.

Lisa a încremenit.

— Doctorul Proctor a fost aici?

— Da, a spus fata. A spus că trebuie să lăsăm să se întâmple ce s-a întâmplat. Că, dacă am încerca să oprim evenimentele, s-ar putea să-i stricăm celelalte planuri. Capul jos, vin hipopotamii!

Abia când a auzit cuvântul „hipopotam", Lisa a sesizat sunetul unui alt motor şi şi-a dat seama că veneau, exact aşa cum povestise Juliette. Şi, într-adevăr, limuzina neagră a apărut de după colţ, după care a înaintat cu grijă pe podul care abia o cuprindea.

Lisa a rămas ghemuită şi a privit cum femeia de pe pod l-a ridicat pe bărbat în picioare.

— În scurt timp o să se urce pe motocicletă şi-o să pornească spre Italia, a şoptit Lisa. Şi ea se va preda hipopotamilor, care o vor duce înapoi la Claude Cliché, la Paris. Cu care va trebui să se căsătorească.

— Ştiu, a spus fata şi, în vreme ce Lisa se holba la ea, întrebându-se de unde ştia toate astea, fata a spus în continuare: Mi-a spus profesorul. Din ce epocă ai venit?

— Din aceeaşi ca a doctorului Proctor. Cum ţi-ai dat seama că am traversat timpul?

— Am văzut cada. Cum te cheamă?

— Lisa. Lisa Pedersen. Am venit să-l găsesc pe doctorul Proctor. Și tu ai ajuns aici călătorind în timp?

Fata a râs și a clătinat din cap.

— Sunt doar de aici și de acum. Mă cheamă Anna. Anna Showli.

— Ca să vezi, a spus Lisa. Pe prietena mea cea mai bună o cheamă tot Anna. Locuiește în Sarpsborg. În Norvegia. Părinții mei cred că am plecat să-i fac o vizită.

Deodată, Lisa a simțit că-i venea să plângă, cu gândul la mama și la tatăl ei.

Anna i-a zâmbit și a mângâiat-o liniștitor pe obraz, deși părea a fi măcar cu un an mai mică decât Lisa. Pe de altă parte, dacă Lisa s-ar fi întors vreodată și ar fi întâlnit-o în propriile ei vremuri, atunci Anna ar fi fost pe puțin de aceeași vârstă cu mama ei.

— Ești singură? a întrebat Anna.

— Așa s-ar părea, a spus Lisa. Bănuiesc că Nilly a uitat unde trebuia să mergem. Uneori, îi e greu să se concentreze.

Pe pod, motocicleta a pornit și și-a continuat drumul.

— Hei! a strigat Lisa, ridicându-se în picioare. Doctore Proctor! Nu pleca!

— Șșș, a făcut Anna, trăgând-o pe Lisa în spate. Ăla e doctorul Proctor la tinerețe. N-ar fi înțeles o iotă din ce voiai să-i spui.

— Cum? a spus Lisa. Atunci ce s-a întâmplat cu doctorul Proctor în vârstă?

Anna a oftat.

— A plecat.

— Dar a fost aici? L-ai întâlnit?

Anna a încuviințat din cap.

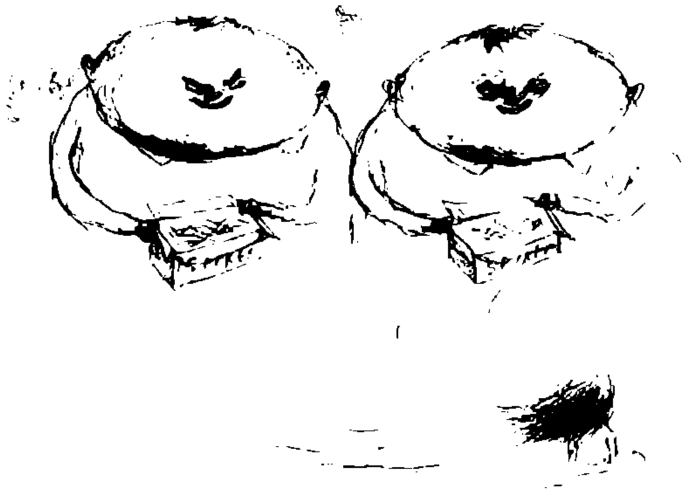
— A intrat în Innapoiete azi-dimineață, la pas, ud leoarcă, ca un slip de înot. A venit la mine, pentru că verii Trann mă aruncaseră iar în Iazul Innapoiete.

— Verii Trann?

— Doi băieți groaznici care locuiesc în capătul străzii pe care stau eu. Îmi doborâseră bicicleta, îmi aruncaseră totul din ghiozdan și-mi umpluseră buzunarele cu cuie. Vezi tu, se antrenează să devină hipopotami, ca tații lor.

— Aha, a spus Lisa oftând.

— Ei, bănuiesc că înfățișarea lui zănatică i-a speriat. Cel puțin așa cred. În plus, a strigat la ei într-o limbă străină și a agitat pumnii. Băieții Trann și-au luat tălpășița, dar mi-au strigat că o să-i cheme pe tații lor. Apoi profesorul m-a ajutat să-mi adun cărțile și rechizitele. Și, când a văzut că aveam un marker mare, m-a întrebat dacă l-ar putea împrumuta ca să scrie un mesaj pe zidul benzinăriei.

— Un mesaj?

— Da. A spus că voia să-și dea sieși un avertisment. Să scrie un mesaj prin care să-și spună sieși să nu oprească acolo și să meargă mai departe, până-n Italia. Mi-a spus toată povestea.

— Și tu l-ai crezut? a întrebat Lisa surprinsă.

— Nu, nu, a spus Anna râzând. Mi-am zis că era un profesor prietenos, dar foarte țicnit. Cu toate că mi-a arătat cada cu care spunea că poate călători în timp. Era printre mașinile dezmembrate din curtea cu fier vechi a hipopotamilor. Atunci am auzit clopoțelul de la școală, departe, și i-am explicat cum să ajungă la benzinărie fără să dea nas în nas cu tații Trann. Apoi am luat-o la fugă, ca să nu întârzii la ore.

— Înțeleg, a spus Lisa. Dar atunci, de ce nu ești la școală acum?

— N-am apucat să ajung până acolo. Când am dat colțul, i-am descoperit pe tații Trann, care mă așteptau. M-au scuturat și m-au întrebat cine era străinul ăla nebun care-i amenințase pe băieții lor scumpi și dragi. Mi-a fost atât de frică, că le-am spus totul. Au făcut niște fețe atât de ciudate când le-am spus despre profesorul tânăr care fugise pe motocicletă cu Juliette Margarine. Au spus ceva de genul că trebuie să fi fost tipul pe care-l căuta domnul Cliché, șeful lor. M-au întrebat dacă știam unde era străinul, dar eu m-am făcut că nu știu. Atunci m-au lăsat să plec și au început să discute între ei. S-au înțeles să-i anunțe pe ceilalți hipopotami din sat să fie atenți după străini dubioși. Și au hotărât că probabil ar fi fost isteț să trimită un avertisment la benzinărie, din moment ce acolo se duceau de obicei toți străinii care veneau în Innapoiete. Apoi au urcat în limuzina lor și au plecat.

— Și tu ce ai făcut?

— Mi-am dat seama pe loc că poate era totuși o urmă de adevăr în povestea profesorului. Așa că am alergat cât mai repede în direcția în care-i spusesem profesorului să se ducă. ***Mon dio,*** cum am alergat! Din fericire, l-am ajuns din urmă și l-am găsit ascunzându-se vizavi de benzinărie. I-am povestit ce se întâmplase. Am privit din ascunzișul lui și am văzut că limuzina era deja acolo și că tații Trann vorbeau cu cei doi hipopotami care lucrează la benzinărie.

— Așa se explică de ce au fost atât de bănuitori când Proctor și Juliette au oprit ca să alimenteze, a spus Lisa.

Ochii Annei s-au umplut de lacrimi.

— E numai vina mea, așa-i?

— Nici vorbă, a spus Lisa și acum ea mângâia obrazul Annei. Nu aveai de unde ști că profesorul Proctor nu e de-a dreptul nebun. Sinceră să fiu, și eu mă întreb uneori...

Anna și-a șters lacrimile.

— Profesorul a spus că planul lui dăduse greș, că trebuia să găsească altă cale.

— Ți-a spus la ce se gândea mai exact? a întrebat Lisa.

— A spus că ai o singură șansă să schimbi ceva în istorie, și că trebuia să plece în alt timp și să schimbe ceva acolo.

— Unde? a întrebat Lisa. Unde?

— A spus că-i venise o idee strălucită.

— Ce idee? a strigat Lisa.

— Capul jos! a spus Anna.

Limuzina lată dăduse înapoi de pe pod și acum se întorcea drept în fața lor. Lisa a privit cu grijă peste marginea șanțului și a surprins un chip palid înăuntru, dincolo de geamurile întunecate. Era Juliette. Atunci limuzina a accelerat și a dispărut într-un nor de praf.

— Ce fel de idee? a repetat Lisa înecându-se.

— Profesorul voia să călătorească înapoi în timp și să se întâlnească cu inginerul care a proiectat podul din fața noastră. Înainte să-l fi construit. Ca să-l înduplece să modifice planurile.

— Să modifice podul? De ce?

— Pentru că limuzina folosită de hipopotami e la fel de lată ca tancurile americane care au traversat podul pe aici ca să elibereze Franța de sub Hitler în al Doilea Război Mondial. Ai zis că limuzina abia a încăput pe pod, nu?

— Da, a spus Lisa.

— Ei, profesorul a spus că, dacă ar reuși să convingă inginerul să proiecteze podul numai ***un pic*** mai îngust în 1888, atunci limuzina n-ar mai încăpea și hipopotamii ar fi nevoiți să renunțe să-i mai urmărească pe el și pe Juliette. Și ei ar fi putut pur și simplu să-și vadă de drum. Și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți...

— Genial! a exclamat Lisa. Ce idee bună! Dar... dar de unde știa cine fusese inginerul și anul în care desenase planurile?

— Simplu! Scrie pe indicatorul ăla de acolo.

Anna l-a arătat cu degetul și cele două fete s-au ridicat din șanț și s-au dus la indicatorul în jurul căruia se înfășurase fularul.

— Proiectat de inginerul Gustave Eiffel în 1888, a citit Lisa. Terminat în 1894. Stai! Eiffel? El nu e tipul care a proiectat...

— Exact, a spus Anna. El a proiectat turnul Eiffel. Poftim, asta-i. Profesorul s-a decis să-l viziteze pe Gustave Eiffel în 1888. Așa că și-a luat rămas-bun, s-a scufundat în cadă și — ***voilà*** — a dispărut! L-am și căutat cu mâinile prin cadă. Atunci mi-am dat seama că poate, totuși, nu era țicnit. Așa că, în loc să mă duc acasă cu bicicleta, am venit aici ca să văd dacă va avea loc ce a zis profesorul, dacă lucrurile acelea chiar se vor întâmpla. Și așa a fost.

Brusc, Anna părea iarăși tristă.

— Totuși iubita profesorului, săraca de ea... Închipuie-ți, să fii silită să te măriți cu ticălosul ăla, Claude Cliché.

Deodată, și-a lovit palma cu pumnul.

— Nu pot să cred că niciunul dintre judecătorii ăia lași din Paris n-a avut curajul să-l condamne pe ticălos! Sunt atât de furioasă că toată lumea pur și simplu joacă după cum cântă el.

— Din păcate, nu putem face nimic în privința celor de teapa lui Cliché, a spus Lisa. Dar acum trebuie să-l găsesc pe Proctor. Am săpunul timpului de care are nevoie.

Lisa și-a lovit ușor buzunarul de la haină.

Anna a urmat-o pe Lisa, care pornise în pas alergător. Sărise șanțul și acum alerga prin iarbă, înapoi spre locul unde se afla cada călătoare în timp. Aici, Lisa s-a liniștit descoperind că rămăseseră bulbuci în apă.

— Îți mulțumesc pentru tot ajutorul, Anna, a spus Lisa, sărind în cadă. Vei vedea. În cele din urmă, faptele tale îl vor salva pe profesor.

— Așa sper, a spus Anna. Însă sper că te înșeli în cealaltă privință.

— În care privință?

— În privința ideii că nu putem face nimic ca să-i oprim pe cei de teapa lui Claude Cliché.

— Te încurajez să încerci, a spus Lisa. Mult succes, Anna Showli!

— Succes și ție, Lisa Pedersen. Salută-l pe profesor din partea mea când îl întâlnești.

— Așa voi face, promit.

Lisa a dat să se prindă de nas cu degetele, dar a descoperit că încă purta cleștele albastru.

— Stai, profesorul mi-a mai spus un lucru, a spus Anna. Să am grijă în caz că-și face apariția vechiul lui asistent. Se pare că asistentul lui știe să urmărească oamenii citind în urmele lăsate de săpunul timpului și se poate ține după ei indiferent spre ce vremuri ar călători.

— Da, așa am înțeles și eu, că asistentul lui era un tip cam dubios, a spus Lisa. Bine, la revedere!

— Dar... a dat să spună Anna.

Însă era prea târziu, pentru că Lisa deja dispăruse printre bulbuci.

—... asistentul lui nu era bărbat, a spus Anna în continuare. Profesorul mi-a spus că era femeie. O femeie foarte neobișnuită...

În vremea asta, sub apă, Lisa își concentra gândurile asupra biroului lui Gustave Eiffel și a unei zile din 1888. Dar la ce dată să se gândească? A ales-o pe prima care i-a venit în minte: 17 mai, Ziua Independenței Norvegiei. La fel de bună ca oricare altă dată, nu?

Din patul său, din apartamentul care se afla în turnul hotelului Moo Blaa, Nilly privea drept pe țeava unui pistol de modă veche. Și se gândea că ar fi preferat să privească la o farfurie cu ouă prăjite și bacon. Nu numai pentru că-i era din cale afară de foame, ci pentru că nu e plăcut să privești în țevile pistoalelor. Din ele ar putea ieși oricând un glonț.

— Tălpile pe podea, pune hainele pe tine și ia drepți, a ordonat femeia din spatele pistolului.

— D-d-de ce? s-a bâlbâit Nilly, trăgându-și cuvertura la bărbie.

— Pentru că o să mă ajuți să-l găsesc pe bărbatul care mi-a distrus viața.

— P-p-pe cine?

Cu ochii lucind de ură, Raspa a șoptit răgușit:

— Pe doctorul Proctor, firește.

12. Povestea Raspăi

Haideți să dăm înapoi cinci secunde și să reluăm firul de unde am rămas.

— O să mă ajuți să-l găsesc pe bărbatul care mi-a distrus viața, a șuierat Raspa cu un pistol îndreptat asupra patului în care zăcea cu pătura trasă până la bărbie eroul nostru, Nilly.

— P-p-pe cine? a șoptit Nilly, care poate că nu arăta atât de eroic pe cât ne-am fi dorit.

Cu privirea clocotind de ură, Raspa a șoptit răgușit:

— Pe doctorul Proctor, firește.

Nilly a înghițit în sec și a întrebat:

— N-n-aș putea doar să-i transmit salutări din partea ta când îl văd?

— ÎN PICIOARE! a răcnit Raspa, cu pistolul tremurându-i în mână.

— Bine, bine! a spus Nilly, a azvârlit cuvertura la o parte și a sărit din pat pe podea. Nu e nevoie să urli așa. Ce-oi fi vrând cu profesorul ăsta bătrân și prăfuit?

— Nu mare lucru, a spus Raspa așezându-se într-un fotoliu și urmărindu-l pe Nilly în timp ce se îmbrăca. Vreau doar ce-mi aparține.

— Și anume...?

— Elementar, dragul meu matelot. Schemele pentru cada călătoare în timp.

— Este invenția ta? Oare nu profesorul Proctor a descoperit...?

— Dar eu am inventat săpunul timpului! a mârâit Raspa, împroșcând stropi de salivă. Și apoi idiotul ăla m-a trădat! S-a îndrăgostit de tipa aia, Juliette, și a stricat totul. Numai ce-i pronunț numele și simt un gust de unt rânced pe limbă. A stricat totul!

— Adică tu erai... erai...

— Da, eram asistenta lui. Dar eram cel puțin la fel de isteață ca el!

— Și acum vrei să dai de el ca să furi contribuția lui la invenție.

— Grăbește-te!

Nilly a descoperit că-și încălțase pantofii înainte să-și tragă pantalonii și a fost nevoit s-o ia de la capăt.

— De ce să te ajut să-l găsești pe profesor dacă nu vrei decât să furi de la el?

Raspa a agitat pistolul.

— A, da, a bombănit Nilly, îmbrăcându-și pantalonii. Cu noi ce-o să se întâmple după ce o să pui ghearele pe scheme?

— În locul tău, a spus Raspa, scărpinându-și nasul cu pistolul, m-aș strădui să nu mă gândesc la asta. Mai bine gândește-te bine unde ar putea fi profesorul.

— N-am idee, a spus Nilly. Na, dă-mă în judecată, dar n-am nicio idee.

— Nimeni nu se sinchisește să dea în judecată pitici morți, a spus Raspa, agitând pistolul încoace și-ncolo.

— Bine, că veni vorba, îmi amintesc totuși că locul începe cu „In", a spus Nilly imediat. Și sunt atâtea locuri de genul ăsta. India, de exemplu. Sau Indonezia. Imperiul Incaș. Insula Inishark, din Irlanda...

— Încetează! s-a stropșit Raspa, înălțând pistolul. E clar că nu-mi ești de ajutor, pramatie mucoasă ce ești! Așadar, adio...

Nilly a văzut degetul ei arătător lung și strâmb încolăcindu-se în jurul trăgaciului și începând să-l apese.

— Stai! a strigat el. Tocmai mi-am amintit!

Raspa a mijit ochii la el bănuitoare, fără să lase pistolul.

— A, chiar așa?

— Da, da, da! a spus Nilly, dând din cap cu atâta energie, încât bretonul lui a schițat dâre roșiatice în aer.

— Ei? Unde e?

— Avem nevoie de o cadă călătoare în timp ca să ajungem acolo, a spus Nilly.

A fugit la baie și a deschis ușa.

— Poți să pregătești cada asta?

— Nu, idiotule! a răcnit Raspa. Nu pot fără schemele lui Proctor. Trebuie să ne întoarcem la cada de pe pajiștea aia blestemată. Am aterizat drept în cap când am ajuns... s-a plâns Raspa, masându-și fruntea, și Nilly abia acum a observat cucuiul albăstrui chiar de la marginea părului.

— Ai ajuns aici în aceeași cadă cu care am venit eu?

— Evident, a mormăit Raspa.

— Cum?

— Gata cu vorbăria. E timpul s-o luăm din loc, a spus Raspa și apoi a deschis ușa, făcându-i semn lui Nilly cu pistolul să iasă pe hol.

Nilly a căscat gura uluit.

— ***Înainte*** de micul dejun? Îți dai seama că micul dejun e ***inclus*** în preț la hotelul ăsta? Că e ***din partea casei?***

— ACUM!

Nilly a ridicat din umeri.

— Fie, a spus el cu un aer inocent.

Inocent exact ca aerul cuiva căruia tocmai i-a venit o idee mai puțin inocentă. Pentru că Nilly tocmai realizase că trebuia să iasă în stradă, ca să poată fugi pe furiș și, datorită staturii lui mici, să se piardă în mulțime.

— Haide, a spus el, ieșind cu pași hotărâți.

Raspa l-a urmat, coborând scările și vârând pistolul în buzunarul trenciului. Ieșind în stradă, Nilly a privit în jur derutat. Norii năvăliseră peste noapte și acum parcă stătea să plouă. Însă nu asta îl deruta.

— Dar unde a dispărut lumea? Aici a fost o mulțime uriașă ieri.

— Au plecat odată cu circul de cicliști, spre următorul popas, a spus Raspa, privind de-a lungul străzii pustii. A, îmi pare rău. Cumva ți-am stricat planul să fugi pe furiș și, datorită staturii tale mici, să te pierzi în mulțime?

Nilly nu a răspuns. ***Ce, acum poate și să-mi citească gândurile?***

Raspa a izbucnit în râs.

— Haide, piciule, sari la mine în spinare.

— La tine în spinare?

— Cumva vezi vreun taxi în jur?

— Nu... a spus Nilly fără tragere de inimă.

Raspa s-a aplecat.

— Sus! Să coborâm de pe muntele ăsta blestemat înainte să înceapă să toarne.

Nilly a ezitat, dar apoi s-a supus. Îndată ce Raspa s-a convins că-l ţinea suficient de strâns, a luat-o din loc. Roţile din capătul piciorului ei de lemn, care de multă vreme nu mai fuseseră unse, au început să scârţâie. Au traversat huruitor asfaltul și au trecut printre prăjinile liniei de sosire, care încă nu fuseseră strânse. Au început să prindă viteză.

— Ține-te bine, a spus Raspa peste umăr. Toate pânzele sus, înainte!

S-a aplecat în față. În depărtare se auzeau tunete și vântul i-a suflat în față lui Nilly când au țâșnit în josul aceluiași drum de munte dezolant și extrem de abrupt pe care Nilly și Eddy se chinuiseră să-l urce cu o zi în urmă. La curbe, Raspa se înclina într-o parte și roţile ei de cauciuc, ca pentru skateboard, şuierau.

Iar Nilly, din moment ce era Nilly, a uitat cu totul de situația neplăcută în care se afla și a chiuit fericit:

— Uraaaa! Mai repede! Mai repede!

I s-a făcut pe plac. În cele din urmă, au ajuns să înainteze cu atâta viteză, încât presiunea aerului le făcea obrajii să fâlfâie, pleoapele să se dea pe spate și nasurile să se turtească. Nilly a întrerupt brusc chiuiturile atunci când limba i-a dispărut în gât și a trebuit să închidă gura ca, tușind, s-o poată scuipa la loc.

Două oi stăteau împreună și priveau femeia ieșită din comun — ca să punem problema delicat — și băiețelul din spinarea ei, același băiețel care țâșnise pe lângă ele în ziua din urmă, mergând în sens opus.

— Nu l-am mai văzut cândva pe tipul ăla roșcovan? a spus una dintre oile rumegătoare către cealaltă.

— N-am idee, a răspuns a doua oaie rumegătoare. Știi, noi suntem oi. Nu ținem minte lucruri de genul ăsta.

Când au ajuns la ultima curbă, Raspa și Nilly aproape că înaintau pe orizontală, apoi drumul s-a nivelat și Nilly a zărit pajiștea acoperită cu flori. Și picioarele căzii răsturnate.

Fix atunci s-au rupt norii. Și chiar a plouat, nu glumă! Parcă cei mai mari stropi de ploaie din lume se adunaseră anume deasupra acelei pajiști ca să organizeze campionatul mondial de Ultimul Strop la Pământ E un Ou Clocit.

— Perfect, a strigat Raspa, sărind gardul și pornind șchiopătat spre cadă.

— Per-fect? a întrebat Nilly, sărind în spatele ei și simțind cum ploaia i se prelingea pe ceafă și-i intra sub tricou.

Raspa mergea drept spre cadă. S-a scuturat ca Nilly să cadă și să se rostogolească în iarbă. Apoi a apucat unul dintre picioarele căzii.

— Ajută-mă s-o îndreptăm ca s-o putem lansa.

Nilly s-a ridicat și a făcut întocmai. Au întors cada, așezând-o în poziția obișnuită și au privit cum ploaia lovea fundul ei emailat. Raspa a scos un borcan, pe care l-a deschis și din care a turnat. A presărat în cadă un praf cunoscut, de culoarea căpșunilor, iar ploaia a făcut spumă din săpun, care îndată a început să formeze bulbuci.

— Acum trebuie doar să așteptăm până se umple, a spus ea, intrând în cadă și așezându-se într-un capăt al ei.

Nilly a intrat și el și s-a așezat în capătul celălalt.

— Așa deci, cum ne-ai găsit mai exact? a întrebat Nilly.

— Foarte ușor, a spus Raspa. Când v-am văzut intrând în prăvălie cu un timbru din 1888 care părea nou-nouț și avea urme de săpun alb pe margini, am avut o bănuială. Văzând că mai are și gust de căpșuni, mi-am dat seama că explicația nu putea fi decât una singură: anume că Proctor reușise să facă să funcționeze cada lui călătoare în timp. Iar tu nu prea știi să păstrezi secretele, matelot. Când ați spus că mergeați la Paris, mi-am dat seama că mă veți conduce drept la el.

— Te-ai luat după noi.

— Da. Am vegheat lângă Hôtel Frainche-Fraille și, când am văzut-o pe fată întorcându-se cu femeia aia groaznică...

— Juliette Margarine e groaznică?

— Nu rosti numele ăla! s-a răstit Raspa. Au urcat către cameră și mi-am dat seama că trebuia să fiți acolo, toți patru. Așa că am bătut...

— A, credeam că ăia erau hipopotamii, a spus Nilly, simțind că nivelul apei crescuse puțin, numai că până și în ploile

torențiale dura o vreme să se umple o întreagă cadă călătoare în timp.

— Am încercat să dobor ușa, dar am fost nevoită să mă las păgubașă. Așa că am fugit la parter, la pămpălăul ăla mic de la biroul de recepție și i-am cerut cheia politicos.

— Și el ți-a dat-o, pur și simplu? a întrebat Nilly neîncrezător.

— I-am cerut-o *foarte* politicos, a spus Raspa. În plus, i-am arătat pistolul.

— A, a spus Nilly. Bine gândit.

— Dar când am ajuns în cameră, am descoperit că era goală, a spus Raspa cu un oftat. Proctor nu era acolo, și nici altcineva. Am întors camera cu fundul în sus. Nici țipenie. Doar un păianjen nenorocit, cu șapte picioare. Șapte picioare! Dacă așa ceva ar fi existat, ai fi zis că era un păianjen peruvian sugător cu șapte picioare.

Nilly nu a spus nimic.

— Și am priceput că fugiserăți cu cada călătoare în timp, așa că am început să descifrez urmele lăsate de săpun...

— Chiar poți să iei urma oamenilor folosindu-te de săpun?

— Bineînțeles, a pufnit Raspa iritată.

Machiajul îi curgea în firișoare negre din cauza ploii.

— Eu am inventat săpunul, știu *tot* ce e de știut despre el. Aveam o singură problemă: prea multe urme. Fiecare dintre voi plecase în alt loc, așa că a trebuit să aleg. Și așa am ajuns aici. M-am dus la cafeneaua de acolo și te-am văzut la TV. Frumos din partea ta că ai spus exact unde erai. Și la fel de frumos o să mă conduci acum oriunde s-ar fi dus Proctor. Să mergem, și să nu încerci vreo năzbâtie. Pur și simplu o să mă iau după urmele tale, oriunde te-ai duce. Să nu uiți asta.

— Dar eu... a dat să spună Nilly, înfigându-și degetul arătător în ureche și sucindu-l încolo și-ncoace.

— E timpul să mergem! a spus Raspa, ridicând pistolul.

Din capătul țevii picura apă.

— Scoate degetul din ureche!

A izbucnit încă un tunet, de data asta, destul de aproape cât să facă pământul să se cutremure.

— Biiiiiine, a spus Nilly înfiorat și s-a auzit un mic ***plop!*** când degetul lui arătător a ieșit brusc din ureche.

Dar Nilly nu se înfiorase din cauza pistolului. Nici din cauza apei reci. Și nici din cauza planului trăsnit care tocmai se conturase în mintea lui. Nilly se înfiorase pentru că tocmai descoperise că tunetul care cutremurase pământul nu venise din cer. Ci de la ceva greoi care se repezea la ei din spatele Raspăi. Un enorm taur negru și deosebit de furios.

— E timpul să mergem, a spus Nilly, scufundându-se în cadă.

Și-a ținut respirația și s-a concentrat. S-a concentrat asupra celor spuse de Eddy, pentru că asta era cheia noului său plan. Nu era convins că ar fi fost un plan din cale afară de ***bun***, dar, chiar și așa, s-a concentrat asupra unui loc aflat chiar lângă un atelier de reparat biciclete din Belgia. Locul se numea Waterloo. Data era 18 iunie 1815. Dormitorul lui Napoléon Bonaparte, a gândit Nilly.

Când s-a ridicat din nou la suprafață, inițial a crezut că dăduse greș, pentru că încă auzea tunetele. Dar apoi a descoperit că se afla într-o beznă aproape totală, într-un cort. Și a descoperit că tunetele n-aveau nicio legătură cu fulgerele sau cu vreun taur. Era vorba de un sforăit adânc și cutremurător. Era noapte și Nilly se afla în mijlocul Bătăliei de la Waterloo, cea mai faimoasă bătălie din istorie. Și Nilly cunoștea istoria suficient de bine ca să-și dea seama că era în tabăra celor care aveau să fie învinși, care aveau să fie făcuți praf, sfărâmați bucățele și siliți s-o ia la sănătoasa.

Pe scurt: Nilly nu mai avea niciun dubiu. Acum era aproape sigur că planul său ***nu*** fusese bun.

Nilly a clipit în întuneric. Era ud leoarcă, speriat, și nici până acum nu luase micul dejun. Simplu spus, ziua asta nu începuse așa cum și-ar fi dorit. Și acum, pe lângă toate astea, avea să devină cea mai cruntă zi din istoria militară a Franței, ziua în care francezii aveau să fie zdrobiți de nenorociții de englezi și de cel puțin la fel de nenorociții de germani.

Ochii lui Nilly s-au adaptat la întuneric și au descoperit că sforăiturile tunătoare se auzeau dinspre un pat aflat în mijlocul cortului. Lângă pat era un scaun, pe spătarul căruia era aranjată meticulos o uniformă. Nilly s-a cutremurat. Evident, uniforma avea să-i fie mult prea mare, dar măcar era uscată. A ieșit tiptil din cadă și s-a furișat până la scaun, dezbrăcându-și din mers hainele umede. Și-a pus uniforma și — ce naiba? — chiar îi venea! Nilly a coborât privirea la pat, la bărbatul întins pe spate, care sforăia cu gura deschisă larg. Oare chiar era marele general și dictator Napoléon Bonaparte? Dar era la fel de micuț ca Nilly! Însă nu era vremea să se gândească la asta acum. Nilly a încheiat în grabă toți nasturii lucioși de la uniformă, și-a legat centura cu sabia lucioasă care atingea pământul numai un pic și a înșfăcat pălăria ciudată, cu trei colțuri, așezată pe scaun. De unde s-o apuci să-ți dai seama care-i fața și care-i spatele unei asemenea pălării? Nu era vreme să se gândească nici la asta, pentru că în curând Raspa avea să descifreze săpunul timpului și să sosească aici. Nilly și-a pus pălăria pe cap și a scos borcanul cu praf de vântonaut din buzunarul pantalonilor săi uzi. Și atunci s-a întors brusc, auzind pe cineva strănutând în spatele său. Dar nu era Raspa, care se afla încă în cadă. Strănutul venise din afara cortului.

— Sănătate, a auzit un răspuns din afara cortului.

Nilly a răsuflat ușurat, a deschis punga de praf de vântonaut, a întins-o cu grijă deasupra gurii căscate a generalului

sforăitor și a turnat. Dar fix atunci bărbatul mic a expirat, scoțând un sunet lung și șuierător și suflând praful înapoi, drept în fața lui Nilly. Lui Nilly au început să-i lăcrimeze ochii, i-a intrat praf în nas și, înainte să se poată stăpâni, a strănutat. Când a deschis ochii din nou, a văzut că toată fața generalului era acoperită cu pete de praf de vântonaut umed. Nilly și-a ținut respirația.

— Sănătate și ție, a auzit încă o voce din afara cortului.

Apoi toate sunetele au fost acoperite iar de sforăitul huruitor cu care Napoléon a inspirat, iar Nilly s-a grăbit să profite de ocazie și să-i mai toarne praf în gură. Sforăitul inspirat s-a oprit subit, și la fel a făcut și inima lui Nilly. Câteva secunde, nu s-a mai auzit decât cântecul unui greier de afară. Apoi inspirațiile fornăitoare ale generalului au început iar, și la fel a făcut și inima lui Nilly. Acum mai rămânea doar să aștepte și să numere invers. Nilly s-a dus într-un colț al cortului, a închis ochii, și-a acoperit urechile cu mâinile și în sinea lui a numărat invers.

Șase, cinci, patru, trei, doi, unu...

VOOOOOM!!!

Două dintre gărzile personale ale lui Napoléon Bonaparte se aflau chiar lângă cort. Amândoi dormeau pe jumătate și amândoi erau pe jumătate surzi, de la toate focurile de tun pe care urechile lor fuseseră nevoite să le îndure de-a lungul carierelor lor lungi de soldați. Dar amândoi s-au trezit când au auzit ***vooom-ul*** uriaș.

— Ce-o mai fi și asta? a întrebat una dintre gărzi, luându-și pușca de pe umăr și răsuflând agitat prin mustața sa în formă de ghidon de motocicletă.

— Credeam că ai strănutat tu din nou, a spus celălalt, luându-și pușca de pe umăr și răsuflând agitat prin mustața sa în stil Fu Manchu.

— Privește, a spus Ghidon, arătând spre cer.

Și acolo — conturat pe fondul lunii mari și galbene — au zărit ceva fluturând, îndepărtându-se în zbor și în cele din urmă dispărând în întunericul ce se întindea de cealaltă parte a drumului către Bruxelles, de partea în care englezii își ridicaseră tabăra de noapte.

— Ce-a fost asta? a întrebat Ghidon.

— Dacă n-aș fi avut mai multă minte, aș fi zis că a fost un tip îmbrăcat în cămașă de noapte agitându-și brațele, a spus Fu Manchu. Dar suntem numai în 1815, așa că oamenii încă nu știu să zboare.

— Adevărat, adevărat. Dar poate c-ar fi bine să vedem dacă toate sunt în ordine cu împăratul.

Au ridicat clapa cortului și au pășit înăuntru. Întâi au văzut că luna strălucea printr-o gaură din tavanul cortului și că bucățele mici și aparent scumpe de puf de pilotă pluteau în lumina ei.

— Ce... a început să spună Ghidon, înălțând arma sa lungă cu baionetă aproape la fel de lungă și alergând la pat, unde a țipat: Generatorul nu-i aici!

— Și lipsește și pilota lui! a strigat Fu Manchu ajungând și el aici.

— Bună, a spus Nilly, pășind în lumina lunii.

Cele două gărzi au luat îndată poziția de drepți, cu armele în lateral.

— Iertare, Sire! Nu v-am văzut, Generatore, Sire! a strigat Ghidon.

— Pe loc repaus, soldat, a spus Nilly. Bubuitura pe care tocmai ați auzit-o, știți ce a fost?

— N-am idee, Generatore, Sire! a strigat Fu Manchu.

— Au fost englezii, care au încercat să mă asasineze. O bombă în patul meu. Din fericire pentru Franța, personalitatea mea e de tip A...

— E de... ce?

— Mă trezesc devreme. Tocmai stăteam aici și mă spălam pe dinți.

— Cum? a spus Fu Manchu. Dar toată lumea știe că francezii niciodată nu se spală pe...

— Gura, Jacques, a spus Ghidon, holbându-se la umbre cu arma pregătită. Unde s-au dus englezii și cum au intrat?

— A fost unul singur, a spus Nilly. Și, de fapt, era o englezoaică. Se ascunde în cada aia.

Ambii soldați s-au răsucit și au îndreptat armele spre cadă, care părea să fie goală.

— Credeam că francezii nici nu fac baie, a mormăit Fu Manchu din spatele mustății.

— Taci, Jacques, a șoptit Ghidon. L-ai auzit. E englezoaică.

— Șșș! a poruncit Nilly. Pregătiți-vă s-o arestați!

Toți trei au privit cada îndelung, foarte pregătiți.

— Ce așteptăm? a întrebat Ghidon în cele din urmă.

— Ca ea să rămână fără aer și să fie nevoită să se ridice la suprafață, a spus Nilly.

— N-am putea s-o ridicăm noi, pur și simplu? a întrebat Fu Manchu.

— Ei, am putea încerca, a spus Nilly. Dar aici e vorba de marea spioană engleză Zero Zero Virgulă Zero Raspa Hari, care a străpuns 26 de floretiști în dueluri foarte cinstite, a strangulat un șarpe constrictor boa și a putut să ridice în brațe patru ruși. Dar nu am nimic împotrivă, dați-i bătaie.

— Ei, nu, a spus Ghidon. Nu ne grăbim, nu-i așa, Jacques?

— Nu-i nicio grabă, a spus Fu Manchu.

Așa că toți trei au privit cada în continuare, foarte pregătiți.

— Doamna are plămâni pe cinste, a șoptit Fu Manchu.

— Ca două baloane meteorologice, a spus Nilly, care observase că luna începea să se stingă și că întunericul începea să capete o nuanță cenușie, ca la răsărit.

Drept atunci, suprafața apei a fost străpunsă și așa și-a făcut apariția: înaltă și slabă, cu un trenci negru, cu cei doi ochi ai ei holbați, deasupra gurii ăleia căscate, descoperind acei dinți mici și ascuțiți, de pește răpitor.

— *Uaa*, a făcut Fu Manchu, sărind în spate de spaimă.

— Nu mișca, vrăjitoare hidoasă a apelor ce ești! a strigat Ghidon. Să miști măcar un fir de păr din nas, și-o să trag!

Raspa a deschis gura. Apoi a închis-o. A deschis-o, a închis-o, și așa mai departe. Dar nu s-a mișcat.

— Puneți-i cătușele! a strigat Nilly.

— Ce anume? a întrebat Ghidon, holbându-se în continuare, cu o privire destul de neliniștită.

— A, așa-i, probabil că încă n-au fost inventate, a spus Nilly, scărpinându-se în creștetul capului, pe sub pălăria aia ciudată. Atunci frânghie. Legați-o pe spioana engleză Zero Zero Virgulă Zero Raspa Hari. Acum! E... ăăă... un ordin!

Cu aceasta, cei doi soldați au ridicat-o din cadă pe Raspa, care a început să țipe și să lovească din picioare, și au legat-o fedeleș, până când a ajuns să arate ca un știulete de porumb.

— Ce țipete de strigoi! a spus Ghidon.

Apoi și-a descălțat bocancul stâng jerpelit, și-a scos șoseta stângă, plină de găuri, și i-a îndesat-o în gură. Brusc, s-a lăsat tăcerea.

— Acum ce facem, Generatore?

— Percheziționați-o!

Ghidon a făcut cum i-a spus Nilly.

— Un borcan de praf, a spus el. Hmm, miroase a căpșuni.

— Dă-l încoace, a spus Nilly și a prins borcanul care i-a venit în zbor. Și duceți prizoniera în vreo carceră. S-au inventat carcerele, nu?

— Ăăă, păi, da, a spus Fu Manchu, punând-o pe Raspa pe picioare — bine, de fapt, pe rolele ei — și împingând-o afară din cort.

— Vino, frumoasă domniță-spion.

— Mai bine te-ai duce și tu s-o supraveghezi, i-a spus Nilly lui Ghidon, care nu se clintise.

— Dar, Generatore, am primit ordin de la mareșalul Grouchy să te păzim neîntrerupt.

— Chiar așa? a spus Nilly. Ei, atunci, contramandez ordinul ăla chiar acum. În fond, eu sunt... ăăă... Generatorul, nu?

— Desigur, Generatore, Sire!

Ghidon a luat poziția de drepți, a salutat, a făcut stânga-mprejur și a ieșit din cort în pas de marș.

Înainte ca clapa cortului să se fi așezat la loc în urma lui, Nilly deja fugise la cadă și turnase în ea niște praf din borcanul cu săpun. Și-a scos sabia din teacă, a înfipt-o în apă și a început să amestece. În scurt timp, a început iar să se formeze un strat de spumă. Nilly a înșfăcat borcanul cu săpun al timpului și s-a urcat pe marginea căzii. Voia să sară iar în ea ca o ghiulea, să se întindă pe fund și să-și dorească să se întoarcă la Hôtel Frainche-Fraille, unde fără îndoială că-l așteptau toți ceilalți: Lisa, doctorul Proctor și Juliette Margarine. Claude Cliché ar ajunge să țină de istorie și n-ar mai fi întâlnit pe niciunul dintre ei. Nilly și-a aplecat genunchii, pregătit să sară în cadă.

— ***Puis-je entrer?***[14] a strigat o voce aspră.

Nilly a ridicat privirea. Un bărbat într-o uniformă aproape la fel de frumoasă ca a lui aștepta în pragul cortului. Era subțire, înalt și avea o cicatrice în formă de *V* pe unul dintre obraji.

— Bună dimineața, Generatore Napoléon.

— Nu cred că a venit încă dimineața, a spus Nilly, vârând îndată borcanul cu săpunul timpului în buzunarul interior al hainei.

Dar bărbatul a intrat imediat în cort.

— Se pare că puținul somn v-a priit, Generatore. Păreți mai tânăr decât ieri.

— A, mulțumesc frumos, a spus Nilly, încercând să născocească cea mai rapidă cale de a-l convinge pe tipul ăsta să plece. Bănuiesc că e doar efectul hainelor. Sunt noi, firește.

— Adică sunt hainele noi ale Împăratului? a întrebat bărbatul zâmbind și s-a așezat pe un scaun.

— Sunt Împăratul? a spus Nilly, căscând gura de uluire.

Bărbatul a izbucnit în râs.

— Depinde de dumneavoastră. Însă ultimul dumneavoastră ordin a fost să vi se spună Generator.

— Asta am dedus și eu. Ăăă, amintește-mi, de ce am vrut asta?

— Ați uitat? E o combinație între general și dictator. Rezultă Generator, nu? Ei, bine, strict vorbind, a fost ideea mea. Așa cum sunt multe dintre ideile din ultima vreme.

A oftat, privindu-și mănușile albe.

— Atunci, să trecem la treabă?

— La treabă? a întrebat Nilly. După cum vezi, încă mă pregătesc. Nici n-am apucat să iau micul dejun. Ai putea, deci, să-mi acorzi câteva minute, domnule... domnule...?

Bărbatul a ridicat din sprâncene.

— Eu sunt, mareșalul Grouchy.

— Da, desigur, a spus Nilly, râzând nervos. E doar... doar... din cauza acestui... ăăă... cleşte pentru nas.

Grouchy s-a ridicat.

— Dacă v-ați terminat de spălat sabia, Sire, avem o bătălie de câștigat, Generatore.

— O bătălie? a întrebat Nilly confuz. Care bătălie?

— Armata britanică așteaptă de cealaltă parte a drumului, Generatore. Nu sunteți nerăbdător să pornim?

— Foarte nerăbdător, a spus Nilly înghițind în sec.

— Ei, atunci să mergem. Suntem pregătiți.

— La cine te referi mai exact când spui „suntem"? a întrebat Nilly, gândindu-se dacă n-ar fi mai bine să sară în cadă, pur și simplu.

Tipul ăsta nu se dădea dus.

— La dumneavoastră, la mine, la calul dumneavoastră și...

A tras clapa cortului într-o parte.

—... la aproximativ 70 000 de oameni.

Nilly a holbat ochii și a rămas cu gura căscată. Într-adevăr, în lumina zorilor, în fața cortului a văzut un cal alb magnific, gata de drum. Însă nu de asta a căscat gura Nilly. În spatele calului, cât cuprindea privirea lui, erau aliniați soldați în uniformă albastră, cu puști și baionete, așteptând ordine.

Mareșalul Grouchy a ieșit din cort.

— Soldați, salutați-l pe Generatorul vostru! a strigat el.

În răspuns, pe câmpie a răsunat strigătul sincronizat a 70 000 de oameni: ***„Vive Napoléon! Vive la France!"***

Nilly a coborât privirea la bulbucii de săpun de dedesubt. Încă ar fi putut să plece.

— Soldați, sunteți gata să muriți pentru Generatorul vostru? a strigat Grouchy.

— *Oui!* au strigat soldații.

Nilly tocmai își apleca genunchii, pregătindu-se să sară, când un gând i s-a ivit într-o jumătate a creierului. Despre ceva ce-i spusese Juliette, că ar avea o singură șansă să schimbe istoria. ***Și ce dacă?*** a spus cealaltă jumătate de creier. ***Scapă de-aici cât mai poți!*** Nilly s-a pregătit să plonjeze în cadă. Adică era convins că se ghemuise, pregătindu-se să sară ca o ghiulea, dar când a privit în jos, a descoperit că încă stătea în picioare pe margine. Nu putea s-o facă. Pur și simplu nu putea. Așa că a oftat, a sărit de pe marginea căzii, și-a vârât sabia înapoi în teacă și a ieșit din cort.

Un soldat, care îl aștepta, l-a ridicat în șaua calului său alb. Din nefericire, în timpul acestei manevre, sabia a ajuns între picioarele lui Nilly înainte să se așeze, și l-a durut atât de tare, încât a trebuit să inspire adânc și încet de câteva ori, ca să nu izbucnească în țipete. După ce, clipind, a reușit să-și alunge lacrimile de durere din ochi, a observat armata de 70 000 de soldați, care-l priveau fix. Adică 140 000 de ochi. Minus cei care pierduseră unul sau ambii ochi în bătăliile din Rusia sau Prusia, desigur. Însă toți soldații cu câte doi, unul sau zero ochi aveau ceva în comun. Toți arătau foarte țepeni și rigizi, cu burțile supte și cu umerii aduși cumva în spate.

— Pe loc repaus, a strigat Nilly.

70 000 de soldați au răsuflat, și-au relaxat umerii și s-au rezemat de puști în același timp.

Hmm, a gândit Nilly. ***Fascinant. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aș...***

— Zâmbiți! a strigat Nilly.

Înaintea lui au apărut 70 000 de zâmbete ușor derutate.

— Săriți! a strigat Nilly.

70 000 de soldați au sărit și pământul s-a cutremurat când au aterizat.

Din poziția sa, ținând încă mâna în interiorul hainei pe borcanul cu săpunul timpului, Nilly a trebuit să admită că toate astea erau cam drăguțe. Chiar așa, simțea că s-ar putea obișnui foarte ușor să conducă 70 000 de oameni în felul ăsta. Mai ales dacă ar fi luat micul dejun înainte.

Lângă el s-a ivit încă un cal, pe care stătea mareșalul Grouchy.

— Pălăria voastră, Sire... a șoptit mareșalul din colțul gurii.

— Da? a spus Nilly.

— E pusă pe dos.

— Pe dos?

— Vârful trebuie să stea în față, Generatore. Așa arată puțin... ei bine, caraghios.

— Eeee, a spus Nilly. Dacă pot hotărî să mi se spună împărat și să fac 70 000 de oameni să sară, cred că ar trebui să pot

hotărî și cum să-mi port pălăria. Nu crezi, Grouchy?

Pielea de pe fața mareșalului Emmanuel de Grouchy s-a albit și parcă s-a și întins.

— Nu crezi? a repetat Nilly mai tare.

— Ăăă, da, Generatore, Sire, a spus Grouchy cu o plecăciune, dar Nilly a observat cum strângea din fălci de furie. Poate că ar fi bine să însuflețiți puțin trupele înainte de bătălie.

— Așa voi face, a spus Nilly și s-a întors spre armata sa.

A tras aer adânc în piept și vocea lui a răsunat în dimineața tăcută:

— Dragii și bravii mei soldați!

— ***Oui!*** au aclamat soldații.

— Luptăm de multă vreme! a strigat Nilly.

— ***Oui!*** au aclamat soldații, dar unii și-au aruncat între ei priviri derutate.

— Mulți dintre noi nici măcar n-au luat micul dejun! a strigat Nilly.

Soldații au strigat „***Oui***", dar, de data asta, cu mai puțin entuziasm și în mulțimea de soldați au început să se audă murmure. Cu colțul ochiului, Nilly l-a observat pe mareșalul Grouchy apropiindu-se.

— Și, de fapt, pentru ce am luptat și am murit? a strigat Nilly. Ei bine, pentru mine, un Generator cam micuț, ca eu să pot stăpâni mai mult teritoriu!

Câțiva soldați au strigat „***Oui!***", pe când alții l-au privit în tăcere.

— De ce-ar fi atât de onorabil să mori pentru împărat și patrie, când împăratul și patria nu vor decât ca voi să-i ajutați, și niciodată invers?

Vocea lui Grouchy a șuierat încet de lângă Nilly.

— Ce-ți închipui că faci, netotule? Strici totul!

Dar Nilly nu s-a oprit:

— Iată-ne aici, într-o țară micuță, care în câțiva ani se va numi Belgia. Nu va aparține nici francezilor, nici englezilor, ci unor țărani pașnici care se vor guverna singuri, vor alege din când în când un prim-ministru, vor face cartofi prăjiți și se vor

întrece în curse cu bicicleta. Și atunci ce rost au toate împușcăturile astea, împușcarea unor soldați care luptă în numele altor regi stupizi care-și spun că ar fi distractiv să adune cât mai mult teritoriu cu putință, dar cărora, de fapt, nu le pasă dacă supușii lor sunt fericiți sau dacă au ce mânca la micul dejun?

În afară de vocea lui Nilly și de un greiere care se scărpina la picior, pe câmpurile din Waterloo nu se mai auzea absolut nimic.

— Am o propunere! a strigat Nilly. Anume să ne ducem cu toții acasă și să luăm micul dejun!

— *Oui!* a strigat un singur soldat undeva în mijlocul câmpiei.

— Ești nebun! a șuierat Grouchy, trăgând scurt de hamuri și făcându-și calul să se ridice pe picioarele dinapoi. Te eliberez de comandă, Generatore!

— Propun, le-a strigat Nilly soldaților confuzi. Adică nu vă dau un ordin, dar propun următoarele. Lăsați puștile, mărșăluiți spre casă, îmbrățișați-vă soțiile și copiii și nu fumați în pat!

— *Oui!* au strigat câțiva.

— Faceți mișcare! a strigat Nilly. Votați în alegeri libere și puneți-vă centurile de siguranță!

— *Oui!* au strigat și mai mulți soldați.

— Și nu vă temeți că cei de acasă ar putea să ne numească lași, a strigat Nilly. Mareșalul Grouchy, de aici, mi-a promis că va spune curții regale din Paris că am luptat ca niște idioți ce suntem, dar că a trebuit să cedăm înaintea unor forțe superioare!

Calul lui Grouchy sălta cu atâta sălbăticie, încât mareșalul înspăimântat a alunecat de pe el și a aterizat în fund.

— Așadar, ce spuneți? a strigat Nilly. Mergem ACASĂ?

De data asta, răspunsul a fost atât de gălăgios și sincronizat, încât, practic, cerul de peste Waterloo s-a surpat și englezii de peste drum au crezut că francezii lansaseră prima salvă de tun. Sau a doua, din moment ce cu puțin timp în urmă îl lansaseră în tabăra lor pe tipul ăla mic și ciudat, îmbrăcat doar în cămașă

de noapte, un om atât de nebun, încât pretindea c-ar fi fost Napoléon!

— *Oui!* au strigat soldații francezi. *OUI!*

— Bine! a strigat Nilly. Dar nimeni să nu povestească nicăieri ce s-a întâmplat, de fapt, aici, la Waterloo. De acord?

— *OUI!* i-au strigat în replică cei aproximativ 70 000 de soldați.

— În marș, spre casă! a țipat Nilly și, întorcând calul, a auzit puștile izbindu-se de pământ în spatele său.

Dar în fața sa l-a văzut pe mareșalul Emmanuel de Grouchy.

— Ce-ai impresia că faci? a răcnit mareșalul, masându-și spatele. *Anulezi* Bătălia de la Waterloo?

— Și ce dacă? a spus Nilly căscând. N-ai decât să mă dai în judecată!

— Să te dau în judecată? Te trimit la curtea marțială!

Grouchy era atât de furios, încât îi tremurau ochii.

— Fie, a spus Nilly, coborând din șa. După baia mea de dimineață.

S-a grăbit să intre în cort, dar abia a apucat să pună un picior pe marginea căzii, că a simțit ceva foarte ascuțit împungându-l în spate. S-a întors și s-a trezit față în față cu Grouchy, care avea o sabie în mână. Nilly a înjurat, pentru că a descoperit că vârful spadei mortale îl fixa drept între ochi, de la numai câțiva milimetri de frunte.

— Spune-mi, a spus Grouchy. *Chiar* ești Napoléon? Dă-ți jos chestia aia de pe nas, să văd.

— Drepți! a ordonat Nilly. Sari!

Însă ordinele lui scurte parcă n-aveau niciun efect asupra mareșalului.

— Gărzi! a urlat Grouchy fără să-și ia ochii de la Nilly. Gărzi, veniți în clipa asta!

— Ne-a strigat cineva?

Ghidon și Fu Manchu au intrat în cort și s-au oprit drept în spatele lui Grouchy.

— Arestați-l pe impostorul ăsta! a zbierat mareșalul. Legați-l și perpeliți-l la foc mic până când va recunoaște că e spion englez. Apoi îl vom spânzura de primul copac!

— Bine, a spus Ghidon oftând. Frate, numai muncă, muncă și iar muncă.

— Și ce rost mai are să-l frigem? a întrebat Fu Manchu oftând. De ce să nu-l spânzurăm imediat? Încă n-am luat micul dejun.

— Mişcaţi-vă! a răcnit Grouchy.

— Da, să trăiți, mareșale.

Au oftat și au pornit spre Nilly.

— Stați! a spus Nilly. Mareșalul trebuie legat!

— Interesant, a spus Ghidon, oprindu-se brusc. Altceva?

— Gâdilați-i tălpile cu niște pene până când promite să se poarte ceva mai frumos. Și apoi trimiteți-l acasă, la mama lui, cu un bilet.

— Legați-l imediat! a răcnit Grouchy. Altfel, o să vă spânzur și pe voi!

— Așa ai să faci, da? a întrebat Ghidon, mișcând pușca puțin, încât s-a întâmplat să ajungă îndreptată chiar spre mareșal.

Grouchy a devenit alb la față.

— Ascultați, bunii mei domni, a spus el. Vă voi promova la rangul de locotenenți dacă faceți cum vă spun. Gândiți-vă: ofițeri în armata franceză. Mai mult, voi accepta să *nu* vă spânzur. Ce spuneți?

Ghidon și Fu Manchu s-au uitat unul la altul. Apoi la mareșal. Și, la urmă, la Nilly.

— Ce spuneți, Generatore? Aveți o ofertă mai bună?

— Da, a spus Nilly scărpinându-se în ureche cu degetul arătător stâng. Micul dejun. Pâine proaspătă cu gem de căpșuni.

— Pâine proaspătă, a repetat Ghidon, întorcându-se spre Fu Manchu.

— Gem de căpșuni? a repetat Fu Manchu, privindu-l pe Ghidon.

— Ascultați, bunii mei domni... a spus Grouchy.

Dar atât a apucat să spună, pentru că în clipa următoare i-a fost îndesată în gură o șosetă găurită pentru piciorul drept și, după ce a fost legat cu destul de multă frânghie, și el s-a transformat în știulete.

— Luați-l și gâdilați-l, a spus Nilly și a început să-și descheie nasturii de la haină. Și ar fi minunat dacă ați putea să agățați un semn cu NU DERANJAȚI la intrare, pentru că am de gând să fac baia de dimineață.

Englezilor și Ducelui de Wellington nu li s-a împotrivit nimeni în ziua aceea, la Waterloo. Au mărșăluit direct în tabăra abandonată a francezilor. Aici au găsit nenumărate puști și tunuri părăsite, precum și o carceră în care era ținută o femeie pe jumătate scoasă din minți, cu un picior de lemn și un trenci lung și negru, plus un cort la intrarea căruia era atârnat un semn pe care scria NU DERANJAȚI în franceză. În mod normal, englezii, un popor foarte politicos, n-ar fi ignorat un asemenea semn, dar, din moment ce nu știau să citească în franceză, au intrat drept în cort. Însă n-au găsit decât o cadă din care tocmai dispăreau și ultimii bulbuci de săpun.

— Cât de stânjenitor! le-a spus Ducele de Wellington ofițerilor săi, lovind supărat cada cu piciorul. Și eu, care eram nerăbdător să devin erou, cu pierderi umane imense de ambele părți. Am câștigat fără să tragem măcar un singur foc!

Unul dintre ofițerii lui Wellington i-a șoptit ceva în ureche.

— Strălucit! a exclamat Wellington. Tocmai mi-a venit o idee! Ascultați, când ajungem acasă, le vom spune celor de la curtea regală că am luptat cu mult curaj și i-am strivit pe francezii ăștia. Vom spune că a fost cea mai mare bătălie a tuturor timpurilor! Cât despre francezul ăla mic și ciudat, în cămașa de noapte, care-și închipuie că-i Napoléon, vom spune că e *chiar* Napoléon!

Ducele a râs zgomotos.

— Și apoi îl vom trimite pe vreo insulă îndepărtată, ca să nu ne poată dezvălui înșelătoria, în caz că-i va veni mintea la loc!

Ducele s-a apropiat de ofițerii săi într-o manieră conspirativă și a șoptit:

— Și nimeni să nu spună ce s-a întâmplat, de fapt, aici, la Waterloo. De acord?

Toți ofițerii au răspuns odată:

— De acord!

Nilly stătea pe un scaun, lângă cada din Hôtel Frainche-Fraille. Purta pantaloni mult prea mari pentru el și o cămașă pe care-o împrumutase de la Madame Trottoir, de la biroul de recepție. Dar măcar hainele astea erau uscate, spre deosebire de uniforma albastră udă leoarcă cu care sosise, atârnată acum de spătarul scaunului în timp ce apa se scurgea din ea. Nilly stătea cu capul sprijinit în mâini și privea amărât apa întunecată. Ceilalți nu erau aici! Era complet singur. Fără a lua în seamă păianjenul peruvian sugător cu șapte picioare, numit Perry, care se afla într-un pahar pentru periuțe de dinți lângă un tub cu Super-Lipiciul cu Acțiune Rapidă al Doctorului Proctor, pe polița de sub oglindă. Perry asculta în tăcere și, aparent, cu aer compătimitor, în timp ce Nilly îndruga disperat:

— Acum ce mă fac? Nu mai suport. Știi ce-aș vrea să fac? Să mă întorc la momentul în care ne-am mutat pe Bulevardul Tunurilor și să mă asigur că n-o să-i cunosc niciodată nici pe Lisa, nici pe doctorul Proctor! Pot să-mi găsesc alți prieteni, care să-mi dea mult mai puțină bătaie de cap.

Nilly a chibzuit asupra celor spuse.

— Bine, poate că nu mi-aș fi făcut alți prieteni. Dar mai degrabă aș fi rămas singur decât să fiu... ei bine, singur, cum sunt acum. Îmi pare rău s-o zic, Perry, dar nu prea știi să-mi ții de urât.

Nilly a lovit cu piciorul peretele căzii, încât aceasta a scos un sunet adânc și cutremurător, ca de submarin.

Apoi a sărit de pe scaun, a ieșit din baie și s-a întins în pat istovit.

Ultimul gând care i-a venit înainte să adoarmă a fost că măcar a doua zi avea să poată lua micul dejun.

Nilly visa un ou prăjit cu gălbenușul de mărimea unui capac de canalizare și felii de bacon atât de proaspete, încât încă guițau, moment în care, deodată, s-a trezit.

Auzise ceva.

În baie.

Bulbuci... ca și când cineva s-ar fi înălțat din adâncuri... din adâncuri de apă, spațiu și timp... ca și când sosise ceva... în cada călătoare în timp? Nilly s-a ridicat în capul oaselor și s-a holbat prin întuneric la ușa de la baie, ascultând cu inima zvâcnindu-i în piept. Dar nu s-a mai auzit nimic.

A strigat precaut:

— Lisa?

Vocea lui părea atât de goală și de singuratică în întuneric. Mai ales pentru că din baie n-a venit niciun răspuns.

— Doctore Proctor?

În continuare, niciun răspuns.

— Juliette?

Tot nimic.

Nilly s-a ascuns sub pături. Nu simțea nevoia să strige și al patrulea nume, nici nu voia să se gândească la el. Pentru că până și gândurile sale erau bâlbâite când venea vorba de R-R-Raspa.

A rămas așa câteva minute, dar nu s-a întâmplat nimic. Iar pentru tipi ca Nilly, o singură situație e mai dureroasă decât atunci când se petrec lucruri foarte înfricoșătoare, și anume când nu se întâmplă nimic. Așa că a sărit din pat și, pe jumătate dezbrăcat, s-a dus tiptil la locul unde era atârnată uniforma umedă, a scos sabia din teacă, s-a apropiat pe vârfuri de ușa de la baie și a smucit-o strigând:

— ***Banzai, Englischer Schweinehund!****

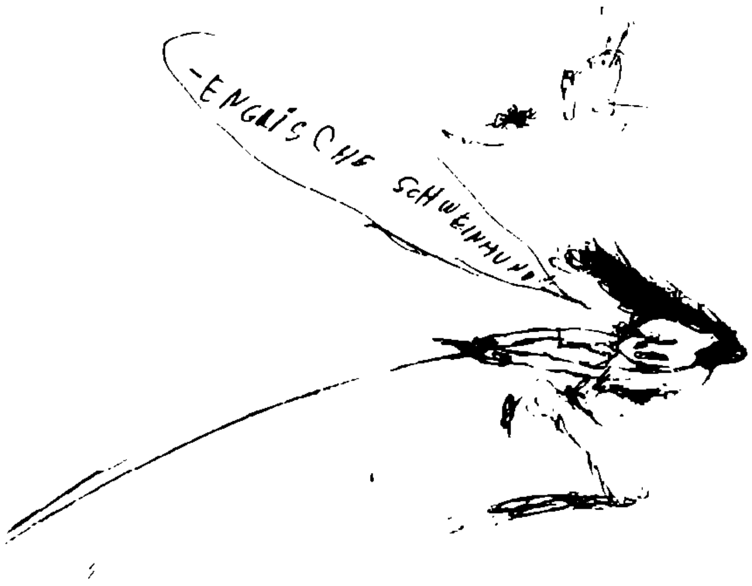
Nilly a dat buzna agitând sabia și spintecând întunericul în trei, patru... da, poate chiar în cinci bucăți. Abia după ce s-a convins că întunericul și toate dinăuntrul lui fuseseră ciopârțite ca lumea, a apăsat pe întrerupător. Din paharul pentru pe-

riuțe de pe polița de sub oglindă, Perry se holba la el îngrozit, cu ochii săi negri. Dar, altfel, nu era nimic aici, în orice caz, nimic ce nu fusese aici înainte să se fi dus la culcare.

Greșit.

O sticlă de vin goală cu dop plutea în apa nemișcată din cadă.

A privit-o mai atent. Iarăși greșit: nu era deloc goală.

Nilly a luat sticla, și-a înfipt dinții în dop și l-a scos cu un ***plop.*** Apoi a întors sticla cu capul în jos, a scuturat-o, și un petec de hârtie a căzut pe pardoseala băii.

L-a despăturit și a citit. Ochii i-au fugit la final. Zâmbetul de pe chipul lui se lungea din ce în ce.

Era de la Lisa.

— Ei bine, Perry, prietenul meu vechi, a spus el, împăturind biletul și privind în oglindă partea destinată lui. Din nou

la luptă. Îmi pare rău că sunt nevoit să te lipsesc de compania mea, dar mă cheamă aventuri noi. Spune-mi, ce știi despre Revoluția Franceză și despre decapitări?

---

[4] ***Pot intra?*** (lb. franceză, în original). (***N. red.***)

[1] ***Englischer Schweinehund — Ticălos englez*** (lb. germană, în original). (***N. red.***)

14. Gustave Eiffel

Un bărbat cu o mustață enormă, în formă de ghidon de motocicletă, cu o burtă și mai enormă și având între buze o pipă se holba la fata care apăruse atât de subit în biroul său. Ca să nu mai vorbim de cadă. Și-a strâns ochiul în jurul monoclului, a scos un *pff!* surprins printre buze și un nor de fum de tutun s-a înălțat în aer printre rafturile de cărți.

Lisa s-a uitat în jur. Pe pereți erau atârnate ilustrații cu clădiri, poduri, berării și alte lucruri enorme care încep cu consoane, care n-ar fi încăput într-o geantă obișnuită. Pe birou, sub fereastră, erau două schițe, două sticle de vin roșu goale și un săculeț cu tutun. Fereastra dădea spre o piață publică întinsă, liberă și cam pustie. De fapt, surprinzător de pustie. Cu excepția tuturor oamenilor cu umbrele de soare și jobene, care se plimbau prin ea. Piața asta părea ciudat de familiară, și-a spus Lisa.

— Cine ești? a întrebat bărbatul. Și de unde ai venit?

— Sunt Lisa, a spus Lisa, storcând mâneca puloverului său. Vin de pe Bulevardul Tunurilor din Norvegia. Dintr-un moment din mileniul următor. Trebuie să fiți Gustave Eiffel, așa-i?

Bărbatul a încuviințat din cap și apoi a izbucnit într-un acces de tuse.

— Înțeleg că vă e teamă, domnule Eiffel, a spus Lisa ieșind din cadă.

Bărbatul a făcut un gest indiferent din mână, tușind, și apoi, cu o voce care abia se putea numi șuierat, a șoptit:

— Nici vorbă.

Fața lui se făcuse roșie ca un bujor și era clar că se chinuia să ia aer. Când în sfârșit a reușit să respire, a cârâit din gât și a bolborosit din plămâni. Apoi și-a pus pipa înapoi în gură, a inhalat și a spus cu un zâmbet mulțumit:

— Nimic grav, doar un pic de astm.

Lisa a observat că domnul Eiffel nu părea atât de speriat pe cât se aşteptase, având în vedere că o cadă şi o fată care spunea că venise din viitor tocmai apăruseră din senin în biroul lui. Şi, după o clipă, a înțeles și motivul.

— Profesorul a spus că vor veni două persoane, a spus domnul Eiffel. Se pare că un anumit domn Nilly lipsește.

— Ați vorbit cu doctorul Proctor? a exclamat Lisa. Unde e?

Domnul Eiffel și-a vârât un deget între doi nasturi de la vestă și s-a scărpinat pe burtă.

— Din nefericire, nu știu exact, ***mon amie.*** A avut o întâlnire foarte scurtă, chiar aici, în camera asta. Apoi a plecat. Dar a sosit într-o cadă, așa, ca tine. O cadă călătoare în timp, din câte mi-a explicat.

— Şi l-ați crezut? a întrebat Lisa. Că a inventat o metodă de a călători în timp?

— Firește. Mi-ar fi fost mai greu să cred situația opusă, că nimeni n-ar fi inventat vreodată o metodă de a călători în timp. Doar sunt inginer, și am o mare și fermă încredere în capacitatea oamenilor de a crea diverse lucruri. Nu e nevoie decât de un dram de imaginație și de puțină logică.

Eiffel a zâmbit trist.

— Din păcate, eu însumi am doar logica, dar nu și imaginația. Dacă este ceva din care niciodată n-o să ai destul, aceea este imaginația.

— Vai, dar știu un băiețel care la capitolul ăsta întrece orice limită, a spus Lisa, storcându-și părul ud deasupra căzii.

— Chiar așa? De-aș putea să fiu în poziția lui...

— De ce?

Eiffel a tușit și a făcut un semn spre fereastră.

— Anul viitor are loc Expoziția Internațională și consiliul orașului Paris mi-a cerut să proiectez un turn care să se potrivească în piața aceea de afară. Mi-au impus numai trei cerințe: să fie frumos, să fie ingenios și să taie respirația oricui l-ar vedea. Fie...

Eiffel a lăsat monoclul să-i cadă în mână, a închis ochii și s-a scărpinat pe frunte cu pipa.

— Problema e că pur și simplu nu am imaginația necesară să născocesc ceva atât de frumos și de ingenios. Și singurul lucru care-mi taie respirația e tutunul ăsta, care nu e nici pe departe suficient de tare. Construcția trebuie să înceapă în câteva luni și acum toată lumea așteaptă să termin proiectul. Dar nu-mi reușește. O să mă concedieze și o să mă pună să proiectez suporți pentru biciclete!

L-a cuprins un nou acces de tuse și roșul i s-a ridicat în obraji de parcă ar fi fost un termometru.

— Baliverne, a spus Lisa. Firește că puteți să proiectați ceva frumos și ingenios.

— Mă tem că nu e așa, a spus Eiffel, înecându-se puțin. Nu reușesc decât să proiectez poduri late, solide și cam urâte. Cum e podul ăsta despre care a venit să mă întrebe profesorul...

— Așa?

— Am terminat proiectul pentru un pod din Provența. Aveam de gând să-l predau săptămâna viitoare. A vrut să modific planurile, să fac podul un pic mai îngust. Mi-a spus ceva despre hipopotami și limuzine...

— Da, da! a strigat Lisa. Mai îngust, ca doctorul Proctor și Juliette să poată scăpa, să meargă la Roma și să se căsătorească!

— Da, asta a spus. O poveste înduioșătoare, mărturisesc că aproape mi-au dat lacrimile. Și chiar nu am avut nimic împotrivă să fac monstruozitatea aia puțin mai îngustă. Așa că am acceptat.

— Uraaa! a exclamat Lisa, sărind de bucurie. Atunci va funcționa! Atunci toate se vor termina cu bine! Vă mulțumesc atât de mult, domnule Eiffel! Rămas-bun!

A sărit înapoi în cadă.

— Stai o clipă... a spus Eiffel.

— Trebuie să mă întorc repede în vremurile mele, cât încă mai sunt clăbuci. Cred că toți mă așteaptă.

— Profesorul tău nu s-a întors. Nu m-a lăsat să schimb planurile pentru pod.

— Poftim? a spus Lisa uluită, făcând ochii mari. De ce nu?

— La o sticlă de vin, mi-a spus câte ceva despre ce se va întâmpla în viitor. Și atunci i-a venit deodată în minte ceva ce eu uitasem. Că, dacă podul ar fi mai îngust, tancurile americane care au eliberat Franța de sub Hitler în al Doilea Război Mondial nu vor reuși să-l traverseze. Și că asta ar fi o catastrofă mai mare decât dacă el și Juliette n-ar mai fi împreună. Da, acest Hitler se va naște foarte curând și înțeleg că va fi o persoană groaznică. Așa că nu vrem să-l lăsăm să stăpânească Franța.

— Nu, firește că nu, a spus Lisa. Da... dar atunci, ei bine, atunci totul e pierdut. Atunci, până la urmă, Claude Cliché va învinge.

— Da, asta a spus și doctorul Proctor al vostru, a spus Eiffel, încuviințând ușor din cap. Așa că am deschis încă o sticlă de vin, am băut mai departe și amândoi am ajuns să ne emoționăm cam tare.

— Și apoi? a întrebat Lisa.

— Apoi am făcut singurul lucru la care mă pricep, a spus Eiffel. Am privit situația în mod logic.

— Ce vreți să spuneți?

— Profesorul vostru mi-a spus că, atunci când stră-stră-stră-stră-străbunicul lui Juliette, Contele de Monte Crisco, a fost decapitat în Revoluția Franceză, averea familiei a fost moștenită de Leaugras Margarine, care era împătimit de jocurile de noroc. În scurt timp, a pierdut-o pe toată la jocuri de Uno. Dar, dacă n-ar fi fost decapitat, contele în mod sigur ar fi avut copii. Și atunci *ei* ar fi moștenit averea în locul loazei ăleia bețive de Leaugras. Atunci, familia Margarine nu și-ar mai pierde averea. Și atunci, tatăl lui Juliette n-ar mai fi nevoit să accepte propunerea lui Claude Cliché de a se căsători cu fata

sa, pentru a-i salva de la sărăcie. Așa că l-am întrebat pe profesor de ce nu s-a dus pur și simplu în timpul Revoluției, ca să-l salveze pe conte de la ghilotină. Destul de logic, n-ai zice?

— Chiar așa, a spus Lisa. Dar ce e... ăăă... ghilotina?

— A, da, a spus Eiffel entuziasmat. O invenție foarte isteață pe care revoluționarii au folosit-o ca să taie capetele conților și baronilor. Bine, de fapt, și pe ale conteselor, și pe ale baroneselor. Iute și eficient, ***haşt, haşt!*** Am schemele invenției pe aici, pe undeva...

Eiffel a deschis unul dintre sertarele de la birou.

— A, chiar nu e nevoie, a spus Lisa îndată. Deci acolo s-a dus doctorul Proctor? La Revoluția Franceză?

— Da, dar trebuia să-l găsească pe acest conte în mijlocul haosului care vuia la Paris în 1793. De aceea, nu știu exact unde e acum. Sau atunci. În trecut. Of, treaba asta cu călătoritul în timp e cam derutantă, n-ai zice?

Eiffel a fost cuprins iar de tuse și ochii lui s-au bulbucat atât de tare, încât parcă ar fi stat să-i sară din cap.

Lisa a privit spre clăbucii din cadă, care deja se risipeau. Ca să scape de aici, trebuia să se grăbească.

— Și n-a lăsat niciun mesaj care m-ar putea ajuta să-l găsesc? a întrebat ea.

— Mă tem că nu, a spus Eiffel, clătinând trist din cap. Ei bine, după ce profesorul vostru s-a gândit o clipă, m-a întrebat dacă am vreo felicitare și vreun timbru cu chipul lui Felix Faure, din 1888. Ceea ce, firește, chiar aveam, din moment ce e 1888 și Felix Faure e actualul președinte, nu?

Eiffel a izbucnit în râs.

— Profesorul vostru a susținut că timbrul va fi foarte rar și valoros într-o bună zi, ceea ce, evident, e de-a dreptul ridicol. Pentru că timbrul ăsta e perfect banal — îl găsești în orice locuință din Franța! În orice caz, i-am dat timbrul și o felicitare cu o imagine a pieței pe care o vezi, aici, pe fereastră.

— Știam eu că piața asta mi-e cunoscută! a exclamat Lisa.

S-a gândit la imaginea de pe felicitare și și-a amintit cum i se păruse că din piața pustie ar fi lipsit ceva...

— A scris câteva rânduri încifrate pe felicitare, spunând că erau pentru doi prieteni din Oslo, a spus Eiffel. Un domn Nilly și o doamnă Lisa. Mi-a spus că voia să vă transmită să mergeți în locul în care se pregătea să plece el.

— Adică... la... ăăă... Revoluția Franceză din 1793?

— Da, nu știați asta? A spus că asta scrisese pe felicitare.

— Probabil că e vorba de partea care s-a șters. Aveți idee unde ar trebui să încep căutarea din timpul Revoluției Franceze?

— Ei bine... a spus Eiffel, răsucindu-și mustața. Aș încerca la Place de la Révolution, aflată în fața temutei temnițe Bastilia din Paris. Acolo a fost folosită ghilotina cel mai strașnic și fără îndoială că tot acolo a fost decapitat și Contele de Monte Crisco.

— Mulțumesc, a spus Lisa. O să mă concentrez asupra anului 1793, a Contelui de Monte Crisco și a *Pastiliei* din Paris. Dar mai am o nelămurire: Cum a reușit doctorul Proctor să trimită felicitarea de aici?

La această amintire, Eiffel a început să chicotească:

— A ținut felicitarea sub apă, în cadă, și și-a scufundat în același timp și capul. A spus că n-a făcut decât să se gândească la locul în care voia să ajungă felicitarea și — voilà! — acolo s-a dus. Bănuiesc că numai obiectele scufundate cu totul în apă pot fi trimise, așa că el a rămas aici.

— Interesant, a spus Lisa și a arătat sticlele de vin goale de pe birou. Pot să împrumut una din astea, o coală de hârtie și un creion?

Gustave Eiffel a făcut un gest larg cu mâna și a spus:

— Te rog!

Lisa s-a dus la birou, a luat un creion și a început să mâzgălească ceva pe o foaie. Apoi a făcut-o sul, a vârât-o într-una dintre sticlele de vin, a găsit două dopuri în coșul de gunoi și a îndesat unul în gura sticlei.

— Ce e aia? a întrebat Eiffel.

— Un bilet în care am scris unde mă duc, a spus Lisa. Dacă doctorul Proctor a putut să trimită obiecte prin poșta-cadă,

probabil că o să pot și eu.

— Pare logic. Cui îi e adresată?

— Lui Nilly sau lui Juliette. Nu știu unde sunt, dar trimit biletul la cada din camera noastră, la Hôtel Frainche-Fraille.

Eiffel n-a apucat să audă și acele ultime cuvinte, pentru că Lisa își coborâse deja capul sub apă odată cu sticla, și cuvintele ei pluteau la suprafața apei ca niște bulbuci mici cu text.

— Gata! a spus ea, ridicând capul la loc. L-am trimis!

— Acum trebuie să plec, a spus Lisa, urcându-se în cadă.

— Și eu trebuie să mă grăbesc, a spus Eiffel amărât. Dar a fost o plăcere să te cunosc, Lisa. Dacă-l găsești pe profesor, transmite-i salutări din partea mea. Și te rog să nu zăpăcești prea tare istoria.

Lisa i-a făcut cu mâna și s-a scufundat.

După ce a plecat, Eiffel s-a aplecat peste desenele sale și a bombănit:

— ***Merde,*** de ce n-au putut și ei să-mi ceară să proiectez un pod standard urât, ca toate celelalte?

Apoi a sesizat sunetul a ceva care picura pe podeaua de lemn, lângă el, și a ridicat privirea. Acolo a dat cu ochii de Lisa, cu părul plin de clăbuci de săpun.

— Până la urmă n-ai mai plecat, ***mon amie?*** a întrebat el.

— Mi-am zis să vă fac mai întâi o propunere, ca să vă mulțumesc pentru ajutor, a spus ea, apucând unul dintre creioanele lui și începând să deseneze.

Eiffel a privit cu ochi mari cum mâna ei zbura înainte și-napoi, ca și când ar fi știut exact cum arăta lucrul pe care-l desena. Arcurile, structurile în zăbrele, cele patru picioare coborând încet în afară, aproape ca picioarele unei căzi. Era frumos, era ingenios, îi... îi lua respirația.

— Uite-așa, a spus Lisa. Vă place?

Eiffel se simțea depășit.

— C-ce e asta?

— Un turn.

— Asta văd. Dar nu e doar un turn, e un turn ***minunat.*** E perfect! Dar cum să-i spun? Turnul Lisa?

Lisa s-a gândit o clipă.

— Cred că Turnul Eiffel sună mai bine.

— Turnul Eiffel?

Inginerul a avut un acces de tuse din pur entuziasm.

— Ești sigură? Îți mulțumesc!

— Nu-i nevoie să-mi mulțumiți. Succes! a spus Lisa, apoi s-a întors la cadă, s-a urcat în ea, a bolmojit „Pastilia din Paris“ în sinea sa, s-a scufundat și — voilà! — imediat a și dispărut.

Când a ieșit din nou la suprafață, primul lucru care a izbit-o a fost duhoarea. În al doilea rând, a remarcat guițatul și grohăitul isteric. Și, dacă Lisa ar fi fost Nilly, ar treilea lucru care i-ar fi venit în minte ar fi fost gândul la: ***Micul dejun! Bacon proaspăt!***

Al patrulea lucru pe care l-a observat a fost scândura de lemn care a izbit-o în ceafă. Celălalt capăt se afla în mâna unui fermier furios, purtând o pălărie cu dungi roșii.

— Ieși din cocina mea, zdrențuito! a urlat el. Șșș! Porcușor, porcușor, șșș!

Lisa s-a aplecat când scândura a zburat spre ea a doua oară.

S-a ridicat repede din apă și s-a urcat pe marginea căzii.

Împrejur și sub ea se întindea un covor viu de spinări de porci rozalii, care toți se loveau de cada călătoare în timp și se izbeau între ei.

— Șșș! Porcușor, porcușor, șșș! îi îmbia fermierul furios, apropiindu-se de Lisa cu scândura sa.

Lisa a sărit. A aterizat în spinarea unui porc și, pe deasupra freamătului neîncetat de mestecat și grohăit, s-a înălțat un țipăt asurzitor. Din instinct, în clipa în care porcul a luat-o la goană, Lisa s-a prins de urechile lui. El și-a făcut loc prin gloata de porci și s-a îndreptat spre gardul care împrejmuia cocina, azvârlind bălegar cu picioarele, din mers. Ajungând la gard, s-a oprit subit, s-a ridicat pe picioarele din față și a zvâcnit din fund, azvârlind-o deodată pe Lisa. Aceasta a zburat peste gard, peste o furcă, peste un purcel care ieșise din cocină, și a închis ochii, pregătindu-se pentru o aterizare dură.

Descoperind cu uluire că aceasta nu mai venea, a deschis iar ochii și s-a trezit pe un balot mare și moale de fân. Lisa s-a ridicat, și-a scuturat hainele de fân și a privit spre fermier, care se apropia cu viteză maximă.

Lisa era sătulă. Sătulă să tot fie fugărită, sătulă să-i fie frică și sătulă să tot călătorească fără să găsească ceea ce căuta, sătulă să nu fie acasă, cu mama și tatăl ei, și sătulă de faptul că nu avea alături ursulețul ei de pluș. Se săturase. Așa că a sărit jos, a împins purcelul la o parte din calea sa, a apucat furca și a îndreptat-o spre fermier urlând, cu vocea tremurând de furie:

— O să te trag în țeapă și-o să te dau să te mănânce porcii, țărănoi nenorocit ce ești!

Fermierul s-a oprit brusc și a lăsat scândura din mâini.

— C-c-ce vrei? a întrebat el pe un ton blând.

— Vreau ursulețul meu de pluș! a urlat Lisa, pornind spre fermier. Pe lângă asta, vreau să-mi spui pe unde s-o iau spre ***Pastilia***! Chiar acum! Să auzim!

— P-p-pastilia? s-a bâlbâit îngrozit fermierul, fugind de furcă împleticit. Păi... asta e.

— Nu văd nicio temniță aici! Unde-i Place de la Révolution?

— A... cred că te referi la Bastilia, cu ***B***.

Furia din ochii Lisei s-a stins puțin.

— Bastilia?

— Da. E în centrul orașului, drept în fața Place de la Révolution.

— Cât de departe e?

— E cam mult de mers, dar p-p-poate nu te grăbești?

— Află că trebuie să ajung acolo înainte să-l decapiteze pe Contele de Monte Crisco.

— Aoleu, a făcut fermierul. Atunci — atunci nu prea ai timp.

Lisa a coborât furca.

— De ce nu?

— Pentru că au de gând să-l decapiteze pe Contele de Monte Crisco chiar azi.

Lisa a aruncat furca în lături.

— Repede! Ai vreun cal pe care să-l pot lua?

— Un cal? a pufnit fermierul indignat. Eu sunt fermier de porci, nu vreun țărănoi împinge-ponei.

Lisa a oftat. A privit în jur. Un porc negru și păros — monstruos, mare cât o motocicletă, cu colți ascuțiți — tocmai se rostogolise în bălegar, se ridicase și acum grohăia la ea amenințător. Lisa a oftat încă o dată. Avea să fie treabă urâtă. Avea să fie treabă riscantă. Avea să călărească porci.

În acea zi, un băiețel pe nume Marcel a venit la Place de la Révolution cu părinții săi, ca să admire mulțimile.

— Și ca să ne asigurăm că își vor face treaba călăii, spusese tatăl lui.

Mama lui pregătise un coș mic, cu bucate pentru prânz, și Marcel se gândea cu poftă la brânza și la pâinea franceză. Firește că Marcel nu-i spunea pâine franceză, așa cum spaniolii nu-i spuneau pâinii pâine spaniolă, danezii nu vorbeau de pâine daneză, americanii... ei, ați prins ideea.

Îi spunea pâine, pur și simplu.

Și brânză.

Și poate un pic de vin roșu amestecat cu apă.

Ședeau pe o pătură pe care mama sa o întinsese peste pavelele din piața ticsită. Marcel privea nerăbdător coșul cu bucate, în vreme ce părinții săi și toți ceilalți stăteau cu ochii pe platforma de lemn din fața lor. Călăul — un tip fără cămașă, cu pieptul transpirat și cu o glugă neagră trasă peste cap, având doar două găuri pentru ochi — avea să dea citire condamnărilor la moarte pe un ton grav și autoritar. Apoi avea să tragă de o frânghie și, cu un sunet șuierător, tăișul ascuțit avea să cadă din vârful scheletului înalt de trei metri jumătate și să scoată un ***hașt!*** când avea să taie capul sărmanului de dedesubt, care stătea cu gâtul fixat în ghilotină. Acel ***hașt!*** avea să fie urmat de uralele mulțimii.

— Vezi aia? a întrebat tatăl, dând din cap admirativ. Asta numesc eu decapitare grozavă. Ai văzut, Marcel?

Dar Marcel nu văzuse. Se plictisea. Decapitările astea avuseseră loc toată vara. Tot tăiau și iar tăiau. Capetele dansau

până la coșurile împletite din fața ghilotinei și sângele curgea de pe scenă pe pavelele de dedesubt. Și, din când în când, în cazul celor care făcuseră vreo ticăloșie deosebită sau fuseseră puțin prea bogați sau aristocratici, capul era cusut înapoi pe trup și era tăiat încă o dată.

Nu, lui Marcel îi plăcuseră duminicile dinaintea începerii revoluției. În vremea aceea venea cu mama și cu tatăl său la Place de Révolution și ascultau muzicieni care cântau în fața Bastiliei. Muzica îi plăcea foarte mult lui Marcel și își dorea să se facă muzician la maturitate. Lua cu el trompeta primită de la bunicul său oriunde se ducea. Ziua de azi nu făcea excepție. Așa că, în timp ce ceilalți urmăreau cu interes ce se petrecea sus, pe scenă, Marcel și-a dus trompeta la buze ca să cânte o piesă scurtă pe care o compusese de unul singur. Dar n-a mai apucat să cânte, pentru că atenția i-a fost captată de ceva care gonea spre ei de pe una dintre străzile laterale. Nu era o treabă frumoasă, și nici lipsită de risc. De fapt, îi părea că era vorba de cineva călare pe un porc. Și în spinarea porcului, care era negru și monstruos, stătea o fată!

Porcul s-a oprit, iar fata a sărit de pe el și a fugit în mulțime, strigând:

— Doctore Proctor! Doctore Proctor! Sunt eu, Lisa! Ești aici? Doctore Proctor?

Însă vocea fetei a fost înăbușită de șuierul tăișului, de spintecare și de chiuitul mulțimii. Fata s-a oprit și, nemișcată, a țipat iar și iar, dar nu i-a răspuns nimeni. Bineînțeles că nu, nimeni n-avea cum să audă vocea ei delicată, de fată. S-a lăsat păgubașă, și Marcel a văzut că i se adunau lacrimi în ochi, stând așa și căutând disperată în mulțime. Din moment ce Marcel era un băiat sensibil, pe care îl interesau muzica și fericirea semenilor săi mai mult decât decapitările, și-a luat trompeta și s-a dus la ea.

— Bună, a spus el.

Dar fata era prea preocupată să privească mulțimea încât să-l observe.

Marcel și-a dres glasul.

— Bună, Litha.

Fata s-a întors și s-a uitat la el surprinsă.

— Ai spus Lisa? a întrebat ea.

— Da, Litha. Athta am thpus. Ai nevoie dhe adhutor? a întrebat Marcel.

— De unde știi cum mă cheamă? a întrebat fata.

— Pentru că ai țipat de câteva ori „Thunt eu, Litha".

— A, da, a spus Lisa, zâmbind, dar nu era un zâmbet fericit, ci un zâmbet de mai-am-puțin-și-plâng.

— Vothea ta nu the aude athât de bine dhin caudha zgomothului dhe la atâthia oameni, a spus Marcel. Dhacă vrei să the audhă docthor Procthor, ăsta, îthi trebuie theva cu mai multhă puthere. De astha, de exemplu.

Marcel i-a arătat trompeta.

— Și poathe c-ar fi thi mai bine să-thi dai dhos clethele ăla ciudath de pe nath.

Lisa s-a uitat la instrumentul lui.

— Nu pot să-i strig numele cu aia.

— Nu, a spus Marcel. Dar poathe că ath puthea să cânth theva care thă-l thacă să întheleagă că efthi aithi.

— Mai exact?

— Nu fthiu. Nu ai freun cânthec al docthorului Proctor? Sau al Lithei?

Lisa l-a privit descurajată și a clătinat din cap.

Marcel a aplecat capul într-o parte.

— Poathe freun cânthec din locul thău nathal?

— Un cânthec al Bulevardului Tunurilor, adică, un cântec? a spus Lisa. Nu prea cred.

— Ei, atunthi, a spus Marcel oftând și s-a gândit un moment. Ai frea o thelie de pâine cu puthină brândhă și patheu?

Lisa privea cu ochii mari trompeta lui Marcel. Închipuirile-s închipuiri, zicea în sinea ei. Și visele sunt doar vise. Dar poate că nu.

— Aș putea să împrumut trompeta ta? a întrebat ea.

Marcel s-a uitat întâi la ea și apoi la instrumentul său. A ezitat. Dar apoi a încuviințat din cap și i-a întins trompeta.

Lisa a dus-o la buze și s-a concentrat, încercând să ignore sunetul unui nou *voom! — haşt! — ura!* Pentru că la asta visase. Nu că s-ar întâmpla chiar într-un loc unde oamenilor li se tăiau capetele, dar oricum: să cânte piesa asta pentru o mulțime mare.

Şi-a poziționat degetele pe clape, așa cum o învățase Nilly, și apoi a suflat. Prima notă a izbucnit tremurător, șovăielnic și timid. A doua a fost nepotrivită și a sunat oribil. A treia a fost greșită de-a dreptul. Dar a patra a fost corectă. Când a șasea notă s-a înălțat puternică și limpede spre cerul albastru al după-amiezii, peste Place de la Révolution din Paris, Marcel a încuviințat din cap mulțumit. E ciudat dacă stai să te gândești, dar nimeni în afară de mine și de tine nu știe că asta a fost prima dată în istorie când cineva din Franța — de fapt, cineva din lume — a auzit un cântec care n-avea să fie compus decât după vreo 60 de ani, un cântec pe care toți norvegienii aveau să-l recunoască într-o bună zi, un cântec care avea să devină Imnul Național al Norvegiei, „Ja, vi elsker"[6].

Notele au străpuns zgomotul mulțimii și i-au făcut pe toți să se întoarcă și să asculte. Până și călăul de pe scenă, care fusese poreclit Baie-de-Sânge datorită eficienței sale, s-a oprit din lucru, a ciulit urechile sub gluga sa neagră, de călău, și s-a scărpinat pe pieptul său descoperit, în formă de butoi. I se părea un cântec chiar captivant. Nu-i lipsea decât... Ei, ce-i lipsea, de fapt?... Poate un acordeon? Baie-de-Sânge s-a dezmeticit din reveriile sale muzicale când tipul care stătea în clipa aceea cu capul în ghilotină, o prăjină de om subțire, cu niște ochelari ciudați care parcă erau lipiți de fața sa, a început să strige și să țipe într-o limbă ciudată și străină:

— Nilly! Lisa! Aici! Sunt aici, sus!

Lisa s-a oprit din cântat și a privit în jur, cu inima zvâcnindu-i în piept, pentru că nu încăpea îndoială cui îi aparținea vocea. Îngâna *r*-urile ca o mașină de tuns iarba veche și ruginită. Era doctorul Proctor! A sărit, încercând să-și dea seama de unde venea glasul.

— The-ai dhithe thă te ridithi pe umerii mei ca thă vedhi mai bine? a propus Marcel.

— Ești sigur că ai atâta putere? a întrebat Lisa, privindu-l cu neîncredere pe băiatul acela slăbuț.

— Firefthe, a spus Marcel, lăsându-se în genunchi.

Lisa s-a cățărat pe umerii lui și Marcel s-a ridicat, clătinându-se și împleticindu-se.

— Sunt aici! a strigat doctorul Proctor. Repede! Situația e cam... ăăă... urgentă!

— Vai... a spus Lisa, pierzându-și speranța.

Sus, pe scenă, a văzut un bărbat slab, cu părul răvășit deasupra unei perechi de ochelari de motocicletă murdari de cenușă, care țipa într-o limbă pe care Lisa o bănuia a fi norvegiana, din moment ce Lisa încă purta cleștii de nas francezi.

— Doctore Proctor!

— Ce-i? a icnit Marcel de sub ea.

— Doctorul Proctor e sub ghilotină! O să-l decapiteze! Trebuie să-l salvăm!

Lisa a sărit de pe umerii lui Marcel, a alunecat pe spinarea lui și a țâșnit, făcându-și loc prin mulțime.

— Nu! a strigat Marcel. Decapitheadhă pe orithine înthearcă thă împiedithe decapithările! Lisa!

Dar Lisa nu-l asculta, doar înainta împingându-se în oameni.

Vocea gravă a lui Baie-de-Sânge a răsunat de pe scenă:

— Curtea revoluționară a Parisului îl condamnă pe doctorul Victor Proctor la decapitare, pentru că a încercat să împiedice decapitarea insului de aici...

Baie-de-Sânge a băgat mâna în coșul împletit, a apucat de păr un cap și l-a prezentat publicului atent.

— A recent decedatului Conte de Monte Crisco!

Mulțimea a izbucnit în urale.

Lisa aproape că ajunsese la scenă, dar s-a împotmolit în spatele unei persoane înalte care nu voia nicicum să se miște.

— Vă rog, lăsați-mă să trec! a strigat tare Lisa, împungând persoana în umăr cu trompeta.

Persoana s-a întors încet și s-a holbat la Lisa, a zâmbit larg și a șoptit cu o voce aspră ca vântul deșertului:

— Corabie la orizont, aici erai. Lasă-mă să te strâng în brațe!

Lisa a simțit că toate se prefac în gheață. Sângele care-i curgea în vene, țipătul pe care-l ținea pe buze, da, până și timpul parcă a stat în clipa în care a fost cuprinsă de două brațe subțiri, dar vânjoase ca niște cabluri de oțel. Respirația a trăsnit-o aproape cu puterea unei vijelii și duhnea a șosete puturoase.

Baie-de-Sânge a azvârlit capul Contelui de Monte Crisco înapoi în coș și și-a pus o pereche de ochelari peste mască. A început să citească cu voce tare dintr-un document.

— Juriul a avut de spus despre condamnat următoarele: „Doctorul Proctor e un tip foarte haios, care a vorbit în apărarea sa cu elocvență. Dar a ales o tactică nepotrivită și a făcut o greșeală cumplită când a spus astăzi înaintea curții că tocmai ar fi inventat o cadă călătoare în timp care..."

Mulțimea a izbucnit în râsete vesele și Baie-de-Sânge a trebuit să aștepte câteva momente înainte să poată continua.

Între timp, Lisa se zbătea fără succes în strânsoarea ca de fier a femeii înalte.

— Dă-mi drumul! a urlat ea, dar brațele femeii nu s-au clintit.

— Liniștește-te, copilă, i-a șoptit femeia la ureche. Hai să savurăm sfârșitul împreună. După asta, invenția va fi numai a mea, nu înțelegi?

Avea aceiași dinți ascuțiți și același machiaj negru la ochi ca înainte, dar Raspa i-a părut Lisei și mai înfiorătoare decât în închipuirile ei din cauza felului în care-i străluceau ochii a nebunie.

— Ei, Lisa, cumva vrei să-l salvezi pe neisprăvitul ăla de acolo, de sus? a întrebat Raspa, făcând semn spre ghilotină și doctorul Proctor, care se holba disperat în mulțime, în vreme ce Baie-de-Sânge citea ce mai rămăsese din sentință punctat din când în când de strigătele batjocoritoare ale publicului, care, era clar, începuse să se plictisească.

— Mă rog, a icnit Lisa. Dacă-i taie capul, pot pur și simplu să mă întorc în timp cu câteva ore și să-l salvez atunci.

Raspa a râs și a clătinat din cap.

— Nu-i atât de ușor să schimbi istoria cum e limpede că vă închipuiți voi, idioților. N-ați observat? Nici măcar Victor nu pare să priceapă că e imposibil să schimbi cele întâmplate fără să-ți dai viața. Ori ai uitat ce ți-am spus în prăvălie? Istoria e cioplită în piatră, și puteți schimba cuvintele gravate numai dacă sunteți dispuși să vă dați viața.

Acum Lisa și-a amintit. De aceea nu reușiseră să împiedice nimic din cele întâmplate?

— Cum de știi mai multe despre schimbatul istoriei decât doctorul Proctor? a întrebat ea ca să câștige timp, încercând în vremea asta să-și elibereze mâna în care ținea trompeta.

— Pentru că nimeni nu a studiat și nimeni nu știe mai multe despre timp decât mine, fetițo. Doar eu am inventat săpunul timpului.

— Săpunul timpului? a icnit Lisa.

Și-a amintit de ceasurile din Prăvălia de Ceasornice cu Trenci și și-a dat seama instinctiv că Raspa spunea adevărul.

Dar, în același timp, a mai înțeles ceva.

— Dar... dar dacă istoria e înscrisă în piatră, atunci doctorul Proctor nu poate să moară acum! Atunci, praful de vântonaut n-ar mai fi inventat, fapt ce ar schimba istoria. Și asta nu e posibil. Cel puțin nu după spusele tale.

— Nu auzi ce spun, fată proastă ce ești, a spus Raspa, coborându-și pleoapele machiate în negru peste ochii săi enormi și coborând vocea. Moartea face excepție. Poți schimba istoria numai dacă mori. Pentru că atunci tu însăți ai dispărea în timp și nu te-ai mai întoarce niciodată. Și, vezi? Se petrece chiar acum. Victor e pe cale să moară, să dispară definitiv, fapt ce va schimba istoria.

Avea ochii larg deschiși și în glasul ei se auzea un râset ca de gheață:

— Toate vor fi ale mele, și numai ale mele!

Lisa a reușit să-și desprindă brațul pe jumătate, dar n-a putut mai mult.

— Cum adică ***toate vor fi ale tale?***

— Dacă Victor Proctor moare în 1793, cine crezi că va patenta cada călătoare în timp? Cine va deveni cea mai mare inventatoare din lume?

Sus, pe scenă, Baie-de-Sânge s-a oprit din citit. S-a uitat repede peste rândurile din pagină rămase și apoi a strigat pe fondul corului de huiduieli din ce în ce mai zgomotoase:

— Bine, oameni buni, mai sunt niște lucruri scrise aici, dar e vorba cam de aceeași poveste ca până acum. Așa că propun să-i dăm drumul.

Aplauze entuziasmate.

Raspa a lăsat capul pe spate și a izbucnit într-un râset absolut îngrozitor.

Lisa s-a folosit de prilej ca să încerce o ultimă smucitură puternică. Și-a eliberat o mână din strânsoarea Raspăi.

— Ei, om de uscat nenorocit... a început să spună Raspa, dar n-a putut mai mult.

O trompetă a lovit-o în cap și ditamai femeia s-a aplecat într-o parte, după care s-a prăbușit.

Lisa a pornit în grabă, s-a strecurat pe sub brațele paznicilor aflați de o parte și de alta a scărilor și a urcat treptele în fugă, ajungând pe scenă. Aici a sărit în spatele lui Baie-de-Sânge, care deja apucase frânghia și se pregătea să elibereze lama ascuțită.

— Stai! a țipat ea. Doctorul Proctor e nevinovat! Faceți o greșeală!

Baie-de-Sânge a mișcat scurt din umeri, de parcă în spinarea sa aterizase o biată muscă.

— Gărzi! a strigat el.

— Venim! a răspuns o voce.

— Iertați-ne, domnule Baie-de-Sânge, a spus altă voce.

Și imediat după aceea, Lisa a simțit niște brațe puternice care au desprins-o din spinarea lui Baie-de-Sânge și au ținut-o strâns. Înaintea ei a văzut trei chipuri:

O față pătată, cu o mustață în stil Fu Manchu.

O față la fel de pătată cu o mustață ca un ghidon de motocicletă.

Și o față care, de fapt, nu era față deloc, ci o mască neagră, cu găuri pentru ochi.

— Încerci să împiedici o decapitare, a mârâit Baie-de-Sânge, arătând-o cu un deget tremurător. Te acuz și cer să fii decapitată. Acuzata are ceva de spus?

Lisa a căscat gura.

— Am, ăăă... profesorul... ăăă... suntem nevinovați!

— Și juriul ce are de spus? a mârâit Baie-de-Sânge, holbându-se la Ghidon și Fu Manchu.

— Eu... ăăă... păi, s-a bâlbâit Ghidon. E doar o fetiță.

— Doar o fetiță, da, a spus Fu Manchu. Așa că, în ceea ce mă privește... ăăă...

Baie-de-Sânge i-a privit fix.

— Mai e cineva aici care vrea să împiedice o decapitare? a mârâit cu o voce gravă.

— E vinovată! a strigat Ghidon.

— Vinovată! a strigat Fu Manchu.

Baie-de-Sânge s-a apropiat de ghilotină și a deschis butucul în care era imobilizat doctorul Proctor.

— Mai e loc pentru încă o persoană. Vino încoace. Să facem o decapitare dublă!

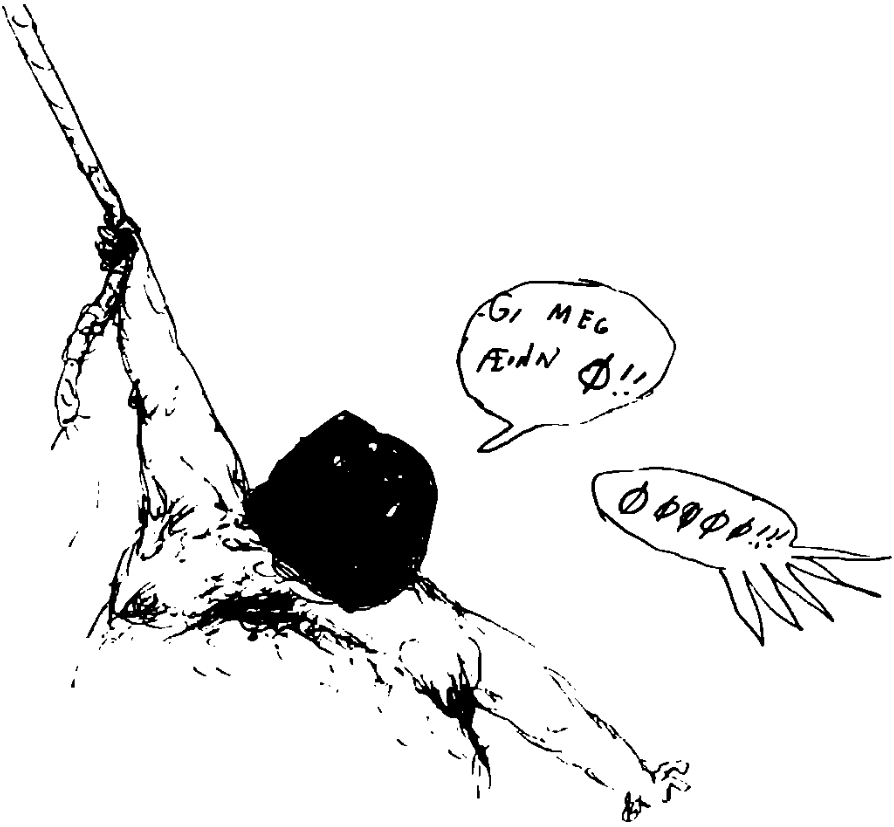
Paznicii au aplecat capul Lisei lângă cel al doctorului Proctor. Apoi butucul s-a închis la loc, peste gâturile lor, și au fost prinși.

— Bună, profesore, a spus Lisa. Mă bucur să te revăd.

Și-a întins gâtul, chinuindu-se să privească în lateral, dar era destul de greu, din moment ce capul ei era imobilizat.

— Bună, Lisa, a spus doctorul Proctor. Îmi pare rău că team adus în situația asta dezastruoasă. Chiar foarte rău.

— Nu-ți face griji. Nu-i atât de important, a spus Lisa, ridicând capul puțin ca să poată privi în sus și să vadă o părticică din cerul de deasupra mulțimii. Și deasupra, la câțiva metri peste ei, soarele se oglindea într-o lamă foarte lucioasă și foarte ascuțită.

— Așadar, dați-mi un ***HAȘT!*** a strigat Baie-de-Sânge, ținând frânghia în mână. Toată lumea e gata?

— ***OUI!*** a răsunat răspunsul în Place de la Révolution.

— Dați-mi un ***H!*** a strigat Baie-de-Sânge.

— ***H!*** a strigat mulțimea.

— Dați-mi un ***A!***

— ***A!***

— Trebuie să-ți transmit salutări de la o grămadă de oameni, a spus Lisa. De la Anna, din Innapoiete, de la Gustave Eiffel și, firește, de la Juliette.

— Of, Juliette, a șoptit Proctor, închizând ochii înlăcrimați. Am dezamăgit-o pe Juliette...

Și ochii Lisei s-au umplut de lacrimi. Și poate că de aceea i s-a părut că vede ce a văzut, privind în mulțime și zărind chipul Raspăi acolo, în rândul al doilea. Pentru că chiar părea că lacrimi apăruseră și în ochii Raspăi.

— Dați-mi un *Ș!* a strigat Baie-de-Sânge.

— *Ș!*

— Dați-mi un *T!*

— *T!*

În spatele ei, Lisa l-a auzit pe Baie-de-Sânge șoptind în grabă paznicilor:

— Mai trebuie un *I* sau ajunge? a strigat Baie-de-Sânge.

— Eu zic că ajunge, a șoptit Ghidon.

— Cred că în mod clar trebuie și un *I*, a spus Fu Manchu.

Lisa a clipit, scăpând o lacrimă. Așadar, ăsta va fi sfârșitul. Soarele strălucea, în aer plutea mirosul de iasomie și pâine proaspătă și în depărtare auzea cântecul păsărilor și guițatul porcilor. Ochii i s-au umplut iar de lacrimi. Chiar n-avea să-i mai vadă niciodată pe mama sa, pe tatăl său sau pe Nilly? A clipit încă de două ori. Ceva dansa peste capetele oamenilor, în mulțime, poate un fluture.

— Dați-mi încă un *I* discret! a strigat Baie-de-Sânge.

— *I!*

Un fluture albastru. Cu pantaloni albi. Și o pălărie în trei colțuri, așezată strâmb. Și se îndrepta spre ei.

— Laolaltă, ce obținem? a strigat Baie-de-Sânge.

— HAȘT(I)!

— Nu prea vă aud.

— HAȘT(I)!

Fluturele se făcea din ce în ce mai mare. Se vedea mai clar. Lisa vedea acum că nu zbura, ci sărea între oameni, din creștet în creștet, croindu-și drum pe deasupra mulțimii. Și avea... pistrui?

— Și acum ce facem? a răcnit Baie-de-Sânge?

— Facem HAȘT!

Era... nu se putea... dar era... ERA NILLY!

Ce minunat! Vai, și ce cumplit! Pentru că era prea târziu. Lisa l-a auzit pe Baie-de-Sânge trăgând de frânghie, și păsările s-au oprit din cântat și porcii s-au oprit din guițat. Acum nu se mai auzea decât șuierul tăișului în coborâre.

---

[6] Numele complet al imnului norvegian este ***Ja, vi elsker dette landet*** și înseamnă ***Da, iubim această țară.*** (*N. red.*)

În văzduh răsuna o notă și acea notă era sunetul tăișului cuțitului proaspăt eliberat, care se repezea spre gâturile Lisei și al doctorului Proctor. În curând avea să separe capetele de trupurile lor și istoria avea să se schimbe. Nicio fată pe nume Lisa nu va locui vreodată în casa roșie de pe Bulevardul Tunurilor și niciun doctor Proctor nu va locui vreodată în cea albastră. Praful de vânturi, praful de vântonaut și cleștii de nas francezi nu vor fi inventați niciodată. Iar cada călătoare în timp va fi inventată de altcineva, mai exact, de asistenta lui cam diabolică, Raspa. E adevărat că Nilly se îndrepta spre scenă, dar ajunsese prea târziu. Baie-de-Sânge deja eliberase lama ghilotinei.

Perspectivele de viitor erau — cu alte cuvinte — cam sumbre.

Lisa a închis ochii.

Și atunci cuțitul a sosit, și șuierul s-a oprit cu un zăngănit zgomotos.

Lisa era moartă. Firește că era moartă, doar tocmai fusese decapitată, și, mai mult, era înconjurată de o tăcere de moarte. Într-adevăr, a fost puțin ciudat că sunetul scos de cuțit când a lovit-o a fost ***zbang!***, și nu ***hașt!***, dar ce importanță are? Gândindu-se mai bine, i s-a părut cam ciudat că auzise un sunet, din moment ce acum nu mai avea cap. De fapt, era ciudat că gândea toate astea, de vreme ce era decapitată și așa mai departe. Lisa a deschis ochii șovăind, parcă așteptându-se să vadă interiorul unui coș împletit și — deasupra ei — propriul trup lipsit de cap. În loc de asta, a privit în mulțime, care se holba mută la ea și la profesor, cu gurile căscate.

Apoi a auzit o voce cunoscută:

— Dragi cetățeni ai Parisului! Ziua libertății a sosit! Întocmai cum sabia mea i-a salvat pe acești doi prunci nevinovați ai revoluției, așa vă va elibera și pe voi, da, PE VOI, din ghearele

tiraniei, a exploatării, a degradării și a altor suferințe! Lisa și-a întors capul. Drept deasupra capului ei și al profesorului, a zărit o sabie cu vârful înfipt în ghilotină. Era clar că sabia oprise lama ghilotinei fix în ultima nanosecundă înainte ca amândoi să-și piardă capetele. Sau trupurile. Depinde din ce punct privești problema. Lângă ea, l-a auzit pe profesor gemând încet:

— Încă suntem în viață?

— Da, a șoptit Lisa, urmărind cu ochii tăișul sabiei spre mânerul ei, apoi spre mâna micuță care o ținea, spre tipul micuț, îmbrăcat în uniformă albastră, care se adresa mulțimii, gesticulând înnebunit cu mâna liberă: Promit să scad taxele de orice fel și prețurile la tutun, benzină, jucării și croaziere!

— Nilly! a sâsâit Lisa încet. Ce faci?

Nilly s-a oprit și a șoptit:

— Șșș! Mă pricep la chestiile astea. Recent am convins 70 000 de tipi cu puști să plece acasă. Ascultă și tu...

Nilly și-a dres glasul și a ridicat vocea iar.

— Vă voi scăpa de durerile de măsele, de orele de educație fizică și de zăpada aia fleșcăită și lipicioasă pe care nu se poate schia. Şi voi elimina pedeapsa cu moartea. Mai ales pe cele la care sunt condamnați profesorii trăsniți și fetițele certărețe. Dacă îmi veți da acordul vostru în problema asta, de Crăciun toată lumea va primi câte un *PlayStation!*

A coborât iar glasul și a șoptit:

— Vedeți? Încuviințează din capete. Îi câștig de partea mea.

— Mă tem că nu e chiar așa, a spus doctorul Proctor.

Şi se pare că profesorul avea dreptate. În mulțime se răspândea un murmur de nemulțumire. Câțiva oameni își agitau pumnii către scenă.

— Vrem o decapitare! a țipat o voce de undeva, din mulțime.

— Vrem să vedem cum zboară și capul ăluia mic! a strigat altcineva.

În spatele lui, pe scenă, Baie-de-Sânge își revenise din șocul imaginii unui băiețel mic care apare de nicăieri, își înfige sabia în ghilotină pentru a opri cuțitul și — mai rău — poate tocește tăișul lui, încât să trebuiască să fie ascuțit din nou. Dar era clar că băiețelul ăsta era un țicnit, așa că Baie-de-Sânge și cei doi paznici s-au apropiat de el din spate cu cea mai mare grijă.

— Dar, dragii mei conaționali, a spus Nilly râzând binevoitor. Nu m-ați auzit? Vă voi scăpa de ploile din zilele de duminică!

O felie de pâine cu brânză a țâșnit din mulțime și aproape că l-a lovit pe Nilly. Acesta s-a întors ca s-o evite și i-a zărit pe Baie-de-Sânge și pe cei doi paznici, care își scoseseră săbiile.

— Și salarii mai mare pentru toată lumea! a strigat Nilly, dar acum nu mai părea atât de sigur de sine. Mai ales... ăăă... pentru călăi și soldații cu mustăți. De asta ce spuneți?

Dar nimeni nu a spus nimic de asta. Baie-de-Sânge și paznicii s-au apropiat încet de el, după cum a făcut și mulțimea, a cărei rumoare devenea din ce în ce mai zgomotoasă.

— Fir-ar! Nu pricep, a bălmăjit Nilly. Cu asta i-am dat gata la Waterloo!

— Ai face bine să te gândești la altceva, a spus doctorul Proctor. Și asta cât de repede. O să ne sfâșie.

— Păi ce altceva? a șoptit Nilly. Deja le-am promis totul! Ce le place, de fapt, oamenilor ăstora?

— Cred, a spus Lisa, că le place... muzica.

— Muzica? a întrebat Nilly îndoielnic.

— Pe ăla mic decapitați-l de două ori! a urlat cineva și alții au spus: *„Oui!"*

Nilly a privit în jur disperat. Își dădea seama că jocul se apropia de final. În curând, dar totuși încă nu. Căci nu era el un tip descurcăreț care știa să facă una, alta? Poate. Putea să alerge repede, știa să mintă atât de bine, încât ajungea și el să-și creadă minciunile, și știa să cânte la trompetă atât de bine, încât până și păsările suspinau de bucurie, și...

Trompeta!

S-a uitat la instrumentul de alamă pe care Lisa încă îl ținea în mână. Și în clipa următoare a lăsat sabia, a sărit jos de pe ghilotină, s-a strecurat pe sub brațele soldaților și a înșfăcat trompeta. A dus-o la buze direct și a suflat.

Primele două note s-au înălțat spre cerul albastru și, uite așa, ciocârliile și celelalte păsări cântătoare s-au oprit din cântat, iar albinele și muștele s-au oprit din bâzâit. Când a treia și a patra notă au erupt din trompetă, rumoarea amenințătoare s-a liniștit și ea. Pentru că, spre deosebire de imnul norvegian, toată lumea prezentă mai auzise cântecul ăsta.

— Asta nu e...? a spus o femeie durdulie, cu câte un prunc în fiecare braț.

— Dar asta trebuie să fie... a spus un fermier, folosindu-se de furca sa ca să se scarpine sub pălăria călduroasă, cu dungi roșii.

Însă Nilly n-a putut mai mult, pentru că cei doi paznici l-au prins de brațe.

— Puneți-l în ghilotină, a strigat Baie-de-Sânge. A încercat să întrerupă două decapitări, ceea ce înseamnă că trebuie să-l

decapităm de trei ori! Ce spuneți, oameni buni? Dați-mi un *H!*

— *H!* a răspuns mulțimea.

Într-adevăr, nu cu atâta putere și entuziasm pe cât se aștepta Baie-de-Sânge, dar el știa una bună, anume cum să le stârnească pofta de sânge:

— Dați-mi un...

— Nu!

Vocea s-a auzit din mulțime și era atât de mică și de firavă, încât Baie-de-Sânge ar fi putut cu ușurință s-o înăbușe. Totuși, l-a surprins atât de tare, încât pur și simplu a uitat cum să continue. În cariera lui de călău, nimeni din Place de la Révolution nu-l contrazisese, nimeni nu protestase și nimeni nu se împotrivise celor deja hotărâte. Pentru că toată lumea știa că asta ar fi însemnat să ceară ca ei înșiși să-și piardă capul.

— Lasă-l să cânthe la trompetă, a strigat vocea. Vrem thă audhim mudhică! Atha cum the audhea duminica!

În Place de la Révolution nu s-a auzit niciun sunet. Baie-de-Sânge a căscat gura la mulțime și fața i s-a contorsionat într-o grimasă furioasă pe care nimeni n-o vedea din cauza glugii.

— Cine a vorbit? a urlat el.

— Eu, a spus o voce. Marthel.

— Marthel? a repetat Baie-de-Sânge. Marthel, acum o să...

— Sunt de acord cu Marcel, a spus încă o voce.

Asta era aspră și uscată ca vânturile deșertului.

— Vrem să auzim cântecul până la capăt. Doar e Marseilléza.

Baie-de-Sânge a rămas iar fără cuvinte. Se holba la o vrăjitoare bizară, cu păr negru, purtând un trenci negru.

— Vreau să aud cântecul, a strigat o voce chiar din fundul mulțimii, urmată de două grohăituri de porci aprobatoare.

— Și eu! a strigat o femeie.

— Și eu! Cântă Marseilléza, puștiule.

Baie-de-Sânge s-a întors spre cei doi paznici.

— *Hîmf!* a făcut el.

Apoi a încuviințat nemulțumit din cap și ei l-au eliberat pe Nilly. Fără să aștepte să i se ceară a doua oară, Nilly a dus trompeta la buze și a început să cânte. N-a terminat bine primul vers, că mulțimea a început să cânte odată cu el. Întâi șovăitor, apoi mai hotărât.

Contre nous de la tyrannie
L'étendard sanglant est levé.

Sau, pentru cei dintre voi care în momentul de față n-aveți cleștii voștri francezi pe nas:

Împotriva noastră se ridică
Steagul însângerat al tiraniei.

Nilly a sărit pe ghilotină, peste capetele doctorului Proctor și al Lisei, care amândoi cântau din străfundul plămânilor:

La arme, cetățeni,
Formați batalioanele.
La marș, la marș!
Un sânge impur
Să ne îngrașe brazdele.

Nu încăpea îndoială. Erau versuri cu adevărat memorabile. Și, chiar și după ce Nilly s-a oprit, lumea a cântat mai departe. În mulțimea de oameni care cântau, Nilly a reușit să distingă trei voci — una înaltă și subțire, ușor peltică; una aspră, ca de nisip; și, în spatele lui, tonul grav al lui Baie-de-Sânge.

— Să-i eliberăm pe toți cei care au fost condamnați la moarte, a țipat Nilly când s-a terminat cântecul. Nu mai vrem moarte. Pentru că, ce vrem noi...?

— Ce vrem noi?! a strigat lumea din Place de la Révolution.

— Dați-mi un *V!* a strigat Nilly.

— *V!*

— Dați-mi un *I!*

— *I!*

— Dați-mi un *A!*

— *A!*

— Dați-mi un *ȚĂ!*

— *ȚĂ!*

— Ce-am obținut?

— Viață! a răspuns mulțimea. Viață! Viață!

Nilly deja era cuprins de un entuziasm, de o vervă, de un extaz și de o inspirație atât de mari, încât simțea că trebuia neapărat să cânte. Așa că a cântat:

— Va fi viață — da, da! Și nu moarte — nu, nu!

Baie-de-Sânge a alergat la ghilotină, a deschis butucul, i-a scos pe Lisa și pe doctorul Proctor și i-a pus pe picioare, șter-

gându-le hainele de praf și întrebându-i îngrijorat dacă erau teferi. Evident că erau, pentru că îndată au fugit la flăcăul în uniformă, l-a apucat fiecare de câte un braţ şi l-au ridicat, în vreme ce el cânta în continuare:

— Aici va fi viață — da, da!

Jos, în fața scenei, lumea începuse să danseze şi să ţopăie, cântând odată cu el. Oamenii erau mai înviorați decât fuseseră până și la cele mai sângeroase și mai reușite decapitări de duminică. Baie-de-Sânge a simţit o căldură ciudată, da, o senzaţie de bucurie care l-a cuprins. Nu putea fi oprită, cântecul ăsta simplu și iritant avea ceva deosebit. Şi așa, când bucuria i s-a înălțat până-n gât, Baie-de-Sânge a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată în întreaga sa carieră de călău îngrozitor al Parisului. Şi-a dat jos gluga şi i-a lăsat pe oameni să-i vadă faţa. Şi atunci, într-o clipă, mulţimea s-a oprit din cântat. S-au holbat la el oripilați, pentru că Baie-de-Sânge nu era deloc un bărbat chipeş. Dar apoi a zâmbit larg și a început să cânte și el cu vocea sa gravă:

— Aici va fi viață — ra, ra!

Şi cu asta, petrecerea s-a reluat cu avânt. Oamenii alergau aiurea peste tot. Erau frenetici, zănatici, lunatici, sclipitoratici şi altele cu *tici*. Nici măcar n-au observat cele trei persoane care au coborât pe furiș în spatele scenei, au trecut pe lângă colțul clădirii temutei temnițe Bastilia și s-au făcut nevăzuți. Au tot cântat, dansat şi împroşcat unii pe alții cu vin roșu. Cântecul era deja demult uitat a doua zi, când majoritatea dintre ei s-au trezit cu capul plesnindu-le de durere, cu buzele uscate şi cu gâtul răgușit, dar nu şi de către Baie-de-Sânge. Baie-de-Sânge avea să cânte piesa aia până la moarte și mai târziu avea să le-o transmită și copiilor și nepoților săi, care în cele din urmă aveau să umble destul de mult de colo colo, prin Anglia, prin Germania — şi unii dintre ei aveau să ajungă până şi într-un orăşel din Minnesota, unde vor forma o trupă metal pe nume ***Chiftea cărnoasă***, care va deveni faimoasă în urma apariției în ***mockumentarul Aici va fi viață.***

— Ai adus săpunul timpului? a întrebat Proctor pe nerăsuflate.

Lisa, Nilly şi cu el lăsaseră Bastilia în urmă şi acum alergau pe străzile întortocheate ale Parisului. Lisa şi Nilly habar n-aveau unde se aflau, dar se pare că profesorul ştia să se orienteze printre aleile şi bulevardele liniştite, ca într-o zi de duminică.

— Am puțin, a spus Lisa. Dar nu cred că ajunge pentru toți trei. Să ştii că a trebuit să fac câteva ocoluri ca să ajung aici.

— Am puțin, a spus Nilly. Dar nu cred că ajunge pentru toți trei. Să ştii că a trebuit să fac câteva ocoluri ca să ajung aici.

— Să sperăm că, punând laolaltă porțiile voastre, va fi suficient, a spus doctorul Proctor, într-o curbă. V-ați întâlnit cu Juliette? Așteaptă la hotel?

Dar, înainte ca ei să poată răspunde, doctorul Proctor s-a oprit atât de brusc, încât Lisa şi Nilly s-au izbit de el.

— O, nu! a spus profesorul. Cineva mi-a furat cada. Priviți!

Dar nu prea aveau ce să privească, din moment ce profesorul arăta spre o piață pustie, în care se aflau numai câteva

tarabe.

— Ei, aș zice că cineva s-a procopsit cu o cadă nouă, a mormăit Nilly. Acum ce facem?

— Cada ta unde-i, Nilly? a întrebat Lisa.

— Acolo unde ai spus că te duci în mesajul ăla din sticlă, a spus Nilly. La Pastilia. Apropo, ciudată destinație. M-am trezit în mijlocul unui coteț mare.

— Scuze, am confundat Pastilia cu Bastilia, a spus Lisa. Dacă nu ne ajunge săpunul timpului, va trebui să ajungem acolo înainte să dispară clăbucii. Dar cum am putea să ajungem acolo? N-avem niciun porc.

— Un porc? au izbucnit deodată și Nilly, și profesorul.

— Lăsați-o baltă, a spus Lisa oftând, pricepând că i-ar fi prea greu să le explice. Ce ne facem?

— Da, ce ne facem? au izbucnit deodată şi Nilly, şi profesorul.

Cei trei prieteni s-au privit unul pe altul derutați.

Și, privindu-se așa unul pe altul, derutați, în razele soarelui care pătrundea printre clădirile pariziene înalte, au auzit clămpănitul vioi al unor potcoave şi pârâitul unor roți mari de lemn. S-au întors. De după colţ a apărut tropăind un cal brun cu ochelari mari şi negri. Şi, în spatele lui, o trăsură. În fața trăsurii stătea un vizitiu, care se legăna înainte și-napoi și arăta de parcă ar fi fost pe cale să adoarmă. Avea cearcăne mari sub ochi, o haină zdrențuită şi un joben ros de molii, negru şi înalt ca hornul unei sobe.

— Vă duc undeva? a întrebat el căscând.

— Tocmai asta ne trebuia! a exclamat profesorul. Haideți!

S-au urcat prin ușa trăsurii, care imediat s-a pus în mișcare.

Pe băncile din spate era loc fix pentru patru persoane, și, iarăşi, tocmai asta le trebuia, pentru că deja era o persoană înăuntru. Borul jobenului pasagerului îi alunecase peste ochi şi era limpede că dormea dus, pentru că trupul lui se înclina înainte și-napoi, odată cu mișcările trăsurii.

— Ciudat, a spus Lisa.

— Ce e? a întrebat profesorul.

— Șoferul nu ne-a întrebat unde vrem să mergem.

— Elementar.

Nilly a zâmbit îngâmfat.

— E limpede că întâi o să-l lase pe celălalt pasager.

— Dar nu avem timp de așa ceva! a spus Lisa. Să-l trezim și să-l întrebăm dacă ar fi de acord să mergem întâi la Pastilia?

Profesorul a clătinat din cap.

— Mă tem că n-ar ajuta cu nimic, Lisa. Sunt sigur că clăbucii vor fi dispărut demult.

Au stat așa o vreme, chibzuind asupra situației, și singurul sunet care a întrerupt liniștea era cel al copitelor calului, care clămpăneau pe pavele ca într-un dans lent de step.

— Raspa era acolo, a spus Lisa. În mulțime. Ai văzut-o?

— Nu, a spus doctorul Proctor. Dar nu mă mir.

— Chiar? au spus Lisa și Nilly, privindu-l pe profesor uluiți.

— Asta era ideea — ca ea să vă urmeze la Paris, a spus el, oftând.

— Ideea? au strigat Nilly și Lisa, ați ghicit, deodată.

— Da. V-am trimis la prăvălia ei cu timbrul ăla ca să priceapă că am reușit să călătoresc în timp, că am reușit să fac invenția noastră să funcționeze. Mi-am dat seama că, înțelegând asta, ar încerca să afle unde sunt și să vină ca să-mi fure invenția. Așa cum a încercat să facă și când era asistenta mea aici, la Paris.

— Să-ți fure invenția! a exclamat Lisa agitată. De ce ai vrea să vină aici dacă fix asta și-ar propune?

— Pentru că rămăsesem fără săpun al timpului, a spus profesorul. Și pentru că știam că mai era destul în borcanul ăla din pivniță ca voi să puteți veni aici, dar nu și ca să ne întoarcem toți trei. Raspa e singura din lume care ar putea să mai facă săpun al timpului. Aveam nevoie să ajungă aici, nimic mai mult.

— N-ai fi putut să-i trimiți o felicitare, pur și simplu, s-o rogi să vină? a întrebat Nilly.

Profesorul a oftat din nou.

— Raspa n-ar fi venit în veci să mă salveze de bunăvoie. Mă urăște.

— De ce?

Doctorul Proctor s-a scărpinat în cap.

— M-am întrebat mult timp, dar chiar nu știu. Niciodată n-am încercat să-i iau onoarea de a fi inventat săpunul timpului.

— Dar... a spus Nilly. Cum ai știut că vom scăpa secretul, încât să afle că mergeam la Paris?

Profesorul a zâmbit pișicher.

— Întâi de toate, am trimis felicitarea și timbrul, care am știut că o vor ajuta să înțeleagă situația. În al doilea rând, te pricepi de minune la multe, Nilly, dar nu prea se poate spune că printre talentele tale se numără și păstratul secretelor, nu?

Lisa și-a dres glasul.

— He he he, a chicotit Nilly, zâmbind în zig-zag.

— Totuși, ce ne facem? a întrebat Lisa. Cum o vom găsi pe Raspa ca s-o convingem să mai facă săpun al timpului?

— Ei bine, a spus profesorul. Nu va fi greu s-o găsim.

— Nu?

— Aveți impresia că trăsurile cu cai apar așa, ca din cer, drept când ai nevoie de ele?

Doctorul Proctor a făcut semn spre pasagerul adormit și apoi a coborât privirea. Nilly și Lisa i-au urmat privirea și s-au uitat în podea. Și acolo — ieșind de sub marginea trenciului — se vedea un picior de lemn care se termina cu niște role.

Căruța cu cai se legăna înainte și-napoi pe străzile din Paris. Lisa, Nilly și doctorul Proctor stăteau înăuntrul ei și se holbau la tovarășul lor ciudat de drum.

— Așadar, asta era? a mârâit o voce răgușită de sub borul jobenului. Pentru asta ai vrut să mă întorc, Victor? Ca să fac niște săpun al timpului pentru tine și pentru pramatiile astea?

Jobenul s-a suit pe creștetul pasagerei și s-au ivit ochii înflăcărați ai Raspăi, holbându-se mânios la doctorul Proctor.

— Da, firește, a spus doctorul Proctor.

— Da, firește! a șuierat Raspa, dând cu jobenul de pământ. Pentru că atât am însemnat pentru tine, nu-i așa, Victor? Am fost un săpunar nenorocit!

— Dimpotrivă, a spus profesorul surprins. Ai fost un săpunar genial. Cel mai bun, de fapt.

— Dar totuși un săpunar. Nimic... nimic...

Vocea Raspăi a tremurat puțin.

— Nimic mai mult.

— Ce vrei să spui, Raspa?

L-a privit fix pe doctorul Proctor și pieptul ei se înălța și cobora.

— Nimic, a spus ea, deodată vorbind de parcă ar fi fost răcită. Și acum, Victor, ai impresia că e acolo, la Hôtel Frainche-Fraille, și că te așteaptă, acea... acea...

A făcut un gest sever cu mâna și a pronunțat numele de parcă l-ar fi scuipat:

— Juliette Margarine!

Nilly s-a uitat la Raspa și apoi la doctorul Proctor. Nu pricepea ce se petrece și se pare că nici profesorul — care de obicei înțelegea atât de multe lucruri — n-avea idee.

Numai Lisa parcă ținea pasul cu situația. În orice caz, s-a aplecat spre Raspa și a întrebat:

— Unde-i Juliette?

Femeia cu tot acel machiaj negru a râs ca o cioară croncănitoare:

— Şi de ce v-aş spune aşa ceva?

— Ascultă aici, Raspa... a început să spună doctorul Proctor pe un ton amenințător, dar a fost întrerupt.

— Nu te teme, Victor. Să spunem doar că primește ce merita. Uit-o pe femeia aia. Oricum, niciodată n-a fost potrivită pentru tine, vrăjitoarea aia.

— Vrăjitoarea...? Au!

Profesorul se ridicase în picioare în trăsură şi se lovise cu capul de tavan.

— Nimeni n-o numește vrăjitoare pe femeia pe care o iubesc!

— Victor, te rog, a spus Raspa râzând. Un bărbat de vârsta ta n-ar trebui să se agite atât. Gândește-te la inima ta.

— Măcar eu am inimă, a izbucnit profesorul. Pe când tu... tu...

În ochii lui s-au adunat lacrimi mari, de profesor.

— Tu n-ai decât un creier mare şi rece!

— Raspa, *unde-i* Juliette? a repetat Lisa. A călătorit undeva în timp, nu-i aşa? Ai urmărit-o după urmele de săpun, nu-i aşa?

Raspa a oftat adânc.

— Nu ştiu cât săpun al timpului mai aveți, dar, dacă mai aveți cât de cât, vă sfătuiesc să vă folosiți de el ca să mergeți înapoi în vremurile voastre. Acolo am de gând să mă duc şi eu.

S-a lăsat pe spate pe bancă, încrucișându-și piciorul peste cel de lemn.

— Raspa... a șoptit doctorul Proctor cuprins de lacrimi, moment în care o lacrimă enormă, uriașă, de profesor s-a rostogolit pe obrazul lui. Te rog! Spune-mi ce dorești ca să-mi spui unde e Juliette şi-ți voi da totul.

Raspa a ridicat dintr-o sprânceană.

— Mi-ai da orice?

— Orice! Nu înțelegi? Fără Juliette, mai bine aş fi mort!

Raspa s-a cutremurat la cuvintele lui, ca și când ar fi plesnit-o o boabă de mazăre lansată de o praștie.

— Chiar așa? a întrebat ea aspru, înălțând fruntea. Atunci desenează planurile pentru cada călătoare în timp și dă-mi-le. Ha!

— Nicio problemă! a strigat doctorul Proctor zâmbind. Poți să iei toată invenția numai pentru tine. De fapt, poți să iei și toate celelalte invenții pe care le-am născocit. Toate sunt ale tale!

Raspa a deschis gura, dar, inițial, nu a ieșit nimic din ea. A închis-o la loc, a deschis-o iar și a mai încercat o dată.

— Vrei să spui... a șoptit ea. Vrei să spui că mi-ai da totul numai de dragul... femeii ăleia?

— Da, asta spun, a spus repede doctorul Proctor. Îți promit. Orice altceva ai crede despre mine, știi că eu mereu mă țin de cuvânt.

Raspa l-a privit îndelung, cu gura căscată.

— Ei? a spus profesorul.

— Batem palma, a spus Raspa, aproape stins. Atunci...

A inspirat adânc și în trăsură nu s-a mai auzit decât clămpănitul copitelor, mugetul vacilor din depărtare și un sunet care aproape că aducea a sforăit.

— Când am reușit să deschid ușa spre camera în care stăteați la Hôtel Frainche-Fraille, fetița și băiatul deja plecaseră cu cada. Dar Juliette încă era acolo. Am amenințat-o cu pistolul meu vechi, dar perfect funcțional. I-am ordonat să intre în cadă, apoi am apucat-o de păr, m-am scufundat și eu cu capul, m-am concentrat și am trimis-o unde e acum. Așa cum ai trimis și tu felicitarea, Victor.

— Hmm, a conchis doctorul. Și unde ai trimis-o?

— Într-un loc din care să nu poată fugi și în care să nu poată fi găsită, desigur. În fond, ea era singura... cum să spun... singura mea monedă de schimb.

Doctor Proctor a înghițit în sec.

— Unde? Spune odată.

— Într-o celulă de temniță. În orașul Rouen. Pe 13 martie. În anul 1431.

Doctorul Proctor părea descumpănit.

— De ce acolo? De ce atunci?

— Știu eu, a spus Lisa.

— Ce? a făcut doctorul Proctor, întorcându-se spre ea.

— Doamna Strobe tocmai ne-a povestit la ora de istorie. Ioana D'Arc a fost arsă pe rug în Piața Veche din Rouen, în ziua aia.

— Așa e? a întrebat profesorul, uitându-se la Raspa.

Raspa a ridicat din umeri.

— Asta s-a întâmplat să-mi vină în minte.

— Am senzația că problemele noastre încă nu s-au terminat, a spus doctorul Proctor.

Chiar atunci, trăsura s-a oprit și au auzit vocea vizitiului strigând de pe acoperiș:

— ***Pastilia, Mademoiselle*** Raspa!

— Așadar, aici veneai și tu? a întrebat Proctor.

— Firește, a spus Raspa. Cada mea e aici. Mai exact, în cocina de porci.

— Ai venit după mine, a spus Lisa.

— Da. Mi-am dat seama că ăsta de aici nu m-ar fi dus în veci la Victor, a spus Raspa, făcând semn spre Nilly, care, probabil vă gândiți că tăcea de o vreme, ceea ce nu-i stătea în fire. Nilly era întins pe bancă și sunetul care aproape că aducea a sforăit chiar asta era: sforăit.

Lisa și-a dat ochii peste cap și l-a lovit pe Nilly în picior, ca să deschidă ochii. Nilly a clipit, a plescăit, a zâmbit și a bălmăjit un foarte mahmur, dar plin de speranță „Micul dejun?".

Au coborât repede din trăsură. Din fericire, căzile încă mai erau acolo unde le lăsaseră. Sigur, au fost nevoiți să scoată dintr-una trei porci, care se bălăceau în apă, iar în coteț, pe marginea căzii era cocoțat un cocoș, care i-a tot ciugulit agresiv. Era limpede că avea impresia că acum cada îi aparținea.

Raspa a turnat săpun al timpului în ambele căzi și a spus că voia să meargă cu ei la Rouen. Altfel, cum ar fi avut siguranța că n-aveau s-o ia la sănătoasa și astfel s-o lase fără planurile căzii?

Doctorul Proctor nu s-a împotrivit și au convenit ca el și Nilly să intre în cada din coteț, iar Raspa și Lisa s-o folosească pe cea din cocină.

Când Lisa și Raspa au ajuns să fie singure în cocină, învârtind în cadă ca să facă clăbuci, Lisa a auzit-o pe Raspa fornăind. Lisa nu a spus nimic. Doar a așteptat. Apoi a auzit încă o fornăitură. Și încă una.

— Te îndrăgostiseși de el, a spus Lisa în cele din urmă. Nu-i așa?

Raspa a scos o fornăitură lungă, umedă și supradimensionată.

— Victor n-a observat niciodată, a spus ea. Niciodată nu l-au interesat decât invențiile lui.

Lisa doar a încuviințat din cap. Bănuia toate astea de multă vreme.

— Aș fi făcut orice pentru el, a spus Raspa, fornăind și învârtind mai departe în cadă. I-aș fi dat cu bucurie rețeta pentru săpunul ăsta stupid al timpului, doar de m-ar fi întrebat. Mi-am zis că era cam lent, că mai avea nevoie doar de puțin timp ca să se îndrăgostească de mine. Dar mi-am dat seama că nu era deloc lent când, într-o bună zi, a venit la laborator radiind de bucurie și mi-a spus că se îndrăgostise de o franțuzoaică pe care o întâlnise pe stradă.

Fornăitură enormă.

— Și, știi ceva?

— Ce anume? a întrebat Lisa.

— Atunci eram mult mai frumoasă decât... decât... Juliette Margarine aia. Ca să știi și tu!

— Înțeleg, a spus Lisa. Dar s-a îndrăgostit de ea. Pur și simplu, uneori se întâmplă.

Raspa s-a oprit din învârtit și a întors capul într-o parte, privind-o pe Lisa de sus.

— Permite-mi să te-ntreb, cine a murit și ți-a lăsat postul de Domnișoară Ştie-Tot? Nu ești decât o piticanie de fată. Ce știi tu?

— Poate că nu știu multe, a spus Lisa. Dar am pierdut o prietenă odată și mi-am găsit unul nou.

Raspa și-a scos batista și și-a suflat nasul.

— Nu mai spune, a spus ea. Un prieten nou, da?

— Da, a spus Lisa. Niciodată nu e prea târziu să-ți faci prieteni noi, să știi.

Raspa a pufnit disprețuitor.

— Și cine crede Domnișoara Ştie-Tot că ar vrea să fie prieten cu o cotoroanță cu un picior de lemn, dacă nu te superi că întreb?

— Păi, a spus Lisa, coborând privirea la săpun, care începuse să formeze un strat de clăbuci bunicel, eu, de exemplu.

— Spume de mare! a izbucnit Raspa, dregându-și gâtul.

Lisa n-a răspuns. Au amestecat mai departe în tăcere, deși deja făcuseră destui clăbuci cât să poată pleca.

În cele din urmă, Raspa a întrebat:

— Știi ce-i stupid de-a dreptul?

— Nu, a spus Lisa.

Raspa a izbucnit într-un râs scurt și amar.

— Să nu-i spui nimic lui Victor, dar știu de-o veșnicie cum să construiesc căzi cu care să poți călători în timp.

Lisa s-a oprit din învârtit.

— Ce vrei să spui?

Raspa a ridicat din umeri.

— Că, de fapt, n-am nevoie de planurile lui. Pot să-mi construiesc una singură oricând.

— Dar... dar atunci de ce ai venit la Paris după mine și Nilly, dacă nu ca să pui ghearele pe planurile alea?

— Asta nu e ceea ce prietenul tău, Nilly, ar numi ***elementar?***

Lisa a zâmbit.

— Voiai să-l găsești pe doctorul Proctor, nu planurile lui pentru cadă.

Raspa a oftat adânc.

— Am fost proastă, am sperat că... că poate ar mai fi o șansă ca el să...

— Să se îndrăgostească de tine?

Raspa a râs amar.

— Cam stupid, n-ai zice? Adică, îți închipui? ***De mine?*** O cotoroanță cu un picior de lemn și cu respirația puturoasă?

— Nu știu ce să zic, a spus Lisa. Dar nu înțeleg de ce-l ajuți pe doctorul Proctor s-o găsească pe Juliette, dacă, de fapt, n-ai nevoie de planurile lui.

— Uneori, a spus Raspa, intrând în cadă, nici vrăjitoarele nu știu bine de ce fac ce fac. Haide, Lisa. E timpul să pornim în întunericul Evului Mediu timpuriu.

Și, într-adevăr, Evul Mediu timpuriu s-a dovedit a fi extrem de întunecat: negru precum cărbunele și jaisul, ca smoala sau cerneala. De fapt, era de-a dreptul negru ca noaptea. Nilly a hotărât acestea stând în cada sa. Apoi a strigat:

— E cineva aici?

Vocea lui a stârnit ecouri.

— Eu, a spus o voce de lângă el.

— Ei, da, asta știu, a spus Nilly. Doar am venit în aceeași cadă, nu? Mă întrebam dacă mai e altcineva. Vezi ceva?

— Nu, a spus doctorul Proctor. Juliette? Juliette?

Niciun răspuns.

— Juliette! a repetat profesorul. Juli... Au!

— Asta ce-a fost?

— Ceva m-a lovit iar în cap.

— Ce-a fost?

— Nu știu, dar parcă a fost o cadă.

— E cineva?

Era vocea Lisei.

— Eu, a spus o voce aspră ca deșertul.

— Ei, da, asta știu, a șoptit Lisa. Doar am venit în aceeași cadă, nu? Mă întrebam dacă...

— Toți suntem aici, a spus Nilly. Dar unde suntem? E absolut imposibil să vezi ceva.

— Suntem exact unde am vrut să ajungem, a spus doctorul Proctor. În celula Ioanei D'Arc.

Ochii lui Nilly au început să se obișnuiască cu întunericul și au reușit să distingă vag o ferestruică cu gratii foarte sus, pe perete. Și contururile a trei căzi albe împrăștiate la nimereală.

— Juliette a fost aici, a spus Nilly. Văd cada ei.

S-a auzit un cârâit pițigăiat.

— Ușa e închisă.

Era vocea Raspăi. Nilly abia îi vedea silueta lângă ceva ce părea a fi o ușă de fier alarmant de solidă.

— Ăăă... adică suntem închiși aici și Juliette nu e de găsit? a spus Lisa. Ce facem? Șșș! Ați auzit?

Nilly și-a ținut respirația și a ascultat. Nu auzea decât un pârâit slab de afară, ca niște artificii lansate în depărtare. Dar, stai! Acum a auzit și el. Un geamăt stins. Venea de sub... de sub cada lui Juliette.

— Ajutați-mă să răstorn cada asta! a strigat Nilly.

Raspa și doctorul Proctor i s-au alăturat într-o clipă. Au întors cada pe o parte și apa s-a vărsat pe pământul negru, bătătorit. Iar aici, întinsă pe burtă, sub cadă, se afla o femeie! Chiar atunci, luna trebuie să se fi ivit de după nori, pentru că o lumină palidă și licăritoare a cuprins celula și a dezvăluit părul castaniu și rochia albă a unei femei.

— Juliette, ești...! a început să spună Lisa, radiind de bucurie. Dar a tăcut subit când femeia întinsă pe jos a ridicat capul și i-a privit cu ochii ei speriați, dar de un albastru incandescent. Pentru că, deși, fără îndoială, arăta exact ca Juliette, cu o rochie de aceeași culoare și cu același păr castaniu, în mod cert nu era Juliette. Era o femeie tânără. Bine, de fapt, se prea poate să fi fost o simplă adolescentă.

— Cine ești? a întrebat doctorul Proctor.

— Ioana, a spus fata cu o voce tremurătoare.

— Ioana d'Arc? a strigat Lisa uluită.

Fata avea un păr lung și frumos, exact ca în ilustrația din cartea ei de istorie, doar că arăta mult mai tânără.

Fata a încuviințat din cap.

Nilly a încremenit, ținând în continuare marginea de sus a căzii. I se legase limba. Fata de sub cadă era cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată, mai frumoasă decât femeile care-l pupaseră pe obraji după cursa cu biciclete, mai frumoasă decât Juliette în fotografia aia în care ea și doctorul Proctor erau tineri, da, mai frumoasă chiar și decât dansatoarele de cancan de la Moulin Rouge.

— Unde-i Juliette? a întrebat doctorul Proctor.

Fata a clipit, neînțelegând întrebarea.

— Femeia care a apărut în prima cadă! a spus profesorul.

— Nu știu, a spus Ioana, ghemuindu-se defensiv, ca și când s-ar fi temut că aveau s-o lovească.

În cele din urmă, Nilly a dat drumul căzii, care s-a răsturnat într-o parte cu un bufnet prelung, și s-a aplecat lângă fată.

— Ioana, știm că ai suferit multe, a spus el grav, cu un fel de voce adâncă simulată, și a lăsat mâna pe umărul ei. Dar nu te teme de noi. Am venit doar ca să o salvăm pe Juliette. E iubita profesorului. Înțelegi?

Fata a încuviințat din cap către Nilly, care, la rândul lui, i-a zâmbit larg și a adăugat:

— Cât despre mine, eu nu mă văd cu nimeni în prezent. Tu?

Lisa și-a dres glasul și l-a împins pe Nilly la o parte, spunând:

— Poți să ne spui ce s-a întâmplat, Ioana?

Fata s-a uitat când la Lisa, când la Nilly.

— Dormeam, așteptam să vină să mă ia, a spus ea. Astăzi mă vor arde pe rug pentru vrăjitorie, să știți.

— Știu, a spus Nilly cu entuziasm. Pentru că i-ai ajutat să-i învingă pe englezi la Orléans.

— Da, a spus Ioana. Și pentru că-l aud pe Dumnezeu vorbindu-mi. Și pentru că refuz să-i las să mă tundă castron.

— Să te tundă castron?

— Da, toată lumea trebuie să se tundă castron. Ca să dovedească că se supune Domnului, nu? Voi nu aveți tunsori de genul ăsta. De aceea v-au vârât aici.

— Nu, a spus Lisa. Nilly spune adevărul. Am venit aici din viitor, călătorind în timp într-o cadă, ca s-o salvăm pe Juliette.

Ioana i-a privit îndelung.

— Sărmanii de voi. Vor să mă ardă pe rug pentru că susțin că am auzit câteva fraze de la Dumnezeu. Închipuiți-vă ce vă vor face vouă dacă le veți spune minciuna asta ridicolă.

— Hai să nu ne batem capul cu asta acum, Ioana, a spus doctorul Proctor. Spune-ne ce s-a întâmplat.

— M-am trezit pentru că cineva a deschis ușa de fier. Atunci am descoperit că cineva așezase o cadă peste mine. După o clipă, am auzit pe cineva ridicându-se în cadă. Paznicii strigau și au scos o femeie udă leoarcă din cadă, apoi au luat-o cu ei. Ușa s-a trântit la loc și am rămas singură. Cred... cred...

Privirea i-a trecut de la Nilly, la Lisa, și la profesor.

—... cred că poate, în întuneric, li s-a părut că eram eu.

— Vai, a făcut Lisa. Adică...

—... au venit s-o ia pe draga mea Juliette... a continuat doctorul Proctor oripilat.

—... ca s-o frigă peste un foc de tabără, ca pe un porc? a spus Nilly rămânând cu gura căscată.

Fata a încuviințat.

— Chiar în piața de afară. Îmi pare atât de rău...

Atunci tuturor le-a venit un gând. Lumina licăritoare care intra prin fereastra de sus nu era de la lună. Și pârâitul nu venea de la artificii. Era un foc de tabără.

— Nu! a strigat doctorul Proctor, căzând în genunchi. Nu!

Niște unghii lungi s-au înfipt în brațele lui Nilly și băiatul a fost ridicat în aer. A simțit pe față respirația fatală a Raspăi.

— Sus în cuibul corbului cu tine, Napoléon.

Într-o secundă, Nilly a ajuns pe umerii Raspăi, drept în fața ferestrei cu gratii.

— O, a spus Nilly. Vai!

— Ce vezi? a strigat Lisa nerăbdătoare. Descrie ce vezi.

— Bine, a spus Nilly. Suntem chiar la marginea pieței din Rouen. Publicul e pregătit și jucătorii sunt pe teren. Și, într-adevăr, toată lumea are niște coafuri în formă de castron care arată incredibil de stupid. Echipa gazdă e îmbrăcată ca niște preoți, țin în mâini cruci și crucifixe și recită strigăte de luptă dintr-o carte groasă, probabil Biblia. Echipa oaspete, formată dintr-un singur jucător, Juliette Margarine, e legată de un stâlp înconjurat de maldăre de vreascuri aranjate frumos, care chiar acum sunt aprinse. O grămadă de torțe au fost aprinse în jurul ei. Din păcate, e clar că favorita e echipa locală. N-avem timp de pierdut...

— Vai! a exclamat Ioana. Eu trebuia să fiu arsă. Eu sunt vrăjitoarea. Biata femeie!

Nilly a sărit de pe umerii Raspăi, și-a netezit uniforma, a dus mâna la mânerul sabiei sale și a proclamat cu voce tare:

— Nimeni nu va fi ars azi, draga mea Ioana. A venit sergentul Nilly, care ne va scoate pe toți de aici și o va salva pe Juliet-

te. Întâi haideți să verificăm toate cărămizile din peretele ăsta de aici...

— De ce? au întrebat ceilalți într-un cor de fix patru voci.

— Elementar, a spus Nilly, care începuse să pipăie pereții cu degetele. În pereții unor astfel de temnițe sunt mereu ascunse vreo cheie sau vreun cuțit, în spatele unei cărămizi libere. N-ați văzut niciodată filme despre închisori? Trebuie doar să găsim cărămida.

— Prostii, a spus Lisa, dar nici ea nu s-a putut abține să cerceteze peretele cu privirea, în căutarea unei cărămizi libere.

— Aici! a strigat Nilly. Cineva a scris ceva aici, în mortar! Asta trebuie să fie.

Ceilalți s-au apropiat. Și în lumina palidă a lunii venind de la ferestruica mică de sus, din perete, au văzut că, într-adevăr, deasupra pietrei era scrisă o dată.

— Trebuie ca un prizonier să fi scrijelit astea, a spus Nilly, apăsând cărămizile din jurul inscripției, doar că niciuna nu s-a clintit.

— Nu cred că era prizonier, a spus doctorul Proctor. Uite, așa arată când scrijelești ceva în mortar.

A scos un cuțit și a scrijelit o față cu doi ochi, o gură și o mustață Fu Manchu.

— Vedeți, liniile sunt ascuțite și suprafața e aspră. Dar la data asta literele sunt întipărite în ciment cursiv și rotunjite. Trebuie să fi fost scrisă când cimentul era încă moale, deci probabil de către cineva care a ajutat la construirea închisorii în 1111.

— Ciudat, a spus Lisa.

Ceilalți s-au întors spre ea.

— Singura dintre persoanele pe care le-am întâlnit care desenează ochi și nasuri mici pe toate numerele și literele e Nilly.

Ceilalți s-au întors spre el.

— Ce vrei să spui? a întrebat Nilly. Adică, evident, nu eram în peisaj în 1111.

— Evrica! a strigat doctorul Proctor.

Ceilalți s-au întors spre el.

— *Tu* ai scris mesajul, a spus doctorul. Ai fost acolo în 1111! De fapt, aici. Doar că n-ai fost acolo încă!

Și chiar e nostim cum două, trei sau (din când în când) patru creiere reușesc deodată să aibă același gând în același timp.

— Evrica! au strigat ei, pentru că „evrica" înseamnă că ai înțeles tot.

Raspa a turnat praf de săpun în cadă și a început să-l amestece, în vreme ce Nilly a sărit pe margine, pregătindu-se. Își învârtea capul de jur-împrejur, pe când doctorul Proctor îi masa umerii, iar Lisa s-a aplecat la urechea lui și l-a îmboldit pe un ton care făcea să pară că recita o incantație:

— Gândește-te la Piața Veche din Rouen. 13 ianuarie 1111. Atunci au construit temnița asta. Când sosești acolo, pune mâna pe cheia de la ușa asta de fier, cere-i unui fierar să facă o copie, du-te la zidarii de la temniță și cere-le s-o ascundă sub o cărămidă. Apoi scrie data în mortar înainte să se usuce. Bine?

— Bine, bine, a spus Nilly.

— Grăbește-te, a șoptit Ioana.

Privea spre ferestruică, prin care lumina licăritoare se intețea și pârâitul se auzea din ce în ce mai puternic.

— Săpunul timpului e pregătit, a spus doctorul Proctor. ***Bon voyage!*** Și nu uita să te întorci aici...

S-a uitat la ceas.

— Peste 10 secunde. Noaptea, la 22:55. Grăbește-te!

— Așteaptă, a spus Raspa.

A făcut un pas în față și i-a dat lui Nilly o pungă mică, din piele neagră, cu monede.

— Asta ar trebui să te ajute să-i convingi pe fierar și pe zidari să te ajute.

— Mersi, a spus Nilly, îndesând punga cu bani în buzunarul de la uniformă.

Apoi a strigat „Pârtie!" și a sărit.

Apa săpunită s-a împrăștiat chiar până la fereastra micuță cu gratii.

— Ce aveai în pungă? a întrebat încet doctorul Proctor, privind minutarul de la ceas.

— Doar o formulă pe care s-a întâmplat s-o descopăr în timpul meu liber, a spus Raspa. Cum să faci aurum din dioxid de sulf, silicon și ouă amestecate.

— Aurum? a întrebat Lisa.

— „Aur", în latină, a spus doctorul Proctor. Patru... trei... doi... și... ZERO!

Cu toții s-au holbat la clăbucii din cadă. Nimeni n-a spus nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Afară, uralele au început să devină din ce în ce mai zgomotoase.

— Trebuie să fi apărut probleme în 1111, a spus Raspa.

Doctorul Proctor a șoptit aproape imperceptibil:

— E prea târziu să ne ducem după el.

— Nu vă pierdeți speranța! a spus Lisa. O să se întoarcă în curând.

Raspa a pufnit pe nas.

— De unde știi?

— Pentru că e prietenul meu și știu cum e, a spus Lisa. E puțin cam uituc și cam întârzie mereu. Dar o să vină. Așa e el.

— Vai, a făcut Ioana.

S-au întors cu toții. I-au urmărit privirea spre fereastra îngustă și au văzut-o și ei: o flacără înaltă și limpede conturată pe cerul nopții de afară.

Fix atunci, au auzit un zgomot dinspre apă și o voce:

— Să nu mergeți niciodată în 1111!

— Nilly! a strigat Lisa.

— Mâncarea e dezgustătoare, saltelele sunt umplute cu paie și purici, toată lumea are dinți stricați și nimeni n-are televizor!

Băiețelul roșcovan stătea pe marginea căzii și îi privea cu o expresie triumfătoare.

— Scuze, a spus Nilly, sărind jos. Dar ciuma îi omorâse pe toți fierarii din oraș, așa că a trebuit să merg călare până la satul vecin. Apoi calul a murit de ciumă pe drumul de întoarcere, și de acolo a trebuit să merg pe jos. Și, până să mă întorc, toți zidarii dăduseră colțul, așa că a trebuit să așez cărămizile de unul singur. Ar trebui să fie chiar...

A scos sabia din teacă și a început să curețe mortarul dintre două cărămizi.

—... aici!

A înclinat sabia, făcând bucăți mici și uscate de mortar să sară. Apoi a vârât degetul sub cărămidă, a tras de ea, până când a ieșit, și a scos cheia. A alergat la ușa de fier, a introdus cheia în lacăt și a învârtit-o. Sau, mai bine zis, a încercat s-o învârtă. Însă cheia nu s-a clintit.

— Rahat de bufniță! a blestemat Nilly.

Profesorul se agita în spatele lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Hmm, a făcut Raspa, studiind lacătul. Mă tem că au schimbat lacătele de la 1111 încoace. Ai așezat o grămadă de cărămizi degeaba.

— Vai! a exclamat Ioana.

A treia sau a patra oară, a gândit Lisa iritată.

— N-are rost, a spus profesorul, căzând în genunchi. Vai!

— Mda, vai, a spus Nilly.

Dar, în timp ce toți ceilalți se văitau, Lisei i-a venit o idee. S-a dus la ușă, a apăsat pe clanță și a împins.

Văitatul s-a oprit îndată ce balamalele ruginite au scârțâit și ușa s-a deschis larg.

— Cum...? a dat să spună doctorul Proctor.

— Elementar, a spus Lisa. Dacă au crezut că au scos singurul prizonier din celulă, de ce s-ar mai fi sinchisit să încuie ușa? Haideți!

— Stați! a strigat Ioana.

S-au întors spre ea și au descoperit surprinși că scosese un pieptene și că acum se pieptăna disperată. S-a oprit când a observat expresiile uluite de pe chipurile lor.

— Păi e multă lume afară, nu? a spus ea puțin agasată, strecurând pieptenul înapoi în rochie.

Apoi au țâșnit cu toții pe ușă, au alergat pe coridoarele întunecate, au gonit pe niște trepte care se unduiau ca șerpii în jurul turnurilor și, în final, au ajuns la o ușă care dădea în curte, care, la rândul ei, dădea spre piață.

Aici s-au oprit. Oglindirile flăcărilor dansau pe fețele lor.

— Vai, a spus Ioana, acoperindu-și ochii cu mâinile.

— Am ajuns prea târziu, a spus doctorul Proctor.

Lisa parcă se prefăcuse în stană de piatră. Mai văzuse scena asta, într-o ilustrație, într-o carte, o carte de istorie.

Flăcările se înălțau în jurul unui stâlp din mijloc, de care era legată o persoană în rochie albă.

Un bărbat cu sutană stătea în fața focului de tabără, cu o cruce întinsă spre ea. Lumea din piață era tăcută, nu se auzea decât vuietul flăcărilor și strigătele în latină ale altui preot, ridicându-se spre cerul nopții. Și acum Lisa a înțeles totul: de ce i se păruse că în pictura aceea din cartea ei de istorie Ioana d'Arc semăna atât de bine cu Juliette Margarine. Lisa s-a cutremurat. Pentru că și-a dat seama și că asta putea să însemne un singur lucru: că ceea ce se petrecea se petrecuse deja, că în confuzia asta, Juliette avea să fie arsă pe rug astăzi, pe 30 mai 1431, în locul Ioanei d'Arc. Că orice ar fi făcut de aici încolo, n-ar fi avut nicio importanță. Deja văzuse pictura cu Juliette în cartea ei de istorie. Era cioplită în piatră. Nu putea fi schimbată.

— E prea târziu... a șoptit Lisa. Dintotdeauna a fost prea târziu.

A șoptit acestea atât de încet, încât profesorul, Nilly și Ioana n-au auzit-o. Dar Raspa trebuie s-o fi auzit, pentru că s-a aplecat spre Lisa și vocea ei ca deșertul a plutit drept pe lângă urechea ei dreaptă:

— Poate că așa e, Lisa. Se prea poate. Dar mai există o cale de a o salva.

— Moartea, a șoptit Lisa. Ai spus că cineva dispus să moară ar putea schimba istoria.

— Corect.

— Doctorul Proctor, a spus Lisa încet. A spus că mai curând ar muri decât s-o piardă.

— Așa a spus, a răspuns Raspa. Dar ar trebui s-o facă înainte ca Juliette însăși să moară.

Lisa și-a mușcat buza de jos. Rochia lui Juliette a luat foc. Doctorul Proctor a căzut în genunchi, suspinând.

— Elementar! a exclamat Lisa deodată. Nilly, mai ai praful de vântonaut?

Dar Nilly n-a auzit-o. Se holba vrăjit la focul de tabără. Lisa a vârât mâinile în ambele buzunare de la uniforma lui și a scos o pungă mică de plastic.

— Ăla e săpun al timpului? a întrebat Raspa.

— Nu, a spus Lisa. E o invenție și mai grozavă. De-a doctorului Proctor.

Apoi a lăsat capul pe spate, a deschis gura larg și a luat o gură sănătoasă din praful de vântonaut albastru-deschis.

— Ce faci? a întrebat Raspa.

— Schimb istoria, a spus Lisa. Opt! Spune-i doctorului Proctor să se pregătească să ia locul lui Juliette. Șapte!

— Ce?

— Șase! Cinci!

Nilly, Ioana și profesorul s-au întors spre Lisa și Raspa.

— Nilly și Ioana, a strigat Lisa, aplecându-se și orientându-se cu dosul spre foc. Țineți-vă bine de mine! Patru! Trei!

Nilly și-a dat seama imediat ce spunea prietena sa. În vreme ce Raspa a șoptit ceva în urechea doctorului Proctor, Nilly a fugit la ea, a apucat-o pe Lisa de un braț și i-a făcut semn Ioanei s-o apuce de celălalt.

— Doi! Unu! Zer...

Zgomotul a fost atât de puternic, încât urechile lui Nilly s-au chircit cuprinse de durere, doctorul Proctor a simți că i se strivește capul și genele Raspăi i-au zburat de pe pleoape. Stâlpii cu stindarde din piață s-au aplecat, oamenii au fost azvârliți la pământ și preoții au făcut tumbe cu sutanele și cu podoabele fluturându-le în jurul gâtului. Când într-un final și-au venit în simțire, au tușit și au clipit din ochii arzători și lăcrimați, dar n-au putut să vadă nimic. Pentru că focul și toate torțele se stinseseră și fumul se întindea gros peste piață în bezna nopții.

— Nilly! a țipat Lisa în întuneric, tușind.

— Ioana! a țipat Nilly în întuneric, tușind.

— Doctore Proctor! a țipat Ioana în întuneric, tușind.

Dar de la doctorul Proctor n-a venit niciun răspuns. În schimb, au auzit strigăte în piață:

— Aprindeți focul din nou!

Mâna lui Nilly a întâlnit o altă mână.

— Tu ești, Lisa? a țipat el. Spune ceva, Lisa!

Foarte aproape de urechea lui, o voce a șoptit:

— Și zici că fetele nu știu să dea vânturi, da? Îmi ești dator cu o tonă de caramele lipicioase.

— Lisa!

— Haide, s-o găsim pe Ioana.

Au bâjbâit în fum și întuneric, până când mâinile lui Nilly au întâlnit un cap care brusc s-a ferit de ele.

— Îmi strici părul! s-a plâns o voce.

— Ioana! a spus Lisa. Să ne ținem de mâini, ca să nu ne rătăcim.

Dar, până la urmă, n-a fost nevoie, pentru că fumul deja începuse să se risipească și au zărit primele torțe aprinse la loc în piață. Și au auzit voci care strigau:

— Erau niște oameni ciudați acolo și unul dintre ei a tras cu un tun din dos. I-am văzut!

— Vrăjitoare și vrăjitori! Puneți mâna pe ei!

— Puneți-i pe rug, alături de cealaltă vrăjitoare!

— Cred că a venit moment să plecăm, a spus Nilly.

— Dar... cu Juliette cum rămâne? a întrebat Ioana.

— Și cu Raspa, a spus Lisa. Raspa?

— Privește! a spus Nilly, arătând cu degetul. Vine cineva.

Și, într-adevăr, două siluete învăluite în fum au venit spre ei cu pași mici și grăbiți. Una o susținea pe cealaltă și nu arătau nici a preoți, nici a episcopi, nici a paznici de închisoare.

— Fugiți, copii, fugiți!

Era vocea lui Juliette.

— Sunt chiar în urma noastră. Înapoi la celulă!

Așa că au fugit. Și, din fugă, au auzit în spatele lor un sunet neplăcut și deja foarte familiar. Pârâitul de vreascuri aprinse,

vuietul flăcărilor înfulecând lemnul, șuieratul vântului suflând asupra rugului pentru vrăjitoare.

— Nu priviți în urmă, copii! a strigat Juliette.

Au făcut întocmai. N-au privit în urmă, doar au alergat. Au alergat și s-au străduit să nu se întrebe ce se întâmpla cu doctorul Proctor în focul din spate. Au alergat în curte, au intrat prin ușa deschisă, pe care apoi au închis-o și au încuiat-o în urma lor, au coborât treptele în spirală și, în sfârșit, au ajuns înapoi în temnița întunecată. Lisa a ținut ușa deschisă până când au intrat și cei doi din urmă și apoi a împins-o, închizând-o la loc.

Lumina de la foc licărea în fereastra îngustă de pe perete, de deasupra lor.

— Groaznic... a șoptit Ioana.

— Trebuie să văd! a spus Nilly, apucând trupul înalt, slab și înnegrit de cenușă care intrase în încăpere odată cu Juliette.

Acesta s-a rezemat de perete și Nilly s-a cățărat pe umerii lui. Nu era greu să găsească ce căuta. Flăcările luminau chipul ei... Stai! Pe al ei? Dar... dar era...

Nilly s-a holbat derutat întâi la femeia de pe rug, apoi în jos, la persoana pe umerii căreia se ridicase.

— Doctore Proctor? a spus Nilly, rămânând cu gura căscată.

— Da, chiar așa.

Profesorul a oftat.

— Dar... dar...

— Raspa tocmai mă ajutase s-o dezleg pe Juliette în tot fumul și confuzia aia, a spus profesorul. Mă pregăteam să mă leg de stâlp, când am fost cuprinși de întuneric. După aceea, nu prea știu ce s-a întâmplat.

— Dar știu eu, a spus Juliette. Raspa l-a scos din simțiri pe Victor cu piciorul ei de lemn. Habar n-am de ce. M-am aplecat spre Victor și abia am reușit să-l trezesc, iar, când am ridicat privirea iar, am descoperit că Raspa dispăruse în fum. L-am pus pe Victor pe picioare și mi-am dat seama că trebuia să-l târăsc după mine înapoi la celulă, unde era cada mea, ca să pu-

tem pleca de aici. Și apoi v-am văzut pe voi, dragii mei copii... N-aveți idee ce ușurare am simțit!

— Și noi, a spus Lisa. Ce vezi afară, Nilly?

Nilly privea îndelung printre gratii. Flăcările îi cuprindeau trenciul și piciorul de lemn și fața îi lumina în nuanțe roșii și aurii. Nilly nu putea ști sigur, dar i se părea că ea chiar zâmbea, stând așa, acolo, arătându-și dinții ăia ascuțiți ai ei. Și striga ceva. Îi era greu să audă în vuietul flăcărilor, dar parcă striga... striga...: „Dați-mi un *V!*"

Nilly a țipat cât de tare a putut printre gratii:

— *V!*

Ca un ecou îndepărtat:

— Dați-mi un *I!*

— *I!*

Dar apoi flăcările au înecat restul și Raspa a fost cuprinsă de văpăi, care s-au înălțat și au scuipat scântei ca niște stele căzătoare pe cerul negru, catifelat și ciudat de frumos al nopții.

Nilly a așteptat multă vreme. Apoi a coborât de pe umerii profesorului.

— Nu e nevoie s-o așteptăm pe Raspa, a spus el pe un ton neobișnuit de abătut.

— Poftim? au întrebat Ioana și Juliette.

Însă doctorul Proctor și Lisa n-au spus nimic. Profesorul s-a uitat îndelung la Nilly. Apoi a făcut încet semn spre cadă.

— Haideți. Trebuie să plecăm înainte să dispară clăbucii.

— Priviți, a spus Lisa, arătând podeaua de pământ.

Era borcanul cu săpunul timpului al Raspăi.

— Hmm, a făcut doctorul Proctor, ridicând borcanul. Asta înseamnă că avem destul praf cât să luăm o scurtă vacanță. Cred că ne-ar prinde bine. Ce ziceți să petrecem vreo două zile pe o insulă însorită din Caraibe, cu mult timp înainte să fie descoperite de industria turistică?

Când cei doi paznici au deschis cu putere ușa celulei, n-au găsit decât o celulă goală și trei căzi.

— Ce înseamnă asta? a spus cel mai înalt.

Sub coif avea o tunsoare în formă de castron incredibil de stupidă și pe buza de sus purta o mustață mare, în formă de ghidon.

— Da, ce înseamnă asta? a spus celălalt.

Sub coif avea o tunsoare în formă de castron ireal de stupidă și pe buza de sus nu era niciun fir de păr și nicio mustață.

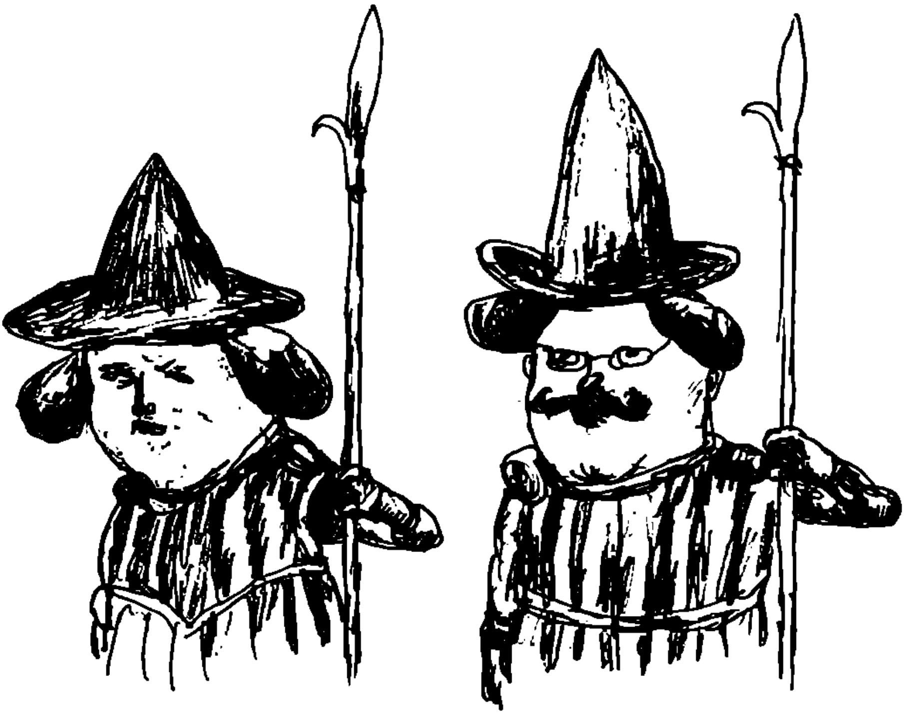
— Hmm, a spus Ghidon. Când am intrat mai devreme, s-o luăm pe Ioana d'Arc, era numai o cadă, nu trei.

— Ai dreptate, a spus Fără-Mustață.

— Ei, a spus Ghidon. Se pare că n-o să aflăm niciodată cine a tras din tunul ăla. Haide.

— Hmm... a făcut Fără-Mustață, care privea peretele, de unde era clar că ceva îi atrăsese atenția.

— Ce-i? a întrebat Ghidon, venind ca să vadă și el.

— Desenul ăsta de aici, a spus Fără-Mustață. E o mustață foarte arătoasă. N-am mai văzut așa mustață, care să atârne cumva în lături. Mă gândesc poate să...

— Haide, a spus Ghidon, trăgând de Fără-Mustață și ieșind din celulă.

20. India

Valuri azurii se spărgeau pe plaja albă pe care Lisa stătea întinsă, pe spate, cu ochii închiși. Din când în când, ridica privirea, și atunci vedea silueta unui palmier conturat pe fundalul unui cer fără nori. Palmierul creștea într-o parte, aplecându-se spre ocean, ca și când și-ar fi dorit să fie acolo, înotând împreună cu Juliette, doctorul Proctor și Ioana, care se bălăceau printre valuri la oarecare depărtare și râdeau fericiți, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Lisa ar fi dorit să li se poată alătura. Dar când se gândea la Raspa, pur și simplu nu putea.

Ceva a acoperit soarele și Lisa a deschis ochii. Un chip îngrijorat, cu pistrui imenși, o privea de sus.

— Pari îngrijorat, a spus Lisa.

— Pentru că pari atât de îngândurată, a spus Nilly. Asta trebuia să fie o vacanță. N-ai voie să gândești cu voce tare!

Își ținea echilibrul pe trunchiul aplecat al palmierului, întins pe burtă chiar deasupra ei.

— Știi de ce Raspa s-a legat de stâlp? a întrebat Lisa.

— Pentru că numai moartea poate schimba istoria, a spus Nilly, mijind un ochi și ducând o mână la spate, într-o încercare inutilă de a se scărpina între omoplați.

— Da, dar știi de ce nu l-a lăsat pe doctorul Proctor să se sacrifice? De ce i-a luat locul?

— Elementar, a spus Nilly, încercând să se scarpine cu cealaltă mână, în caz că poate ar fi fost puțin mai lungă. Îl iubea.

— Știai? a întrebat Lisa uluită.

— Bineînțeles. Iubirea se vede mereu de la o poștă, a spus Nilly, foindu-se de colo colo de parcă s-ar fi străduit să se întoarcă pe spate fără să cadă din copac. În final, Raspa a reușit să vadă că doctorul Proctor era îndrăgostit de Juliette până peste

cap. Și, văzând-o pe Juliette pe rug, Raspa și-a dat seama că singura cale de a-l face fericit pe bărbatul pe care-l iubea era să-l lase să se bucure de femeia pe care o iubea. Așa că a avut grijă ca ei să poată fi împreună. S-ar putea zice că s-a sacrificat de dragul iubirii. Doar că nu de dragul iubirii ei.

Lisa era înduioșată.

— Vai, Nilly! Și eu care credeam că voi, băieții, nu înțelegeți lucruri din astea.

— Firește că le înțelegem, a spus Nilly, reușind în sfârşit să se întindă pe spate.

Apoi a început să se împingă în sus și-n jos, scărpinându-și spinarea de trunchiul copacului.

— Of, Nilly... a șoptit Lisa, cu o lacrimă în colțul ochiului. Nu e minunat?

— Da, chiar este, a spus Nilly şi pe chip i s-a întins o expresie de plăcere în momentul în care a reușit în sfârşit să-şi liniştească mâncărimea. Cu toate că ar fi și mai frumos dacă ar servi micul dejun. Ar fi numai bun un restaurant cu niște ouă și bacon. Și nu credeam că fetele pot să dea vânturi!

— Nilly! l-a certat Lisa. Am vrut să zic că e minunat ce a făcut Raspa! N-avea niciun prieten... Îmi... îmi...

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

—... pare atât de rău pentru ea.

— Sunt de acord, a spus Nilly, vârându-și degetul în ureche și scărpinându-se nițel și acolo, dacă tot se apucase să se ocupe de mâncărimile sale. Dar ești și tu de acord că ar fi frumos dacă am avea de mâncare și altceva în afară de banane și nuci de cocos pe care trebuie să le culegem cu mâinile noastre, nu?

Lisa nu a răspuns. Doar s-a întors pe burtă și a privit îndelung spre ocean. Erau aici de trei zile și fusese minunat, dar Nilly avea dreptate. Departe, la orizont, apăruse un strat de nori albastru-cenușii. Trupul slăbănog, și la fel de palid, al doctorului Proctor s-a apropiat înaintând cu pași mari prin apă şi scurgând apa din ochelarii săi de motocicletă.

S-a întins jos, pe nisip, lângă ei.

— Ei, prietenii mei cei mai buni, a spus el. Toate bune aici?

Au încuviințat din cap tăcuți.

— Vă e cam dor de casă, așa-i?

Au încuviințat din cap tăcuți.

— Și mie, a spus doctorul Proctor. Așadar, ai găsit vreun restaurant, Nilly?

— Nu, a spus Nilly. M-am plimbat pe toată insula, dar n-am găsit decât niște tipi care tocmai trăseseră la mal o barcă cu vâsle și m-au întrebat unde se aflau.

— Chiar? Cine erau?

— Nu știu. Vorbeau într-o engleză și mai stricată decât a mea, dar am reținut că pe unul dintre ei îl chema Cristofor Co... Co... Co... Cum îl chema pe detectivul ăla de la TV?

— Columb? a sugerat Lisa.

— Așa! a spus Nilly. Sau ceva de genul ăsta. Oricum, m-am luat cu el la glume și i-am spus că asta ar fi India. De fapt, dacă stau să mă gândesc, mi se pare că m-a și crezut. În orice caz, imediat au sărit înapoi în barcă și au vâslit extrem de repede înapoi spre o corabie care era ancorată în preajma țărmului.

— Hmm.

Doctorul Proctor s-a ridicat și a privit spre cele trei căzi în-gropate pe jumătate în nisip sub niște palmieri.

— Cred că a cam venit vremea să vă duc înapoi pe Bulevardul Tunurilor, înainte să se aglomereze pe aici.

— Cum adică să *vă* duc? a spus Nilly. Nu vii cu noi?

— Eu și Juliette trebuie să ne întoarcem la Paris și să lămurim situația cu Claude Cliché.

— Fără noi? au strigat Lisa și Nilly deodată.

— Da, a spus hotărât doctorul Proctor. Deja v-am expus unor pericole foarte mari. Sunt un adult total iresponsabil. Nu v-ați dat seama?

— Ba ne dăm seama destul de bine, a spus Lisa. Dar ai uitat ceva.

— Așa-i, a spus Nilly.

— Suntem o echipă, a spus Lisa.

— Asta-i, a spus Nilly. Suntem o echipă. Și nu ne pasă dacă toți ceilalți zic că suntem o echipă de ratați jalnici. Pentru că

știm ceva ce ei nu știu. Știm... știm... ăăă...

— Știm, a preluat ideea Lisa, că, atunci când prietenii își promit să nu înceteze niciodată să se ajute unii pe alții, unu plus unu plus unu face mult mai mult decât trei.

Proctor s-a uitat la ei multă vreme.

— Foarte frumos spus, aproape la fel cum aș fi spus-o și eu. Dar...

— Niciun *dar*! A spus Nilly. Chiar *tu* ai spus-o și știi că știm că știi că nu poți face nimic ca să ne convingi să *nu* te ajutăm cu Claude Cliché.

Profesorul a trebuit să repete cuvintele lui Nilly de câteva ori în sinea sa ca să priceapă ce spunea. Apoi a făcut ochii mari întâi la unul, apoi la celălalt, cu o privire resemnată.

— Sunteți niște prieteni foarte încăpățânați, să știți.

— Ei, ce mai așteptăm? a întrebat Nilly. Bagajele-s făcute și eu sunt gata. Lisa?

Lisa a încuviințat din cap.

— Profesore?

Doctorul Proctor a încuviințat din cap.

Nilly s-a ridicat în capul oaselor pe trunchiul palmierului, echilibrându-se cu grijă și cuprinzându-l între picioare. Apoi s-a lovit în piept și a strigat:

— Claude Cliché, vine Nillinatorul!

Nilly s-a ridicat din cadă cu grijă și a privit în jur. Ce să vezi? Nu încăpea îndoială că se aflau iarăși în baia de la hotelul Frainche-Fraille. Iată cada, iată polița de sub oglindă și iată paharul pentru periuțe de dinți cu Perry, păianjenul sugător peruvian cu șapte picioare. Dar zgomotul ăsta oribil...

— Ce demonul demolării? a șopti Lisa, care tocmai se ridicase din cealaltă cadă.

— Sunt destule vibrații aici cât de la 20 de picamăre, a spus doctorul Proctor, ud leoarcă.

— Se aude de afară, a spus Ioana, care deja ajunsese lângă ușă și se pregătea să o deschidă când Juliette a șuierat:

— Stai! Știu ce-i asta.

Ceilalți s-au întors spre ea.

— E sforăitul hipopotamilor.

— Hipopotamii!...

— Da, a spus Juliette. Dar e și mai rău. E sforăitul unui tip pe care-l cunosc mult prea bine.

— O, nu, a șoptit doctorul Proctor.

— Claude, a șoptit Lisa și mai încet.

— Cliché, a șoptit Nilly atât de încet, încât nimeni altcineva nu l-a auzit pe fondul sforăiturilor.

A fugit la ușă, s-a ridicat pe vârfurile picioarelor și a privit prin gaura cheii.

— Ce vezi? a întrebat Proctor.

— Unu... doi... trei tipi, a spus Nilly. Toți dorm în scaune. Cel de lângă calorifer are o mustață subțire și bretele late, cu clame de ordin industrial, și arată mai alunecos decât un țipar într-o găleată de mâzgă.

— Trebuie să fie Claude Cliché, a șoptit doctorul Proctor. Și ceilalți doi?

— Arată ca niște... ei bine, s-ar putea să vi se pare o nebunie, dar îndrăznesc să spun... atenție... a spus Nilly, întorcându-se spre ceilalți, ca niște hipopotami!

Dar, în mod ciudat, se pare că observația asta n-a surprins pe nimeni. Dezamăgit de blazarea publicului său, Nilly s-a întors la gaura cheii.

— Unul e lângă fereastră și altul stă cu scaunul aplecat, rezemat de ușa care dă în hol. Cu alte cuvinte, ne-ar fi imposibil să ieșim pe furiș fără să observe. Și, dacă tot vă dau vești proaste, cei doi hipopotami au fiecare în poală câte o pușcă.

Juliette a scos un geamăt.

— Așteaptă să ne întoarcem. Și atunci... atunci...

— Mi-a ajuns! a spus doctorul Proctor.

Nu mai șoptea; de fapt, vocea îi tremura de furie.

— Dă-te la o parte, Nilly. A venit momentul să închei socotelile cu tipul ăla...

— Nu, Victor! a spus Juliette, pășind în calea lui. N-o să pună mâna numai pe tine. Gândește-te la copii. Și la Ioana. Hipopotamii o să le umple buzunarele cu monede și o să-i arunce în Sena.

Proctor s-a oprit. Apoi s-a sprijinit cu spatele de cadă, luându-și capul în mâini și gemând de disperare.

— Ai dreptate. Ce ne facem?

— Hmm, a spus Juliette.

— Hmm, a spus Lisa.

— Hmm, a spus Ioana.

S-a auzit un mic ***plop*** și apoi vocea lui Nilly, spunând:

— Liniștiți-vă, oameni buni! Am un plan.

S-au holbat la Nilly, care-și contempla fascinat degetul arătător, înainte de a-l șterge mulțumit de pantaloni.

— Un plan pe cât de simplu, pe atât de ingenios.

Nilly și-a descheiat haina de la uniformă și a vârât mâna înăuntru. Întâi a scos trompeta lui Marcel și a așezat-o jos, apoi a vârât mâna la loc.

— Începe să se lumineze afară, și e vremea ca puturoșii ăia să primească un semnal de deșteptare pe care să nu-l uite mult timp. Planul ăsta deja a fost testat pe un anumit Napoléon și necesită numai să turnăm un anumit praf în gurile căscate ale... ale...

Expresia de pe chipul lui Nilly s-a schimbat în timp ce căuta de zor cu mâna în interiorul uniformei.

— Ce e? a întrebat Proctor. Ai pierdut ceva?

— Lume, a intervenit o mică schimbare de planuri, a spus Nilly, zâmbind țeapăn cu toți dinții. Se pare că praful de vântonaut a rămas la Rouen, în 1111. Dar nu vă temeți, Nilly are situația sub control. Pur și simplu vom trece la planul B.

— Și anume...? a întrebat Lisa cu scepticism.

— Ca voi să aveți încredere în mine.

Ceilalți trei s-au uitat la Nilly, dar el n-a mai spus altceva, doar s-a răsucit pe călcâie, zâmbind cu acel zâmbet strâmb și

ciudat.

În cele din urmă, Lisa a întrebat:

— Ăsta-i tot planul?

— Da, a spus Nilly, înșfăcând de pe poliță tubul cu Super-Lipiciul cu Acțiune Rapidă al Doctorului Proctor. Bine, de fapt, pe lângă asta, mă gândeam chiar și să cânt un mic semnal de deșteptare. După aia, o să ***impofrizez***.

Lisa a clătinat din cap încet.

— Ce înseamnă să ***impofrizezi***, Nilly? a întrebat Ioana.

Nilly a privit-o cu cel mai larg zâmbet al său.

— Înseamnă, draga mea Ioana, că eu, sergent Nilly, voi născoci idei noi imediat ce cele pe care le-am născocit deja vor da greș.

— Noi îi spunem simplu Metoda Nilly, a mormăit Lisa în vreme ce Nilly se scălda în privirea plină de admirație a Ioanei.

— Fugiți pe ușă când auziți semnalul de trompetă, a spus Nilly, luând trompeta și apăsând pe clanța de la ușă.

— Stai... a început să spună Proctor, dar Nilly deja dispăruse.

— Ce tot face? s-a plâns profesorul Lisei, care ținea ușa întredeschisă și se uita după Nilly.

— E în fața hipopotamilor, stoarce tubul de lipici... întinde lipici pe pușcă și pe poala tipului. Acum face același lucru cu celălalt hipopotam...

— Haide, Nilly! a șoptit Ioana.

— Se... se duce în spatele lui Claude Cliché, a spus Lisa în continuare. Și... îi desface bretelele de la spatele pantalonilor... și... și Claude s-a oprit din sforăit...

— O, nu!

— O, da. Și acum... Claude se întoarce într-o parte... și acum...

— Și acum? Acum ce?

— Acum sforăie din nou.

În baie s-a auzit un oftat colectiv de ușurare.

— Nilly leagă capetele bretelelor de calorifer, a șoptit Lisa. Gata. Și acum se urcă pe pervazul ferestrei... Inspiră adânc. Și...

și...

Semnalul de deșteptare a spintecat ca un cuțit sforăiturile uruitoare, care s-au oprit într-o clipă. Nilly a coborât privirea și a întâlnit trei perechi de ochi bulbucați.

— Atențiune! a urlat Nilly. Ochii la mine, picioarele pe punte! Haideți, repejor!

Ca și când li s-ar fi dat un ordin — ceea ce, în mod ironic, chiar le fusese dat — cei trei bărbați din încăpere s-au ridicat în picioare.

— Pe el! a strigat tipul cu bretele și mustața extrem de subțire.

— Da, să trăiți, domnule Cliché! a mârâit unul dintre hipopotami, încercând să ridice pușca din poala sa.

— A, mi s-a prins pușca!

— Ei, atunci puneți mâna pe el! E doar un puști de două palme!

Când hipopotamii au pornit greoi spre el, Nilly a zărit ușa de la baie deschizându-se și pe cei patru prieteni ai săi ieșind pe furiș.

— Încercați să mă prindeți, uriași greoi ai râurilor Întunecatului Continent! a strigat Nilly, sărind de pe pervaz pe scaunul de la birou în clipa în care hipopotamii au întins mâinile să-l apuce.

Unul dintre ei s-a repezit la scaun, dar Nilly a sărit pe birou. Mobila s-a răsturnat și veioza s-a spart în încercarea împleticită a hipopotamilor de a-l prinde pe micro-piciul roșcovan și impertinent. Nilly tocmai privise în jur ca să se asigure că prietenii săi ieșiseră cu bine pe ușă, în hol, când ambii hipopotami s-au repezit la el tropăind, făcând podeaua să se cutremure și lampa din tavan să se clatine. Nilly și-a luat avânt, a sărit și a întins mâinile în sus, spre ea. Numai să se prindă de ea și va putea să-și facă vânt până la ușa deschisă, apoi, voilà, va fi în siguranță! Râdea în sinea sa în plin salt. N-avea să-i fie greu, văzuse cum se face asta de 1 000 de ori la televizor, unde eroul pur și simplu sărea prin aer ca un zburător de circ. Singura problemă era că brațele lui Nilly... ei bine, erau un pic mai scurte

decât brațele majorității eroilor... Și, din păcate, lampa din tavan atârna puțin mai sus decât candelabrele de care ei se foloseau de obicei în filme pentru asemenea cascadorii.

Nilly și-a agitat brațele, dar mâinile sale n-au întâlnit decât aer. Din nefericire, în cele din urmă, tot ce urcă trebuie să și coboare, și podeaua a început să se apropie cu viteză mare.

— Pârtie... a apucat Nilly să bâiguie înainte ca nasul ăla mic și răsucit al lui să se lovească de podea cu un scârțâit.

— E-al nostru! l-a auzit pe Cliché șuierând din scaunul de lângă calorifer.

Nilly s-a întors pe spate și a privit în sus. Cei doi hipopotami se înălțau peste el.

A auzit zornăitul unor monede.

— Umpleți-i buzunarele, a șuierat vocea lui Cliché. Și aruncați-l pe fereastră.

Nilly a văzut picioarele hipopotamilor apropiindu-se. A închis ochii și a simțit o mână pipăindu-l la coaste. Și apoi o smucitură, în momentul în care mâna a găsit sabia și a scos-o din teacă.

— Luați labele de pe Nilly, rumegători blestemați!

Nilly a deschis ochii. Ioana era deasupra lui cu sabia în mână, gata de sfârtecat, cu ochii fixați la hipopotami.

— Te-ai întors, a spus Nilly.

— Nu puteam să te părăsesc la ananghie, Nilly, a spus ea pe un ton calm. Doar sunt Ioana d'Arc, cea mai măreață femeie războinică din istorie.

— Ioana d'Arc? Ha! s-a auzit tare râsetul batjocoritor al lui Cliché dinspre scaunul din spatele hipopotamilor. Orice idiot știe că a fost arsă pe rug în 1431. Nici măcar nu semeni cu ea! Ioana d'Arc se dădea cu ruj, avea un picior de lemn și părul fixat cu permanent.

— Permanent? a țipat Ioana ultragiată.

— Nu trebuie decât să vezi picturile vechi făcute în epoca în care a fost arsă, a spus Cliché. Puneți mâna pe mincinoasa aia!

Hipopotamii s-au repezit la ea.

Nilly ar fi vrut mai mult decât orice să închidă ochii, dar i-a ținut deschiși. Și nu a regretat. Pentru că cele întâmplate apoi au fost cele mai uluitoare chestii pe care le văzuse vreodată.

Ioana a atacat ținând sabia cu ambele mâini. Aceasta a zburat atât de iute, încât Nilly nici măcar n-a mai văzut-o, a văzut doar o fulgerare fluidă de oțel sclipitor. Sabia a scos sunete scurte de sfârtecare, spintecând catarame de curea, nasturi de haină, cămăși și smocuri de păr. Perciunii, bretoanele și tunsorile cu cărare s-au evaporat.

Când Ioana a terminat, cei doi hipopotami stăteau în fața ei uluiți, cu pantalonii la glezne, cu brațele descoperite ieșind din cămăși și haine făcute bucăți și cu cele mai urâte tunsori castron pe care le mai văzuse Nilly din Evul Mediu.

— Na permanent! a țipat Ioana. Haide, Nilly!

L-a ridicat pe Nilly în picioare și l-a tras după ea spre ușă.

Coborând treptele în grabă, l-au auzit pe Cliché strigând:

— Dă-mi pușca! Ei, atunci dă-ți jos pantalonii și dă-mi-i și pe ăia, idiotule!

Ioana și Nilly au coborât în goană toate etajele, trecând pe lângă fotografiile familiei Trottoir, pe lângă fotoliile din holul principal, dincolo de biroul de recepție, de unde domnul Trottoir abia a apucat să întrebe „Părăsiți camera?“, și au ieșit pe ușa turnantă, pășind pe pavelele din fața clădirii.

— Aici!

I-au zărit pe doctorul Proctor, Lisa şi Juliette, care-i aşteptau în celălalt capăt al pieței, lângă niște tarabe de fructe goale.

— Păzea! a strigat Lisa.

Drept atunci, au auzit imediat în spatele lor o voce istovită:

— Opriți, altfel vă spulber!

Ioana şi Nilly s-au oprit. Şi s-au întors.

Cliché era la numai câţiva metri în spatele lor, cu puşca la bărbie, ţintindu-i. De puşcă încă atârnau o pereche de pantaloni de hipopotam.

Cliché se apleca în față puțin, de parcă ar fi înfruntat un vânt puternic, şi nu era greu să desluşeşti motivul. Bretelele lui — care se întindeau de la brâul pantalonilor săi, peste burtă şi umeri şi apoi în spate, prin uşa turnantă, înăuntrul Hôtel Frainche-Fraille — erau întinse ca niște corzi de chitară. Clamele alea de pe urma cărora se îmbogățise Cliché erau solide, nu glumă!

— Vino mai aproape, să fiu sigur că te nimeresc, pitic nenorocit! a zbierat Cliché la Nilly, înconjurând trăgaciul cu degetul.

— Aș vrea să-ți fac pe plac, ***monsieur*** Cliché, a spus Nilly. Dar, având în vedere că tu ești cu împușcatul și eu o să fiu cu muritul, aş zice că are mai multă noimă dacă ***tu*** ai mai face câțiva paşi spre ***mine***.

— Derbedeu obraznic! a mârâit ***monsieur*** Cliché, silindu-se să facă încă un pas, cu curelele tremurând și cârâind indignate, numai că ***monsieur*** Cliché se înfuriase atât de tare, încât nu observase ce anume îl ținea pe loc.

— Sunt o țintă *foarte* mică, așa că poate ar fi bine să faci încă un pas, domnule Barometru.

Nilly a zâmbit sfidător.

— Pregătește-te să zbori! a spus ***monsieur*** Cliché, ridicând piciorul ca să facă încă un pas.

Dar atât i-a fost. Vai, și încă ce-a mai fost! Pe chipul lui ***monsieur*** Cliché a apărut o expresie ciudată în clipa în care a simțit că-și pierde echilibrul și că trupul îi e tras înapoi cu o asemenea forță, încât a început să accelereze. Cliché a zburat în spate, prin ușa turnantă, atât de repede, încât nici nu mai atingea pământul. A zburat pe lângă biroul de recepție, unde Monsieur Trottoir a apucat doar să tragă aer în piept înainte să întrebe „Doriți o cameră?", pe lângă fotolii, în sus, pe scări, pe lângă fotografiile familiei Trottoir, prin ușa deschisă spre camera de hotel, unde s-a lovit cu ceafa de calorifer cu atâta putere, încât zăngănitul a sunat de parcă cineva tocmai ar fi bătut cel mai mare clopot din catedrala Notre-Dame.

Și, pe când zgomotul încă răsuna în oraș, prietenii noștri au văzut doi tipi ca niște hipopotami, îmbrăcați numai în zdrențe și chiloți, alergând afară din Hôtel Frainche-Fraille și dispărând după colțul cel mai apropiat.

— Doamne, ce le-ați făcut? a întrebat Lisa. Erau cele mai groaznice tunsori castron pe care le-am văzut vreodată.

— Nu ce ***le-am*** făcut, a spus Nilly, arătând spre Ioana. Ce ***le-a*** făcut.

— N-am făcut decât să ***impofrizez*** puțin, a spus Ioana.

— Și acum... a spus doctorul Proctor, ridicând pușca pe care o scăpase Cliché. Ce-ați spune să facem o vizită la patul Barometrului Cliché?

Cliché zăcea lângă calorifer, aplecat în față, și se pare că încă nu-și venise în simțiri când au intrat în cameră. Dar nu sforăia, doar respira egal și pleoapele îi tresăreau din când în când.

— Sunt sigur că o să-și revină în curând, a spus doctorul Proctor. După cum am aflat, e aproape imposibil să schimbi istoria. Cliché este și va rămâne căsătorit cu Juliette, și nu-i va acorda niciodată divorțul de bunăvoie. Cum spuneți să procedăm? Vreo propunere?

— Să fugim, a spus Lisa. Ați putea să locuiți pe Bulevardul Tunurilor.

Proctor a clătinat din cap.

— Cliché și hipopotamii săi ne vor găsi oriunde am merge.

Juliette și-a luat capul în mâini.

— Vai, de-ar avea amnezie când se trezește, de-ar uita că e barometru, de-ar uita de mine și de faptul că ne-am căsătorit.

— Hmm, a spus Nilly.

Apoi s-a ridicat și s-a dus la baie.

— Ei bine, s-a lovit la cap destul de tare, a spus Proctor. Dar mă tem că e prea mult să sperăm la o pierdere totală a memoriei.

— Lăsați pe mine, a spus Nilly, ieșind din baie ținând în mână paharul pentru periuțe de dinți. Și pe Perry.

— Perry? a întrebat Ioana, holbându-se la păianjenul mic dinăuntrul paharului.

— Un păianjen sugător peruvian cu șapte picioare.

Nilly s-a apropiat de bărbatul leșinat și a dus gura paharului la urechea lui. Și cu asta, voilà, micul păianjen a dispărut.

— Ce faci? a întrebat Juliette oripilată.

— Mai bine te-ai întreba: „Ce face *el?*" Pentru că, din moment ce Perry e păianjen sugător, acum e în capul lui și-i suge toate amintirile. Când se trezește, o să se simtă de parcă s-ar fi odihnit o noapte întreagă. Va avea o formă minunată și o dispoziție excelentă. Dar singurul lucru de care va fi sigur este că nu-și amintește nimic. Nicio iotă. Zero. Nada.

Nilly s-a uitat în jur, la chipurile neîncrezătoare.

— E adevărat! a spus Nilly indignat. Găsiți o descriere detaliată în ***AMBNFE.***

— AMBNFE? a întrebat Juliette.

— Prescurtare de la ***Animale care mai bine...***

— Nilly! s-a răstit Lisa. Animalele din cartea aia sunt doar chestii născocite de tine!

— Nici vorbă! a spus Nilly, încrucișând brațele la piept, cu o expresie profund jignită. Dar, dacă vreți, ați putea pur și simplu să folosiți metoda Cliché. Umpleți-i buzunarele cu monede și aruncați-l în râu!

Doctorul Proctor a clătinat din cap.

— Asta ne diferențiază de oamenii ca el, Nilly. Nu facem asemenea lucruri.

— Fie, a spus morocănos Nilly. Atunci lăsați monedele și aruncați-l direct în râu. Ar fi și mult mai ieftin.

— Nilly!

Nilly a lovit puternic cu piciorul în podea.

— Dar știți și voi că ne va fi imposibil să-l băgăm la pușcărie. Niciun judecător din Paris n-ar îndrăzni să-l condamne! Și, când o să se trezească, o să...

— Evrica! a strigat Lisa.

Cei doi morocănoși s-au întors și au făcut ochii mari la ea. Pentru că știau că Lisa nu era genul de persoană care strigă „evrica" în fiecare zi.

— Închisoare, a spus Lisa.

— Ce vrei să spui? a întrebat Proctor.

— Să facem ce a făcut Raspa cu Juliette! Să folosim cada ca să-l trimitem la o închisoare din vremuri foarte, foarte îndepărtate.

— Perfect! a spus Nilly. Și, când o să-și revină, n-o să-și amintească cum a ajuns acolo și nu va putea să le explice că e nevinovat!

Pe de altă parte, Proctor nu părea la fel de entuziasmat.

— Nu prea știu dacă ar fi cinstit să facem dreptate după capul nostru. Doar nu suntem judecători.

— Atunci, ai vreo idee mai bună? a întrebat Nilly.

— Nu, a recunoscut Proctor.

— Am putea să-l trimitem să stea undeva până când ne gândim la o soluție, a spus Lisa. Apoi am putea să mergem și să-l aducem înapoi.

Tuturor li s-a părut o idee bună, așa că s-au pus pe treabă. Au dezlegat curelele lui Cliché și, lucrând cot la cot, au reușit

să-l poarte până la baie și să-l pună în cada călătoare în timp.

În timpul ăsta, s-a auzit o bătaie precaută în ușa camerei de hotel și Juliette s-a dus s-o deschidă.

— Unde să-l trimitem? a întrebat Lisa.

— Lăsați pe mine, a spus Nilly, apucând borcanul cu săpun al timpului. Știu un loc foarte ingenios.

Juliette și-a ivit capul în baie.

— Victor, a venit să te vadă cineva. Și pe tine, Lisa.

— Hmm, a spus Proctor. Cine să fie?

— O franțuzoaică care vă știe pe amândoi, a spus Juliette. Spune că e judecătoare asistentă.

— Nu știu nicio franțuzoaică, a spus Lisa. Și în mod sigur nu știu niciun judecător, nici măcar asistent.

— Nu fi atât de sigură, a spus Juliette făcându-i cu ochiul.

Lisa și Proctor au ieșit din baie și, într-adevăr, au dat cu ochii de o femeie îmbrăcată elegant. Purta genul de costum de afaceri care te face să pari mai slab decât ești și genul de ochelari care te face să pari că, de fapt, nu prea ai nevoie de ochelari. Avea un aer familiar, cumva.

În spatele ei erau doi polițiști în uniformă. Fiecare avea câte o mustață de un anumit stil. Am spus destule.

— ***Bonjour,*** Lisa.

Femeia în costum a zâmbit, i-a întins mâna și a spus ceva în franceză.

— Ăăă... a spus Lisa, tresărind puțin când, cu o mișcare hotărâtă, Juliette i-a pus la loc cleștele de nas francez.

— Nu mă recunoști, așa-i? a spus femeia. Fără pelerină.

— Ăăă... nu, a spus Lisa.

— Poate dacă i-aș da jos pe ăștia? a întrebat femeia, luându-și ochelarii de pe nas.

Atunci Lisa a văzut.

Chiar așa, nu mai era fetiță, era o femeie matură, dar era... Da, era fata pe care o cunoscuse lângă podul de la ieșirea din Innapoiete!

— Anna? a exclamat Lisa.

— Eu sunt, a spus femeia râzând. Probabil că și eu ar trebui să fiu surprinsă că te revăd, dar toată viața mea am avut sentimentul că ne vom întâlni din nou. Mai ales după ce am luat o decizie în ziua aceea, când ne-am cunoscut lângă pod.

— Chiar?

— Îți mai amintești ce am vorbit?

— Hmm... Stai, da! Despre cât de groaznic era că nimeni nu avea curajul să-i oprească pe cei ca Claude Cliché.

— Exact. Dar *pe mine* m-ai încurajat să încerc. Și am hotărât să încerc. Am învățat din greu la școală, am studiat dreptul la Paris și până acum am muncit din răsputeri ca să devin judecător. De un an încoace conduc cercetările în cazul lui Claude Cliché. L-am supravegheat zi și noapte ca să obținem dovezi cu privire la activitățile lui criminale. Acum câteva zile am hotărât că am adunat destul cât să-l putem aresta, și ne-am decis să-l prindem când va veni azi aici.

— Minunat! a spus Lisa, bătând din palme. Ai auzit, doctore Proctor? Nu mai e nevoie să-l trimitem pe Cliché nicăieri.

Lisa s-a întors iar spre Anna.

— Pentru că promiteți să-l închideți multă, multă vreme, nu-i așa?

— Da, promitem, a spus Anna Showli. Va petrece mulți ani în spatele gratiilor, mai ales de vreme ce adineaori am fost martori direcți la încercările lui de a-l împușca pe băiețelul ăla incredibil de drăguț din față. Trebuie să recunosc că mintea-i merge repede, nu glumă.

— E chiar *foarte* rapid, a chicotit profesorul.

— Am scăpat! a strigat Juliette fericită și l-a sărutat pe Proctor pe buze, făcându-l să roșească până-n vârfurile urechilor.

— Uraaaa! a strigat Ioana.

Lisa ar fi vrut să poată striga și ea de fericire, dar un cuvânt rostit de Proctor declanșase alarme în capul ei.

Unul dintre polițiști și-a dres glasul.

— Ei, ce spuneți, să-l arestăm pe nemernicul ăsta?

— Da, ajunge atâta vorbă, a zis celălalt, mergând la ușa de la baie și deschizând-o.

— Ce face puștiul ăla? a întrebat primul polițist. Se spală pe cap? Acum?

— Și unde-i Claude Cliché?

Pe loc, Lisa a identificat cuvântul. ***Rapid.*** Nilly era ***rapid.*** Vai.

Polițistul a sărit în spate când băiețelul și-a ridicat subit capul din apa plină de clăbuci, și-a suflat spuma din nas, a expirat și a declarat:

— Am terminat!

Zâmbea până la urechi sub bretonul său roșu-aprins, din care șiroia apa.

— Doar n-ai... sau...? a încercat să spună Juliette.

— Trebuie să recunosc, a spus Nilly râzând. Pun pariu că n-o să-l mai vedem pe tipul ăla o vreme.

— Atunci trebuie să ne întoarcem în timp și să-l luăm, a spus Proctor. Au venit să-l aresteze.

— A, da? a spus Nilly. Tare. Ăăă... dar atunci cred că ar trebui să ne grăbim. Am uitat cu totul de ideea că o să mergem să-l aducem înapoi și... ăăă... mă tem că am folosit tot ce mai rămăsese din săpunul timpului.

— Vai, a spus Proctor. Bine, atunci am face bine să mergem repede, cât încă mai sunt clăbuci în cadă. Mă voi duce chiar eu și...

Dar Lisa deja îl văzuse. Văzuse zâmbetul cunoscut, în zigzag, de pe fața lui Nilly, cel care însemna că încă un plan se dusese pe apa sâmbetei. Motiv pentru care Lisa n-a fost deloc surprinsă când Nilly a deschis pumnul, arătându-le dopul, și chiar atunci s-a auzit gâlgâitul ultimilor stropi de apă cu săpun care dispăreau în scurgere.

— Cred că am fost puțin cam... ăăă... rapid, a spus Nilly.

În camera numărul patru de la Hôtel Frainche-Fraille s-a lăsat o tăcere absolută. Nimeni n-a făcut altceva decât să se holbeze la Nilly. Și tăcerea a continuat. O vreme lungă. O vreme foarte lungă.

Până când, în cele din urmă, frecându-și mâinile între ele, Nilly a spus:

— Ei bine, ce-i făcut e făcut. I-ar mai fi cuiva poftă de-un mic dejun?

Claude Cliché s-a trezit chinuindu-se să respire sub apă. Și, din moment ce este larg acceptat faptul că nu prea se poate respira sub apă, decât dacă ești pește sau vreun alt animal acvatic, pe scurt, se îneca și a început imediat să dea haotic din brațe și picioare. Apoi, deodată, a reușit totuși să respire și a descoperit că ridicase capul deasupra apei. Și că se afla într-o cadă. În jurul lui erau copaci. Trunchiuri înalte, între care atârnau liane. Deasupra, sus de tot, trunchiurile se pierdeau într-o boltă de frunze foarte verde și densă. Se afla într-o junglă, asta era sigur.

Dar cum, Doamne, ajunsese aici, și, pe deasupra, într-o cadă? Cliché s-a încruntat și s-a străduit să-și aducă aminte. A încercat să-și amintească cine era, de unde venea și ce se întâmplase înainte de a se trezi în cada asta, cu o durere de cap îngrozitoare.

Și credeți că-și mai amintea ceva? El, cu un păianjen — care se poate sau nu să fi fost un păianjen sugător peruvian cu șapte picioare — în ureche, și, posibil, chiar mai adânc?

Ei bine, iată răspunsul:

Își amintea totul. Absolut totul.

Își amintea, de exemplu, că numele lui era Claude Cliché, că era barometru și că avea o groază de chestii. Printre altele, avea o grămadă de bani, brevetul pentru o clamă de bretele, un sat plin de hipopotami, un castel numit Margarine și o baroneasă pe nume Juliette. Își amintea că fusese la Hôtel Frainche-Fraille, în camera inventatorului ăluia stupid de care Juliette avea impresia că e îndrăgostită. Și își amintea ***destul*** de limpede de băiețelul acela roșcovan îmbrăcat ca Napoleon și de fata care susținea că e Ioana d'Arc. Da, îi jucaseră o festă! Răsplata lor avea să fie o grămadă de mărunțiș și o călătorie spre fundul Senei.

Cliché s-a ridicat și s-a dat jos din cadă. Nu-i era deloc frică. Nici vorbă! Doar era Regele Parisului, nu? Indiferent cât de departe s-ar fi aflat înăuntrul junglei ăsteia, în mod sigur avea

să ajungă acasă, era doar o problemă de timp. Și atunci, avea să pornească la vânătoare!

S-a îndreptat spre un luminiș.

Apropiindu-se, a auzit niște sunete, un fel de bâzâituri și pocnituri slabe.

Să fie tigri ticăitori, hiene sughițătoare sau șerpi cu clopoței?

Sau pocnetul dintre fălcile unui crocodil?

Ha! Astea nu-l speriau. Cliché a pornit cu pași mari drept înainte, aplecând crengile în lături.

Și acolo, drept în fața lui, erau creaturile care scoteau bâzâitul și păcănitul.

Bzzz-clac! Bzzz-clac!

Claude a izbucnit în hohote de râs.

Era un grup uriaș de turiști japonezi aflați dincolo de niște gratii care, evident, formau un fel de cușcă. Turiștii japonezi făceau poze cu aparate de fotografiat mici. ***Bzzz-clac!*** Cât de comic! Când au dat cu ochii de Claude, brusc, s-au speriat și au început să vorbească între ei într-o limbă ciudată, sacadată.

— Bau! a strigat Claude la ei, pentru că-i plăcea când oamenilor le era frică de el.

Și acum deja era binedispus, pentru că, în spatele oamenilor, deasupra copacilor, a văzut zgârie-nori. Și acolo unde sunt zgârie-nori, cel mai apropiat aeroport nu poate fi foarte departe.

— Socotelile încă nu sunt încheiate, doctore Proctor..., a mormăit în sinea lui, frecându-și mâinile.

Dar atunci a fost surprins să descopere că acea cușcă se întindea spre dreapta și spre stânga sa. Ceea ce însemna că el — și nu fotografii japonezi — se afla în cușcă. Hmm. Mă rog, tot aia! Acum trebuia doar să găsească ușa și să iasă din cușca asta blestemată.

— Unde-i ușa? a strigat Cliché, dar oamenii de dincolo de gratii n-au făcut decât să se holbeze la el.

Sau, mai bine zis, nu la ***el.*** Lui Claude i s-a părut că priveau ***peste*** el. Și încetaseră să facă poze ***bzzz-clac!*** cu aparatele. În

tăcerea care s-a lăsat, Cliché a auzit un sunet cunoscut: un sforăit. Dar nu sforăitul unor hipopotami. Ci a ceva ce trebuie să fi fost mai mare. Şi fix în acea clipă, dintr-odată, s-a făcut întuneric.

Cliché a avut timp doar să ridice privirea, doar să gândească, doar să priceapă cum avea să se încheie povestea lui. Înainte să se încheie.

Pământul s-a cutremurat şi s-au înălţat nori de praf când creatura uriaşă şi sforăitoare — dar împreună cu ea şi Claude Cliché — s-a izbit de pământ. Cuşca s-a scuturat atât de tare, încât indicatorul de metal de afară s-a desprins, a căzut și a alunecat într-o parte, pe o alee a Grădinii Zoologice din Tokyo.

Apoi s-a lăsat iarăşi linişte. Nu s-a mai auzit decât zornăitul semnului metalic care se oprise din alunecare şi se prăbuşise zăngănind zgomotos, drept la picioarele unei fetiţe care tocmai urcase ţinându-şi tatăl de mână. Şi, din moment ce semnul a aterizat cu textul în sus și fetiţa abia învăţase să citească, ea i le-a citit, cu foarte puţine poticneli, tatălui ei:

— Ele...

— Aşa, a spus tatăl ei.

— Elefant...

— Foarte bine, a spus tatăl ei.

— Elefant ţeţe...

— Te descurci de minune! a încurajat-o tatăl ei.

— Elefant ţeţe congolez.

— Aţi auzit! a exclamat tatăl către ceilalţi observatori, care încă priveau îngroziţi. Fata mea are numai patru ani şi ştie să citească! Copila mea e un geniu!

— Măi să fie, a spus unul dintre turişti.

Cineva a ridicat un aparat foto:

Bzzz-clac!

— ***BOAN SUAR!***

Era duminică după-amiaza și părinții Lisei au ridicat privirea din cărți, zâmbind fetei lor, care apăruse subit în pragul ușii care dădea în camera de zi, ciripindu-le în franceză.

— ***Boan suar*** şi ţie, a răspuns tatăl ei, Comandantul. A fost frumos la Sarpsborg?

— Mă bucur atât de mult să vă revăd, a spus Lisa, mergând întâi la tatăl său, apoi la mama sa, și îmbrățișându-i îndelung pe fiecare.

— Ei, asta da îmbrăţişare călduroasă, a spus mama ei râzând. Te-a adus cu maşina tatăl Annei? Mi s-a părut că aud motorul unei maşini afară.

— Era motocicleta doctorului Proctor, a spus Lisa. M-am întâlnit cu el pe drumul de întoarcere și m-a luat și pe mine. Eu și Nilly am fost invitați la cină în curtea lui. Ar fi în regulă?

— Da, sigur, a zis mama ei. Numai să nu vii târziu, mâine ai şcoală. Ai mai exersat la clarinet? Ştii că mâine ai repetiții cu fanfara.

— A, da. O să exersez acum.

Lisa a lăsat ghiozdanul pe podea, a fugit sus, în camera sa, şi în curând părinţii ei au auzit sunetul subţire şi şters al clarinetului... Să fie oare Marseilleza?

— Ştii ce-mi place cel mai mult la viaţa pe Bulevardul Tunurilor? a întrebat Comandantul, fredonând după cântec. Că

e un loc atât de sigur și de anost, încât n-ai de ce să te temi că s-ar putea întâmpla ceva.

Juliette, Lisa și Nilly stăteau în curtea doctorului Proctor, sub păr, la masa de picnic din iarba înaltă, și așteptau. Au chiuit când l-au văzut pe doctorul Proctor ieșind din casă și străduindu-se să țină în echilibru o tavă cu un jeleu Jell-O lung de un metru și jumătate.

După nouă minute, toți stăteau rezemați pe spate, cu stomacul plin până la refuz și cu zâmbete mulțumite.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Ioana, a spus Juliette. Din păcate, n-a obținut postul ăsta de coafeză în Montmartre. Stilistei i s-a părut că metodele ei erau cam... ăăă... teatrale. Și coafurile castron încă n-au revenit la modă.

— E doar o problemă de timp.

Ceilalți n-au răspuns, doar au privit în tăcere și cu scepticism tunsoarea castron roșu-aprins pe care Ioana i-o făcuse lui Nilly ca dar de despărțire, laolaltă cu sărutul pe care i-l dăduse pe vârful nasului.

— La ce vă uitați? a spus Nilly. Liderii în modă trebuie să meargă în fața celorlalți, nu?

— Mă rog.

Doctorul Proctor a chicotit.

— A primit altă slujbă. Nu-i așa, Juliette?

— Da, a spus Juliette. Ghid turistic la Muzeul de Istorie a Franței la Palatul Versailles. Le va povesti oamenilor despre Evul Mediu și mai ales despre faimoasa Ioana d'Arc, care a condus francezii în luptă împotriva englezilor și în cele din urmă a fost arsă pe rug. Directorul muzeului a fost foarte impresionat de cunoștințele sale detaliate.

Profesorul și-a dres glasul:

— Dacă tot am adus vorba de prieteni care nu mai sunt printre noi. Înainte să veniți, am dat o raită pe strada Rosenkrantz, pe la Prăvălia de Ceasornice cu Trenci.

Toți s-au uitat la el.

— Prăvălia nu mai era acolo, a spus Proctor. În locul ei era un magazin vechi de bijuterii.

— Vechi? a izbucnit Nilly. Imposibil! Prăvălia de Ceasornice cu Trenci era acolo vinerea trecută!

Profesorul a încuviințat din cap.

— Știu. Dar, din câte mi-a zis un taximetrist bătrân care parcase în apropiere, magazinul de bijuterii era acolo de când era copil. Și nu auzise niciodată de vreo Prăvălie de Ceasornice cu Trenci.

Au tăcut o vreme, fiecare pierdut în gândurile sale. Când Lisa a luat o gură din Jell-O-ul ei, a descoperit cu surprindere că farfuria sa era goală. S-a întors spre Nilly, care a privit-o cu niște ochi nevinovați, dar cu obrajii umflați ca niște baloane, chinuindu-se să înghită repede ce mai rămăsese din dovezi.

— Nilly! a spus ea. L-ai mâncat și pe-al meu!

Răspunsul lui a fost înăbușit de tot jeleul care i s-a scurs din colțurile gurii.

— Ce? a făcut Lisa.

Nilly a dat capul pe spate și a repetat:

— Ei, dă-mă-n judecată!

La asta nici profesorul, nici Juliette și nici Lisa nu s-au putut abține și-au izbucnit în râs.

Apoi au început să povestească toate experiențele fantastice pe care le trăiseră în ultimele două zile. Sau în ultimii 900 de ani. Depinde din ce punct de vedere priviți problema. Cum Nilly participase la Tour de France și anulase Bătălia de la Waterloo. Cum Lisa proiectase Turnul Eiffel și stinsese cu un singur vânt un rug întreg pentru vrăjitoare. Cum doctorul Proctor aproape că fusese decapitat, dar salvat în ultima clipă de o trompetă iscusită. Și cum Juliette, care în sfârșit era liberă, nu mai auzise nici pâs de la Cliché.

— Noroc! a spus doctorul Proctor din inimă și cu toții au înălțat paharele cu suc de pere. Nu în cinstea schimbării istoriei, ci în a schimbării viitorului.

Și pentru asta au ciocnit. Însă pentru Jell-O-ul acela și acea zi de duminică, nu mai era niciun viitor. Tava dinaintea lor era

goală, luna urcase pe cer și păsările care se cuibăriseră în păr ca să asculte despre toate aventurile lor incredibile începuseră să caște.

Așa că și-au urat noapte bună, Proctor și Juliette au intrat în casa albastră, Lisa în cea roșie și Nilly în cea galbenă.

În camera ei, Lisa s-a gândit la prăvălia de ceasuri, care dispăruse, și la faptul că, ei bine, parcă nici n-ar fi existat vreodată. S-a decis să caute printre cărțile ei școlare, până când a găsit manualul de istorie, a dat pagina la capitolul despre Ioana d'Arc și a privit pictura faimoasă întruchipând moartea ei. Și a căscat gura de uimire, cu toate că se cam aștepta la asta.

Pictura se schimbase.

Femeia nu mai avea părul lung și castaniu, ci negru ca cerneala. Avea buzele date cu ruj roșu, unghii lungi, vopsite în roșu și, jos — sub rochie — alea nu erau... niște role?

Lisa a înghițit în sec și s-a gândit la Raspa, care-și dăduse viața pentru iubire. Și poate și ca să-și ispășească dorințele de a distruge atâtea lucruri. Lisa și-a amintit ceva ce-i spusese Nilly doamnei Strobe la ore, la începutul acestei povești:

Ca să fii erou cu adevărat, trebuie să fii foarte mort.

Lisa a hotărât ca a doua zi să copieze și să mărească pictura cu Raspa și s-o agațe de peretele de la capul patului său. Nu numai pentru că era o pictură cu adevărat magnifică și că toată lumea știa că femeia aceea din foc era o eroină, ci și pentru că avea să-i amintească Lisei ceva important: chiar dacă cineva face vreo faptă rea, niciodată — dar niciodată — nu e prea târziu să îndrepți lucrurile. Dacă gândește așa, oricine poate schimba oricând istoria, măcar puțin câte puțin.

Atunci Lisa a închis cartea de istorie și a privit spre fereastra de la dormitorul lui Nilly.

Și, cum era de așteptat, spectacolul cu umbre începuse. Întruchipa limpede un băiețel și o femeie ceva mai înaltă care dansau cancan și, din când în când, se sărutau câte puțin. Lisa a chicotit. Aproape c-ai fi zis că Nilly era îndrăgostit. Iar acum se ridicase în pat și țopăia. Umbra, care era de două ori mai mare decât băiețelul, s-a dat peste cap, iar Lisa a râs atât de

tare, încât a început să sughițe. Atât de tare, încât i-au dat lacrimile. Atât de tare, încât a trebuit să-și vâre capul în pernă și să închidă ochii. Şi, făcând asta, a adormit.

Continuați distracția în

Praful de Vânturi al Doctorului Proctor
Cine a tăiat brânza?

— Mai ții minte că doctorul Proctor a spus ieri întâi „tâlhar de șosete“ și apoi „defect de vorbire“? a întrebat Lisa în pauză.

Ea și Nilly stăteau în vârful unui morman de zăpadă în curtea școlii și-i urmăreau pe ceilalți copii de jos, care vorbeau entuziasmați despre Hallvard Tenorsen și Voci Haioase.

— Și ieri părinții mei au spus „profezor“ în loc de „profesor“. Și „toi“ în loc de „noi“. Nu pare a fi un defect de vorbire?

— Ar putea să fie doar o coincidență, a spus Nilly. Poate că pur și simplu n-au reușit să pronunțe sunetele corect, din cine știe ce motiv. De parcă ar fi avut o zi mai ciudată, știi?

— Dar gândește-te, a spus Lisa. N-ai observat că în ultimele zile aproape toată lumea a început să spună „și“ în loc de „ci“ ?

Nilly s-a gândit.

— Că tot aduci vorba, a zis el, de fapt, mama chiar m-a rugat să cumpăr de la magazin niște brânză „Ședar“, în loc de „Cheddar“. Și soră-mea m-a făcut „cioricel“, în loc de „șoricel“.

— Dar asta-i invers.

— Sora mea nu-i normală.

— Și mai e ceva, a continuat Lisa. Știi ce au spus aseară la știri?

— Că într-un sondaj global femeile l-au ales pe Nilly drept bărbatul anului? a propus Nilly plin de speranță.

— Nu. Că oamenii au început să piardă mai multe șosete decât de obicei.

— Vai, a exclamat Nilly. Tâlhari de șosete. Crezi că...?

— Cred că se petrece ceva, Nilly. Și cred că doctorul Proctor știe anumite lucruri despre care nu ne vorbește.

— Nu mai încerca să mă bagi în sperieți, Lisa.

— Dar se simte, Nilly! Povestea cu *I*-ul lipsă pe panoul școlii, urmele lăsate de șosete umede. Ce ne facem?

— Trebuie să-i spunem unui adult.

— Dar tocmai adulții vorbesc despre brânză „ședar" și „șecuri" de călătorie și contribuții „șaritabile". Oare chiar putem să avem încredere în ei?

Nilly s-a scărpinat la cerpiuni. Pardon, la perciuni.

— Doctorul Proctor, a zis Nilly. El spune în continuare „cheddar", așa cum trebuie.

— Și de fiecare dată când îl întrebăm ce se petrece, evită subiectul, a spus Lisa oftând. Nilly, misterului ăstuia va trebui să-i dăm de capăt singuri. Să începem cu începutul, cu creatura invizibilă care a lăsat urme umede intrând în şcoală.

— Hmm, a făcut Nilly. Poate că a venit momentul să cercetăm problema nițel. Și, de fiecare dată când e vorba de vreo creatură, cel mai potrivit punct de plecare e, desigur, AMBNFE, ***Animale care Mai Bine N-ar Fi Existat.***

Lisa a încuviințat din cap. ***Animale care Mai Bine N-ar Fi Existat.*** Era titlul unei cărți de 600 de pagini care, din câte spunea Nilly, fusese în mare parte scrisă de bunicul lui.

După școală, Nilly și Lisa au alergat înapoi spre Bulevardul Tunurilor.

— Cartea e-n camera mea, a spus Nilly, întorcându-se când a simțit că Lisa nu mai era în spatele său și că încremenise pe treptele de la intrare.

Lisa tocmai își dăduse seama că nu mai fusese în casa lui Nilly niciodată, deși locuiau vizavi unul de celălalt.

— Haide, a şoptit Nilly.

Lisa a intrat pe ușă cu pași şovăielnici. Bănuia că Nilly şoptea pentru că, de fapt, n-avea voie să aducă musafiri și, cu toate că nu-l întrebase niciodată despre problemele astea, faptul de mai sus se potrivea cu impresia pe care și-o făcuse încă de la început. Probabil că tocmai de asta nici nu se deranjase să-l întrebe. Nici nu simțise vreodată dorința de a veni aici. Mama și sora lui Nilly erau mai ciudate decât în familiile obişnuite. Lisa a privit în jur și a inspirat mirosurile. Toate locuințele aveau miros de ceva. Bine, mai puțin locuința-i proprie, firește. Dar probabil că pentru toată lumea era așa. Pur și simplu nu

poți simți mirosul propriei locuințe. Iar casa lui Nilly mirosea a... de fapt, a *ce* mirosea? Poate a țigări și parfum? Categoric nu avea același miros pe care-l avea Nilly. El nu mirosea a nimic, doar puțin a Nilly.

Și-a descălțat ghetele și l-a urmat pe Nilly pășind pe vârfuri. A văzut camera de zi — un televizor și o canapea deasupra căreia atârna o poză mare cu sora și mama lui. Apoi a fugit pe scări, în sus, după Nilly. S-a pitit în camera lui. Pereții erau de culoare albastru-deschis și acoperiți cu toți super-eroii de care auzise ea vreodată, plus câțiva de care nu auzise. De tavan atârna o machetă de planor legată cu o sfoară. Nilly deja se întinsese în pat și frunzărea o carte cu cotorul de piele brună roasă. Era aproape la fel de mare ca el.

Lisa s-a așezat imediat lângă el.

— Să vedem, a spus Nilly. Tâlhar de șosete.

A trecut de animalele ale căror nume începeau cu „O" și „P" și „Q" și Lisa l-a urmărit trecând de diverse descrieri și ilustrații cu animale care, într-adevăr, și-ar fi dorit să nu fi existat. De fapt, nici nu era convinsă că ar fi existat cu adevărat. Dacă bunicul lui Nilly chiar scrisese cartea asta, se poate să-i fi semănat puțin nepotului său, în sensul că nu prea lua adevărul în serios dacă acesta nu era suficient de amuzant.

Au ajuns destul de departe în coloana literei „R". La „răpitorul de berze", un animal care arăta ca o clădire din cărămizi cu gura de forma unui horn, menit, evident, să ademenească berze.

— Nu găsesc nimic despre tâlharii de șosete, a spus Nilly. Hai să căutăm „defect de vorbire".

Dar nu era scris nimic nici despre „defectele de vorbire".

— Hmm, s-a gândit Nilly. Sunt cam dezamăgit.

Apoi s-a luminat la față.

— Pe de altă parte, în cazul în care creatura aia nu-i un animal care mai bine n-ar fi existat, nu se poate să fie atât de periculos, nu?

A dat să închidă cartea.

— Stai! a spus Lisa. Doctorul Proctor a mai zis ceva. N-a pronunțat cuvântul în întregime, dar începea cu „cam".

S-a concentrat atât de tare, încât i s-a încrețit părul.

— *Camel* ceva! A spus „camel".

Nilly a dat paginile la numele cu „C".

— E un articol despre „coleoptere moa", a spus el. Și unul despre „Cărăuși formica monstruoși". Dar nimic despre *cameli.*

— Uite aici! a spus Lisa, arătând articolul dinaintea celui despre „cărăuşi formica monstruoşi".

Nilly a silabisit numele lung al creaturii:

— C-A-M-E-L-E-O-N-U-L-L-U-N-I-I.

Lisa l-a citit cu voce tare, simțind că i se îndreaptă părul încreţit:

— ***Chamaeleonus lunaris.***

— Habitat: luna (şi, sperăm, atât). Alimentație: Orice cu carne, preferabil oameni. Și, preferabil, sub formă de vafe. Bea: Sânge și ceai proaspăt infuzat. Înfățișare: Din nefericire, nu sunt cunoscute descrieri, fotografii sau ilustrații cu această creatură înfiorătoare, pentru că toți cei care au văzut cameleonul lunii, ei bine, acela a fost, probabil, ultimul lucru pe care l-au văzut. Dar se spune că se poate recunoaște sunetul făcut de cameleonul lunii când se apropie. Se presupune că e un sunet moale, târşâit, ca de șosete târându-se pe o podea de lemn sau...

— Şşş! a întrerupt-o Nilly.

Au ascultat. Şi au auzit. Cineva se apropia de cealaltă parte a ușii. Un sunet moale și târşâit de...

— Sub pat, repede! a șoptit Nilly.

Lisa s-a mișcat cât de repede a putut și, în clipa în care s-a strecurat dedesubt, a auzit ușa dându-se de perete. Și o voce a urlat:

— Mi-e foame!

Lisa şi-a ţinut respiraţia. Apoi a auzit vocea lui Nilly:

— Îmi termin temele și imediat mă apuc să pregătesc cina.

Și apoi un pufnet disprețuitor:

— Temele? Știi ce pățesc oamenii care fac prea multe teme? Lumea nu face decât să le dea și mai multe teme!

— Vin în curând, mamă. Du-te înapoi în pat, bine?

— Şi azi nu vreau să văd găuri de furculiță în cartofi, altfel nu primești nicio petrecere de ziua ta.

— Niciodată nu facem petreceri de ziua mea, mamă.

— Mă rog.

Uşa s-a închis la loc.

Lisa a aşteptat şi a tot aşteptat, până când s-a convins că monstrul-mamă n-avea să se întoarcă. Apoi a ieşit târâş de sub pat. Nilly stătea întins în pat, cu nasul îngropat în continuare în carte.

— Ei? a întrebat ea.

— Nu-i de bine, a spus Nilly, fără să ridice privirea din carte.

Avea o privire gravă, mai gravă decât văzuse vreodată Lisa la el, mai gravă decât un cimitir — nu, decât ***două*** cimitire.

— Da, am auzit, a spus Lisa. Fără petreceri aniversare.

— Nu vorbesc despre ***petreceri,*** a zis Nilly, arătând în carte. La mijloc e pericolul ca niciunul dintre noi să nu mai apuce vreo aniversare. Sau chiar vreun Crăciun, de fapt.

— Nu... nu Crăciunul, a repetat Lisa, auzind tremurul firav din vocea sa.

Pentru că, deși Nilly vorbea aiurea despre multe lucruri, în veci n-ar fi vorbit aiurea despre Crăciun. Sub nicio formă.

— C-ce vrei să spui?

— Vreau să spun că avem de-a face cu sfârşitul lumii, a spus Nilly.